

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

efter adskillige Originaler bearbejdet og samlet
[af Gjørdert Terkelsen Bang].

Titel | Title:

Thalia: dramatisk Nytaarsgave for 1819

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Gerhard Bonniers Forlag, 1819

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd., 2 kolorerede billeder.

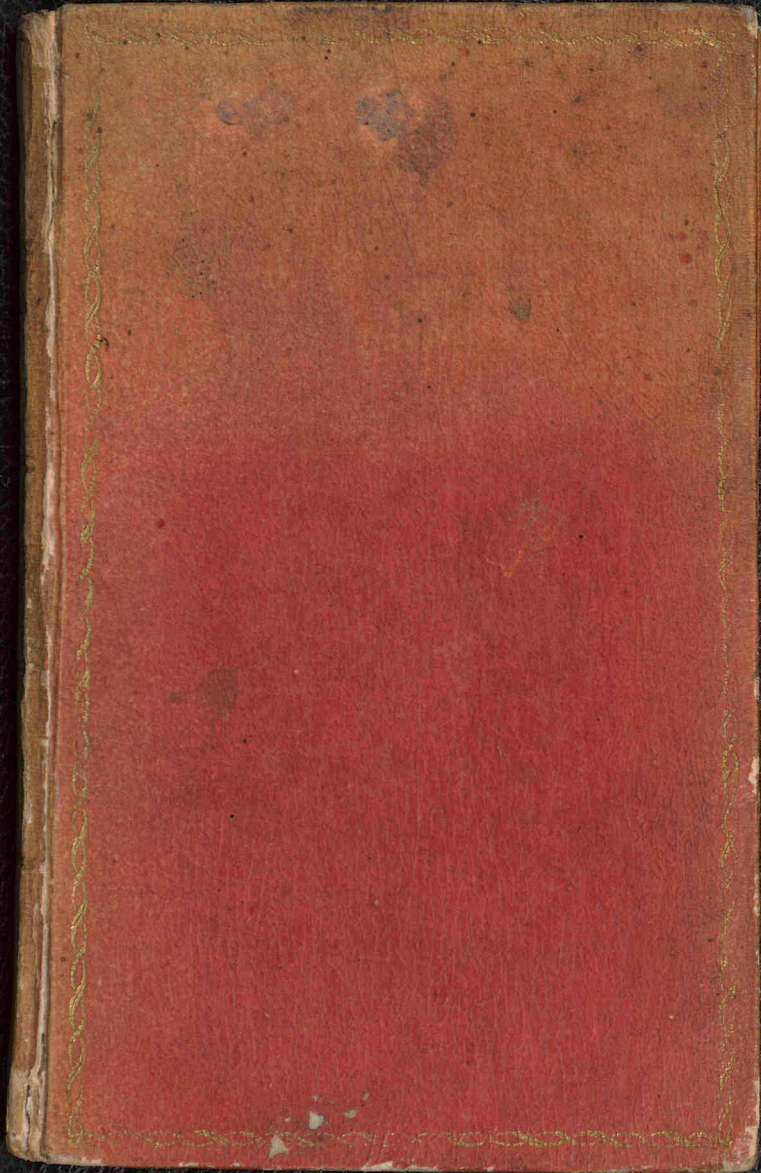
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

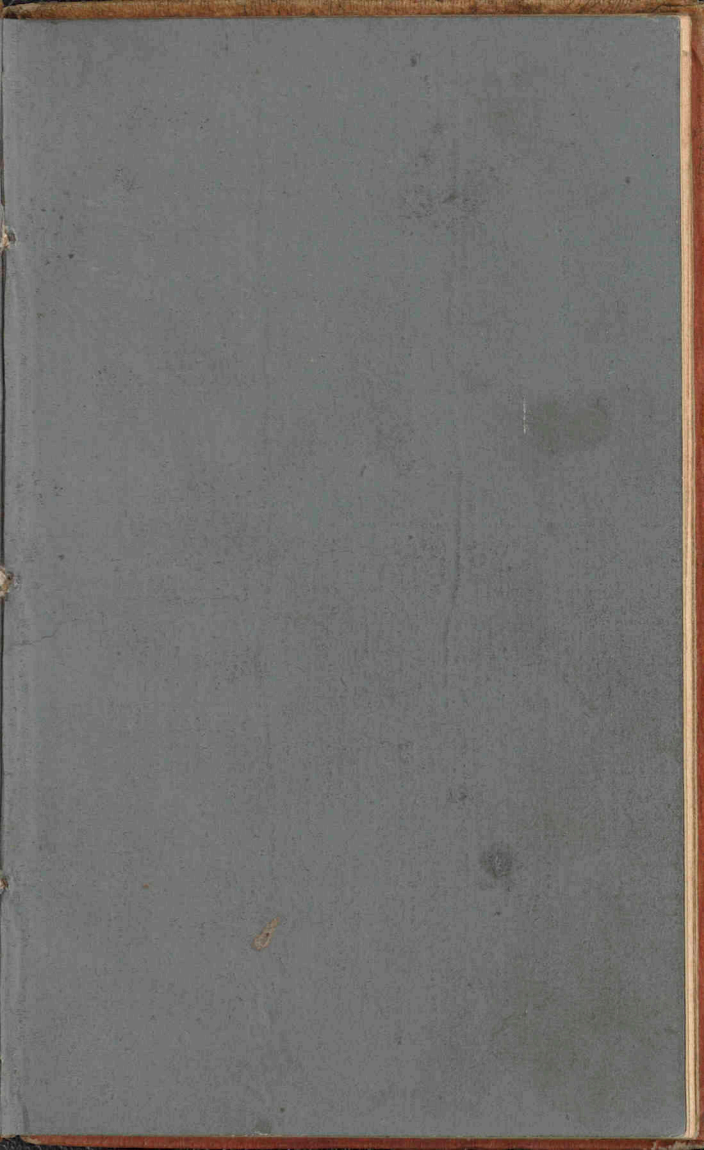

55, - 3, - 80

57

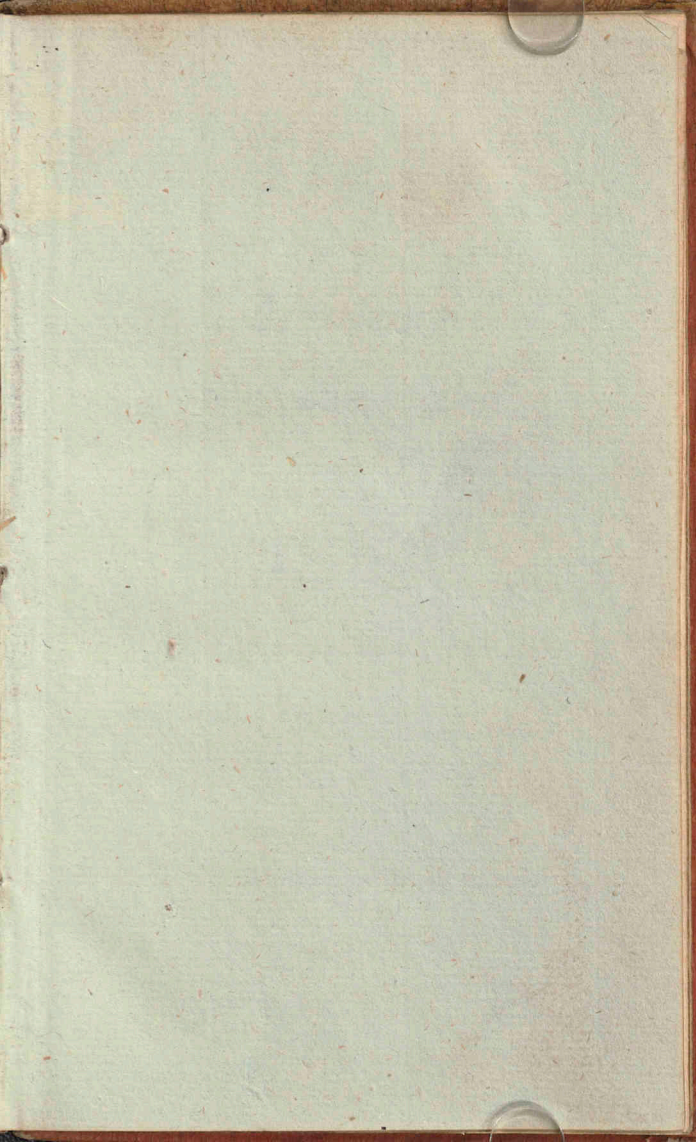
55, - 3.

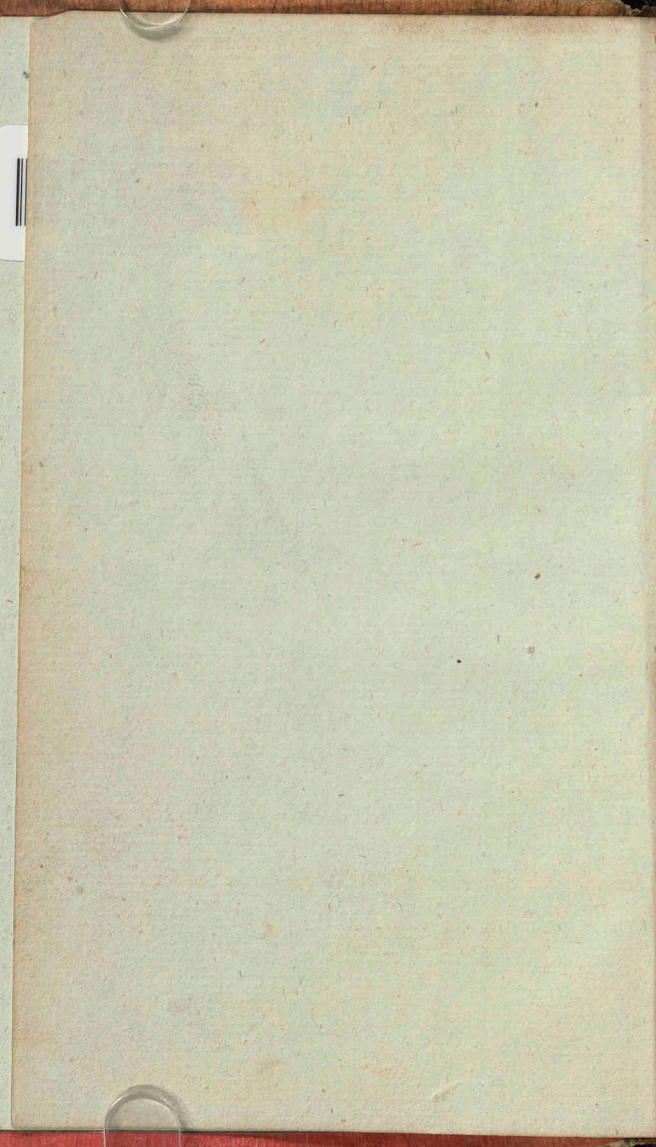
1907.

Det Kgl. Bibliotek

130025468113

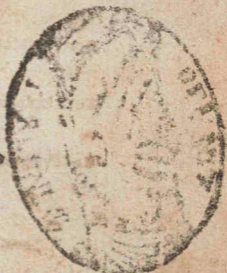
Thalia

dramatisk

Nytaarsgave

for

1819.

Efter adskillige Originaler bearbejdet og samlet.

Kiöbenhavn.

Paa Gerhard Bonniers Forlag.

Indhold.

Studenterløier, af Friederich.

Den patriottske Pige, af Friederich.

Forklædningerne, af Kotzebue.

Sædevægteren, af Theod. Körner.

*Naar jeg ikke er Jeg selv, hvem vil De
da have, at jeg skal være?*

Studenterloier.

Et Lysspil

tvende Opfølgte

af

L. H. Friedrich.

Oversat

af

G. L. Bang.

København, 1818.

Tykt og forlagt af Gerhard de Donner.

Personerne.

Josias Krall, en Beretere.

Sebaldus Pfeiffer, en Kiebmænd.

Philip, hans Broder søn, en Student.

Machilde, hans Myndling.

Fabian, philips Diener.

Stykket spilles deels udenfor, deels i Kralls Huus.

Forste Optog.

Forste Optrin.

(En Gade. I Forgrunden Kralls Huus.)

Philip

(Kommer fra Baggrunden, læsende i et Brev.)

Lad see hvad, Onkelen skriver mere. — "Desuden skal du med større Flid lægge Binde paa dine Studeringer." — Et løjerligt Indfald! ret ligesom man kunde gjøre Binde med sin Studering. — "Alvorligere, end du hidindtil har gjort, at lægge dig paa Lovbogens 'Hgheden.'" — Kan noget Menneſte tage alvorligere, gjøre det end jeg, som hver Aften bruger Dvartudgaven af Lovbogen til Hovedpude? — "Anvende din Tid og dine Penge nyttigere." — Min Gud? Sludderfladder! hvorledes kan jeg kalde det mit, som jeg ikke kan holde fast paa? — Og, hvad Pengene angaaer, som i Grunden ere min salige Faders, behøver De blot, for at vide hvor godt jeg anbejder dem, at spørge Dem for hos enhver Restaurateur, hos

alle Konditorne og hos Moder med Næsen. — Nej, min kære Onkel! vil man give sig i Kast med Folt, som jeg, maa man have Been i Næsen. (Han lurer uden for Vinduet i Kralls Hus.) Pift! Pift! — Kunde jeg dog bare komme til, at hvidske et Par Ord til hende. — Men, den gamle Drage ruger over hende, som om hun var hans Næsteen. — See! der kommer Fabian. — Nu, ere alle Ting bragte i Orden?

Andet Optrin.

Philip og Fabian.

Fabian. Vognen holder færdig uden for Deres Hus; og her ere Klæderne, ligesom jeg har saaget dem fra ham, der lejer Maskeadedragter ud.

Philip (drager sig tilbage i en Krog.) Denne Næveskindspels, som Møllene have havt værre fat i, end Kagerkarlene i et Gallitboe, vil ikke klæde mig ilde. (Han tager den paa.)

Fabian. Og denne stadselige Allongeparuk, som det lader til, at Musene have bygget Rede i, giver Dem et ærværdigt, gammelagtigt (gammeldags) Udseende, saa at man næsten fristes til, at holde Dem for en Antiquarius eller Archivarius.

Philip. De løjue Støvler! — See saa! — Nu, tænker jeg, kunde De, om det skulde gjælde, gjerne forestille Deres Onkel.

Fabian. Paa min Ære! er det ikke ligesom at jeg saae den gamle Herre lys levende for mig, da vi i Fjor sagde Farvel til ham, for at rejse til Universitetet her. Men, det vil knibe paa alle de Blisdomme, der saa rigeligen og overvættos fløde udaf den kjære Herres Mund.

Philip. Pas paa, om jeg gjør det rigtigt. (Med forandret Stemme.) "Naa, saa farvel da, min flære Brodersøn! Jeg haaber, at du vil anvende din Tid og mine Penge godt, saa at jeg "engang i Tiden kan have Glæde deraf."

Fabian. Det var ikke saa galt. Kun et nyt Dplag af Hr. Sebalduß Pfeiffer.

Philip. Men, læg vel Mærke til, at Kraft ikke har seet ham siden han var et Barn, og at Ligheden derfor ikke behøver at være saa særdeles stor. — Tredive Aar! Jh, du min Gud! de gjøre ganske anderledes Menneſker.

Fabian. Den Kunst, at male Ansigter! faaer nu at gjøre det Dvige. — Men, nu havde jeg dog rigtigt nok Lyſt til, at vide, hvad denne Masſerade ſkal gjøre godt for.

Philip. I denne Dragt vil jeg bortføre Mathilde.

Fabian. Tænkte jeg det ikke nok! — Men — —

Philip. Du maa vide, at min Onkel, ſom tillige er Mathildes Formynder, vil i Morgen komme hertil fra Lilleby, for at lade Beretningen faae hende til Rone.

Fabian. Hvad Fanden?

Philip. Jeg vil derfor tage mig den Frihed, at forekomme min Hr. Onkel i denne Forklædning, og frelse det ſtakkels Barn ud af hendes Argus's Kløer.

Fabian. Jeg kan bare ikke begribe, hvortledes denne karrige Knast kan faae i Sinde, at giwte ſig med en ganske fattig Pige.

Philip. Deri ſikker det juſt. De Gamle vide ret godt ſkjøndt de klogetige holde det ſkjult for Mathilde, at den gamle hovvedrige Fætter i London, ſom allerede over Aar og Dag har været paa Vejen til den anden Verden, har i ſit Teſtament udsat hende til ſin eneſte Arving. Forſtaaer du det? Paa denne Guldgrundvold er den ſuunkle Egteſkabsplan bygget, og Onkelen tager ſaa meget

for Deel deri, fordi han skylder Verelereren en god Klats Skilling-
ger, som denne vil lade blive staaende, dersom Vintermaalet kom-
mer i Stand. Jeg veed det altsammen fra en sikker Haand.

Fabian. Aha! — Nu gaaer det et Lys op for mig.

Philip. Og just derfor har jegre Dukel for nogle Maaneder
siden givet hende i hin smukke Mands Hænder, under det Paaskud,
at hun skulde lære, at kjende Hovedstaden: men egentligen for [at
vænne hende til hans Selskab. Forstaaer du det?

Fabian. Jeg forstaaer det.

Philip. Seer du? — Saaledes ere de Gamle. Kolde, og
uden at tænke paa andet, end deres egen Fordeel, opofre de os for
deres Speculationer.

Fabian. Ja, ja! Saadanne ere de! Saadan bære de
dem ad!

Philip. Kort og godt: i Morgen skal Sagen mellem Ma-
thilde og Verelereren være bragt i Rigtighed; og Dukel vil lægge
alle Karer ombord, for at sætte sin Plan igjennem.

Fabian. O, der maa vi ogsaa være med.

Philip. Det tænker jeg ogsaa. Og, lykkes det mig med
Vortførelsen, saa rejser jeg med hende til London, og bringer hende
i Sikkerhed hos den Gamle, der elsker hende som sit eget Barn. —
Pas nu derfor paa! — Vi kjøre derfra, hvor jeg boer, og hen
til Verelereren, som om vi kom ligesaa Lillebye. — Du er min
Kudse Sebastion. — Indret din Klædedragt derefter.

Fabian. Paa Øeblikket! —

Philip. Godt! — Gudn Eet! — Det er aldeles nødven-
digt, at Mathilde i Forvejen bliver underrettet om mit Foreha-
vende. — List dig derfor ind i Verelererens Huus, og prøv paa,
ubemærket at putte dette Brev til hende. — Jeg skal midlertid
staae paa Lur her.

Fabian. Skyldigst Taksigelse! — Ja, ja! saaledes gaar det i Verden. Dienerne skulle vove deres Troje, medens Herrerne staae paa Lur. — Naa, lad gaae! — Men, den Lon, jeg har tilgode! —

Philip. Bliver betalt, saasnart Pudsjet er udført.

Fabian (gaaer ind i Kralls Huus.)

Tredie Optrin.

Philip (allene.)

(Han lurer ved Gadedøren.)

Bare Kjeltringen ikke griber ham, naar han skal af med Brevet! — — Lys! — Der reiser sig et lidet Tordenvejr inde i Huset. — Gørdømt! — Hurtigt hen i Bagholdet! — (Han trækker sig tilbage.)

Fjerde Optrin.

Fabian. Krall.

Fabian (kommer levende ud af Huset.)

Krall (forfølger ham med en Ildtang lige til Døren.)

Fabian. Gjør Dem ingen Uleilighed længere! Jeg skal nok selv finde Vejen.

Krall (kalder ind i Huset.) Cartouche! Suttan! Terbures! (Skjæter.)

Fabian. Merrrrr! — Smukt Selskab!

Krall (truende med Ildtangen.) Tag sig i Agt!

Fabian. Det seer De jo. Mit Tilbagetog var et Mesterskystykke. Altid i Slagorden. Jeg haaber, at De har følet det.

hahaha

Krall. Man skal i Fremtiden passe paa flige Brandragere.

Fabian. Man skal i Fremtiden være forsigtigere.

Krall. Bov han bare paa, endnu een Gang at sætte sine Fødder over min Dørtærskel! — Mine Følf have Befaling til —

Fabian (banfer paakommen.) Vi have det, der klinger; det koster Drilkestillinger.

Krall. Cerberus bliver ved, at vogte Gadedøren; — jeg raader Eder —

Fabian. Et krybe ind ad et Vindue? — Meget forbunden,

Krall. Mammesellen skal flytte op i anden Etage.

Fabian. Saa lægger man en Stige til —

Krall. Og bliver modtagne med Drefigen og Stokkeprygl —

Fabian. Som man giver tilbage igjen med Renter.

Krall. Stoder Jernskaader —

Fabian. Som man med Magt baner sig Vej igjennem —

Krall (rasende.) Til Lugthuset! — Ret saa! Der høre I Hjemme.

Fabian. Behag De, at spadserere foran.

Krall. Eet Ord, saa godt som fire og tyve: Hvad vil hans Herre den Pige? Mærker den unge Laps da ikke, at hun væmmes ved hans dumme Kjærlighedsbreve? D, han bilder sig kanskee vel endog ind, at hun skulde synes om slikt et Melkebrødsansigt — jo, port kullum! — hahaha! Siig han ham bare, at denne er alt for koster, til —

Fabian (indsaldende.) Et kastes for en gammel Gniepind. Meget sandt, min rare Hr. Josias Krall!

Krall (stampende med Benene.) I Dglext! — Men, lad kun først Dinkelen komme!

Fabian. Apropos! — Er det da sandt, at den unge Herres Dufel kommer i Morgen hertil?

Krall. Jo det er saamænd; og I have just ingen Anrsag til at glæde Eder til hans Ankomst. Mine Beretninger om den unge Herres Duførsel ville, saa Skam! ikke blive Lovsange. Hvad skal jeg, som samvittighedsfuld Ven af hans Dufel, ogsaa rose hos ham? I Stedet for at løse til sin Gramen, driver han indtil langt ud paa Matten omkring paa Wiinkjelderne, og forstyrrer oven i Kjøbet arbejdsomme Borgeres Huusfred. Han maa vente sig en dygtig Strafssepræken for hans utallige dumme Streger.

Fabian. Den unge Herre regner ganske paa den gode Hr. Josias Krolls Hjærtige Forbøn.

Krall. Da forregner han sig.

Femte Optrin.

De Førrige. Mathilde (viser sig ved Vinduet og synger):

”Det vorder mig for snevert her,”

”jeg maa, jeg maa snart herfra bort.”

Fabian (giver hende ved hemmelige Bink at forstaae, at han har et Brev til hende.)

Philly (kysser paa Hænderne ad hende.)

Fabian. Tilstaae De det kun, Hr. Kroll! Deres Mund er i Grunden fleemere, end Deres Hjerte; og, jeg vædder paa, at Deres Godmodighed dog tilsidst vinder Sejer over Dem. For Exempel: Om jeg bad Dem, levere Broken Mathilde disse Mæskalier. — Hvad?

Krall (begjærtigen) Musikalier? — Oh, hvorfor ikke? Giv
hid!

Fabian. Men, de var i Stand til, at beholde dem.

Krall. Vist ikke, Monsieur Fabian!

Fabian. Frygt ikke for, at der stikker et Kjærlighedsbrev
derimellem. — Nej! Paa Vers ikke!

Krall. O, hvo' troer vel sigt? Hid dermed!

Fabian. Ja, ja! De er en Pokkers Skjelm! Hvo, der
kunde troe Dem! — Vand paa det!

Krall. O, han er en Ubesat!

Fabian. Nu, jeg vil da troe! Dem paa Deres derlige An-
sig. Der! (Han giver ham en Kulle med Noder.) Med Tilladelse!
De taber Deres Haarpung. — Vie lidet! — (Under det Paaskud,
at binde Haarpungen fast, praktiserer han Brevet ind i samme, og
gjør med det samme Mathilde opmærksom paa dette Puds.) —
See saa, min Herre! — Nu sidder den fast. — Men, for at
komme igjen til Noderne: jeg stoler paa Deres Løfte.

Krall. Ja vist! — (Affides.) O, du Esel!

Fabian. (Ligesaa.) O, du Esel! — Og nu anbefaler jeg
mig, min søde postillon d'amour! — Hahaha! Glem endeligen
ikke Jernskaaderne. Hahaha! (Gaaer med Philip.)

Sjette Optrin.

Krall (allene.)

Den Knegt! — Jeg gyser ret ved hans fordømte Latter. —
Det forekom mig, ligesom jeg hørte Mr. Samuel grine, den
Gang han fik mig snakket de Papirer paa, som kort efter saldt 10
Procent i deres Værd. — Postillon d'amour! Hvad, mon har vil

fige dermed? (Han lukker Rullen med Noderne op.) Jeg kommer dog til, at see dette Skriverads efter. — Noder! Ja, hvo, der saaledes uden Mistanke seer paa dem, tænker ikke andet derved, end: det er Noder! — Men, hvo staaer mig inde for, at der ikke af disse Hoveder og Haler, af disse eis, is og gis kan bogstaveres et Stevnemøde tilfammen? — Gid Fanden havde dem! (Han rækker Papirullen itu, og gaaer ind i Huset.)

Syvende Optrin.

Et Bærelse i Kralls Hus.

Mathilde, Hahaha! — Et prægtigt Indfald: at giøre hans Haarprung til en Brevtaske! — Guds var det, at han ikke mærkede Bedrageriet! Jeg er dog nysgierrig efter, at vide hvad Philip skriver mig til. — Tys! Den Gamle kommer. (Hun synger):

”Jeg maa, jeg maa snart herfra bort.”

Ottende Optrin.

Mathilde. Krall.

Krall. Ei! ei! Længes den liden Nattergal efter, at komme bort herfra?

Mathilde. Kunde man vel fortænke dem deri?

Krall. Jngensunde! — Ligesaa lidet, som man kan fortænke den, I der skal passe paa Fuglen, i, at han lukker Buret. D, der gives saa mange Høge; den liden Phitomele er bortsnappet, inden man seer sig for.

Mathilde. Sig mig dog: kommer min Formynders kanskee, for at afhente mig igjen?

Krall. Hvordan? Vil min Putte allerede tilbage igjen til den kjære Lillesøster?

Mathilde. Det vilde jo ikke være, at undres over. — Jeg veed dog sandeligen ikke, hvad mit længere Dyhold her skal nytte til. Under det Føregivende, at jeg skulde see Hovedstaden og dens Herligheder, har min Formynders sat mig i Kest hos Dem. Men Gud veed, at jeg ikke een eneste Gang har været paa Comedieholder De mig ikke under Laas og Luffe, som en Fange?

Krall. Kun Taalmodighed, min Snut! Nu skal du snart komme ud paa Landet. Hver Onsdag Eftermiddag skulle vi to spadserere ud paa Amager sammen. Der lugter rigtigt nok tidet her foran; men ude i Remisserne er der kjont; og man har der en deilig Udsigt. Ikke sandt?

Mathilde. Til Netterstedet? O, den Udsigt misunder jeg Ingen.

Krall (klapper hende paa kinden.) Du lille Stivnakke! — Du skal ogsaa komme i Dyrehaven og paa Komedien. Paa Søndag skulle de have: Den Gjerrige. — Hahaha! Ham skal du faae at see! — Hahaha! Du vil retskaffens komme til at see. — Hahaha!

Mathilde. For at see ham og see ad ham, behøver jeg ikke at gaae paa Komedie. — Men, hvad er det? Deres Haarpung sidder jo ganske skjævt. — Tillader De? (Hun giver sig i Færd med Haarpungen og tager usformuleret Seddelen ud, som hun putter til sig.)

Krall. Tænkte jeg ikke strax, at den Epidsub havde spillet mig et Puds?

Mathilde. See saa! Nu sidder den ganske lige igjen.

Krall. Det er sandt! Hør min Snut allerede faaet Værelset i Stand?

Mathilde. Til min Formynder? — Bryd Dem om ingen Ting. Alt er gjort særdegt til hans Modtagelse.

Krall. Prægtigt! prægtigt! — Det skal mit Puffelaar have Tak for: derfor kan mit Englebeen ogsaa spadsero den hele udslagne Aften i vor Have.

Mathilde. Jeg er henrykt over Deres Godhed. — Det kan man just kalde, at spadsero! Hele Haven er 3 Alen lang og 2 Alen bred, og omgivet med græsfulden høje Mure.

Krall. Nu, Farvel saalænge, du lille Gise! Lad Tiden ikke falde dig lang; jeg vil kun et Dieblisk ind paa Kontoret. (Han gaar.)

Mathilde. Forhast Dem ikke.

Niende Optrin.

Mathilde (ene.)

Utaalelige gamle Nar! — Lad nu see hvad, Philip skriver mig til. — "Dyrebareste Mathilde! — Din Formynder, min højskærede Hr. Dufel, har udklækket den dejlige Plan, at giote dig "med Bexelereren." — Hvad for noget? — "De Gamle vilde overhænge dig saalænge, indtil du fører dem." — Affskyeligt! — "Det Nærmere mundtligt. Jeg kommer i Aften under min Dufels "Maske, for at tilintetgjøre hans Plan. Vær betavet paa min "Ankomst! Lykkes det mig, at skuffe din Argus, saa smutte vi i "Nattens Mørke bort fra ham, og jeg bringer dig til et sikkert Tilflugtssted, hos din gamle Dufel i Soroe, som med aabne og hjærtlige Arme vil modtage dig." — O Himmel! saa har min Mistanke ikke bedraget mig. — Ugudelige Formynder! sem vil sælge mig — og til hvem? — Jeg gysor ved denne Tanke. — Ja, jeg

følger med dig, Philip! Kjærligheden gjør mig dristig. Hurtigt
hurtigt! for at jeg kan være rejsfærdig, naar han kommer. (Han
bærer nogle Klædningsstykker tilsammen.) D vær! den Gamle! —

Siende Optrin.

Mathilde. Krall.

Krall. See! her er jeg igjen, mit Puttesaar! Seer du, din
Efter viger aldrig fra din Side. — Men, hvad er det? Du røm-
mer jo op, som om du skulde rejse.

Mathilde. Ihun! Det kunde jo være muligt, at min Fore-
myndet vilde tage mig tilbage med sig.

Krall. Na, nicht dog!

Mathilde. Man maa være beløvet paa alle Ting.

Krall (Sniber hende i Kinderne.) Stig mig dog, hvad sav-
ner du egentligen her hos mig? Har du ikke Føde nok for din lille
Mundsting? Kan du ikke synge og tralde fra den tyse Morgen til
den mørke Nat? Sørger jeg ikke paa alle mulige Maader for din
Fornøjelse? Tillader jeg dig ikke, hver Aften at klingre en Waltz
og nynne en Wise? — Har jeg ikke for fiorten Dage siden spadseret
ud ad Vestre- og ind ad Nørreport med dig? — Og du er dog ikke
fornøjet? Hænger alligevel med Hovedet, ligesom en syg Kylling?
— Hm? — (Han klapper hende letfærdigen paa Haanden.) D,
affen Snak! — Et lille Kys? Hvad? (Han spidser Munden, og
rækker Hovedet frem.)

Mathilde (støder ham fra sig.) De er modbydelig! —
Gaae Deres Vej!

Krall. Hva — hva — hvad?

Mathilde (løber hen til Vinduet.) Der kommer en Bogn ned ad Gaden. — Hvad gjælder, det er ham?

Krall. Hvem? Hvad for en ham?

Mathilde. Philip — Min Formynder vilde jeg sige.

Krall. Din Formynder? — Du er ikke kloq.

Mathilde. I fuldt Trav. — Jeg vil vædde, at det er ham. — Seer De den gamle Herre der i den Hæveskind's Pelt's?

Krall. Men, han vilde jo først komme i Morgen.

Mathilde. Oh nu; han har betænkt sig igien. — Det er ganske rigtigt ham.)

Krall. Oh, hvad siger du! Saa maa jeg strax ud, og tage mod ham. (Han styrter ud.)

Elleste Optrin.

Mathilde (allene.)

Det er Philip! — Jeg maa skynde mig, at faae mine Paktetulleker og Kostbarheder pakkede sammen. (Hun lægger adskillige Ting ned i en liden Kuffert, og lukker den i Laas.) See saa! Nu til Verdens Ende, dersom min Elsker og Skiebnen byde det!

Tolste Optrin.

Mathilde. Philip (forflødt, hvem) Krall
(fører ind.)

Philip (lser hen i Mathildes Arme.) Seer der! Hiertelig Hiertelig velkommen, kære Myndling!

Mathilde. Min bedste Hr. Formyndere! (Hun vil kysse hans Haand.)

Krall. Men, hvordan hænger dette sammen? — Du vilde jo først komme i Morgen.

Philip. Ja, ja! Mennesket spaaer; Gud raader. Naar jeg skal sige Sandheden, saa kunde jeg ikke vie saa længe: og er, saa at sige, kommen mig selv i Forkjøbet, fordi jeg længes efter, allerede inden min Ankomst at slutte min kære Mathilde i mine Arme.

Krall. Allerede inden din Ankomst? — Hvilken underlig Enak! — Du er endnu bestandigt den samme snurreige Fætter, som du var for tredive Aar siden.

Philip. Synes du? — Hahaha! (Han kysser Mathilde.)

Krall. Og endnu den selvsamme Gæst efter smukke Piger. — Hahaha!

Philip. Nosce te ipsum, Hr. Pigejæger!

Krall. Dys! dys!

Philip (til Mathilde.) Der var en Tid, da Pigerne kaldte ham den Uimodstaelige.

Mathilde (affides.) Den utaaelige.

Krall (sukkende.) De Glødsfælsdage ere forbi.

Philip. Jo, jo! du var, som der staaer i Bisen: "En Skræk for alle Ugtemand;" [en anden Cæsar paa Rædtighedens Marker, som altid kunde sige, ligesom hin: "Jeg kom; jeg saae; jeg vandt!" — Men nu! Hahaha! Du har Ret; "de Glødsfælsdage ere forbi;" — Du er jo saa sammenkrummet som en Muntie.

Krall (stamper med Fødderne.) Dys! — Ih nu! hvo kan ogsaa bestandig blive ellsørdig? Enhver Ting har sin Bloms-tid.)

Philip (raaber ind af Vinduet.) Sebastian! Sebastian! Sorg for, at min Rejseuffert bliver bragt i Sikkerhed. — Thi, du

maa vide, gamle Dreng! der er vægtige Papirer deri; og derfor uden 10,000 i nye Speciesdalere.

Krall (smidskende.) Naa, du har læstet godt.

Philip. Ja, saadan ere nu engang vi Gamle. Vi øve bange for, at skilles fra vore Grunker; derfor føre vi dem heller bestandigt hos os. — Men, hvordan har du det, gamle Dreng? Gaar du endnu stittigt i Synagogen — i Kirken, vilde jeg sige? — Hvor mange Procent faaer man nuomstunder? Hvor høi er Coursen? Hvordan har det sig med Banken og Skibsfarten? — (Han Luider ham i Dreene.) Jeg tænker, at gjøre et godt Snidt med dig.

Krall. Nu! — Det er jo herligt! — Læg kun ikke saa stærkt Effertryk paa din Tale.

Philip (til Mathilde.) Kom endnu engang i din Formynders Arme, min allerkiæreste Mathilde! — Hvor det glæder mig at du med Guds Bistand er voxet og bleven saadan en vacker Blot. — Ah! gid jeg dog kunde opleve ligesaa megen Glæde af min ugudelige Brodersøn, som maaskee i dette Dieblik grunder paa nye Epilopper.

Krall. Jo, det er en smuk Fugl, den Monsieur Philip; en ægte Galgefuebel.

Philip. Du støder mig en Doff i Hjertet.

Mathilde. Vist ikke, Hr. Formynder! Hold ham ikke for værre, end han er. Hans Hierte er sandeligen godt, som Guds. Det er blot hans Letsind, der er uadskilleligt fra Ungdommens Fyrighed, som mellemstunder forleder ham til at begaae Handlinger, der —

Philip. Hvad?

Mathilde. Der kunne sætte ham og Andre i Fær.

Philip. See see! Du tager jo den Gavstrik ret ivrigt i Forsvar.

Krall. Det gode, medlidende Barm! — (Gvidsker ham i Dreene.) Du maa troe, jeg har ikke skreven dig tiends Delen af hans Kanallierier til.

Philip (ruster ham i Haarene.) Jeg er dig megen Tak skyldig for din Omhyggelighed.

Krall. Sy! sy! — Gjør mig bare den Tjeneste, og tael ikke saa meget med Hænderne.

Philip. For nu at komme til dig igien, kære Myndling! Jeg har den Tillid til dig, at du i from Hengivenhed vil føie dig i de Foranstaltninger, jeg gjør som din Formynder.

Mathilde. Jeg underkaster mig villigen alt hvad De ønsker.

Krall. Godt svart, mit Barn! Godt svart!

Philip. Naar derfor en Mand paa min Alder, af solid Tønfemaade og andre smukke Egenskaber, item med et Hjerter, fuldt af vrendende Kiærlighed, havde i Ende, i al Tugt og Erbarhed at udkaare dig til sin Egtfælle — ?

Krall (brystende sig.) Ikke at forglemme: en Mand af en god Skabning og med et smukt Ansigt, der har saadant noget — hvad skal jeg sige? — anstændigt, tilbageholdent, undseeligt og fødtmelankolsket; er derhos saa from, som et Lam; saa kiærlig som en Durteldue —

Philip. Nu?

Mathilde. Hvis det endogsaa er, som min Hr. Formynder har udseet til mig, skal jeg være ham hørig og lydig i alle Ting.

Philip (som glemmer sig selv og kysser hende fyrigen.) Du min Engel! saadan kan jeg lide dig.

Krall (affides.) Den gamle Synder! — Hvor han er forelsket af sig!

Trettende Optrin.

De Forrige. Fabian. (som Kudske, med Kufferten.)

Fabian. Hr. Pfeiffer! hvor skal jeg bringe Kufferten hen?

Krall. Vis ham hans Værelse, min Engel!

Philip. Die, min lille Myndling! Jeg maa være fæls med Mathilde. Philip og Fabian (gaae.)

Fjortende Optrin.

Krall (ene.)

Jeg veed ikke hvordan den Gamte forekommer mig. Det er et Kysserie og Slifferie med Tøsen, saa at Haarene reise sig paa mit Hoved. — Skulde han kanfkee. — Nei, før Ganden! Han er jo hendes Formynder. Men heller ikke hverken mere eller mindre. — Pokker tree disse Herrer Formyndere! Jeg er færdig at gaae af mit gode Skind, af lutter Skinsyge; Die kun! Jeg skal nok holde Die med Eder. (Gaaer.)

A n d e t D y t o g .

(Eduardsen er ved en Bøge, som løber langs med samme i Midten, deelt ilge saaledes, som i Lyftspillet: Det farlige Naboskab, saa at den udgjør tvende Bærelser, hvilke ved en Dør staae i Forbindelse med hinanden.)

Første Optrin.

Philip og Mathilde (i det ene Bærelse.) Krall.

(i det andet, luvende ved Døren.)

Krall. De snalle fordømt sagte.

Philip (med sin sædvanlige Stemme.) Du indseer selv, kære Pige! at der ikke gives nogen anden Udvei. Dufelen i Søree vil modtage os med aabne Arme, og med Glæde tage dig under sin Beskyttelse.

Mathilde. Al, hvor Mandfolk dog let kunne vinde Spil med de Betænkeligheder, en Pige har, som elsker! — Velan, Philip! Jeg følger med dig.

Philip. Saa snart vi altsaa ere sikke paa, at han sover i aafsted!

Andet Optrin.

De Forrige og Fabian som træder ind i Værelset, hvor Krall staaer paa Lur. Saasnart Krall faaer Die paa ham, trækker han sig tilbage fra Døren, giennem hvilken Fabian da gaaer ind til Philip og Mathilde.

Fabian. Sagte! sagte! Den Gamle lurede uds her ved Døren.

Philip. Hvad Fanden! — Holdt! Der falder mig en kostelig Tanke ind. Denne Dør skal gjøre os god Tjeneste. Gaa hen til ham, Fabian! og siig ham, at den unge Herre i dette Øjeblik er kommen til den Gamle, som læser ham dygtigt hans Text. — Hvad vædde vi? — Nysgierrigheden vil drive ham til, at lure. Og da skal jeg saa lignende tale med mig selv, baade som Duket og Brodersøn, saa at han skal sværge paa, at høre en Samtale mellem to Personer. — Og derved skal han tillige faae Ting at vide, som ville bringe ham paa langt andre Tanker.

Fabian. Naa, det skulde være morsomt! — Godt, jeg gaaer. (Han gaaer giennem den fælleds Dør tilbage til Krall og giver denne hemmeligen at forstaae hvad Philip overdrog ham.)

Mathilde. Men, hvad kommer der ud deraf?

Philip. Pas paa; jeg skal bringe ham til, frivilligen at give Slip paa dig, og være glad ved, at jeg paa Timen reiser afsked med dig; thi, jeg vil bilde ham ind, at der ikke er bleven noget af Urven efter Fættøren i London.

Mathilde. Hvorledes vil du kunne være i Stand til, at spille den dobbelte Rolle naturligt?

Philip. Jeg kan godt fordreie mit Maal, — Pas paa!

Mathilde. Jeg hører noget pusle ved Døren. Han luror af!

Philip (spiller herpaa den følgende forstillede Samtale, hvor han, hver Gang med forandret Stemme og Stilling, lader snart sig selv, snart sin Onkel tale saa naturligt, at Krall, som lytter ved Døren, overtyder sig om, at det er tvende forskellige Personer, som tale, og ved Minespil giver til denne sin Døertydning tilkiende.)

Philip (som Onkel.) Nu, saa tal da, du lidelige Fugl! Forsvar dig, om du kan.

(som Broder søn.) Min Hr. Onkel!

(som Onkel.) Er det Frukten af mine mangfoldige Formaninger? Har jeg kostet saa mange Penge paa dig, for at du skulde nedgrave dit Pund; og, i Stedet for at gaae paa Collegier, rende paa Komedier, og Maskerader, og Baller og Vauxhaller?

Krall. Han er paa godt Glid. — Kun videre! Kun videre!

Philip (som Onkel.) O du, Døgenigt! — Hvad er ikke alt det, jeg maa høre om dig? Kortene ere din Lovbog; Klubberne dine Auditorier, og Tøderne, som laane paa Pant, dine Professorer. Summa Summarum: dine Studeringer indbefattes korteligen i de Far Ord: at gjøre Gield og begaae lidelige Streger.

Krall. Bravo! bravo!

Philip (som Broder søn.) Meget forbunden for Deres gode Tanker om mig. — D, jeg giætter den tiensfærdige Slubbert, som har sværetet mig hos Dem. Jeg kiender den Forrøder.

Krall. Aha! Det er mig.

Philip (som Onkel.) Hold Munden, Uforfæmmede! Understaar dig ikke, i min, ja maaskee i hans Nærværelse, at tale ilde om denne Hædersmand, som Sympathiens hierteligste Laanbænke mig til. — D, vidste du, hvilken vedelig, uegenyttig Bøvl mod mig, han er, og hvad han fornemmeligen har i Sinds, at gjøre for Mathilde, eftersom han og hun skulde ved Ugteskabets Bånd —

Mathilde. [Ja, fiære Philip! De misfiender denne brave Mand!

Krall. O, det gode Barn!

Philip (som Brodersøn.) Jo, det kalder jeg et uegennyttigt Venfkab: at giøte fig med en finuf Pige, fom flaaer paa Nippet til, at arve 20,000 Pund Sterling.

(som Onkelen.) Hold Munden, figer jeg. Du faar rehovet! Er du da faa ganfke uden al fund Sands, at du ikke begriber, hvorledes Sagen egentligen hænger fammen? — Saa kom her da. Overbeviis dig udaf diife Breve, at det mod Krøen fra London er ikke andet, end Enifmaf.

Krall. Hvad?

Philip (som Onkel.) Ne den gamle, nu falig i Herren henfovede Onkel, har reent forbigaaet hende i fit Testament, og derimod indfat et Handelfshus i Jylland til fin eneffe Krøing.

Krall. Nei, for Satan?

Mathilde. Jeg flakkels, fattige Pige! Alle mine Forhaabninger ere kuldfaftede.

Philip (som Brodersøn.) Det være nu fom, det vil: faa meget bliver dog viit, at De vil opofre Mathilde for Deres Egennytte.

(som Onkel.)

(i det, han giver fig felv et fkrallende Drefigen.)

See der! Der har du noget for din uanfændige Tale. — Og gaae nu bort fra mine Dine! Pak dig! Jeg flaaer Haanden fra dig; jeg forfløder dig!

Mathilde. Styr Dem, fiære Formynder!

Philip (som Onkelen.) Afsted med dig, du nedrige Skurk!
(som Brodersønnen.) Godt! jeg gaaer. Men, jeg skal betate ham, den Stubbert: fom en anden Samfon skal jeg faaledes smøre ham med en Ufvelfigvøt, at Givtegrillerne nok flulle forgoae ham;

(som Dankelen, medens han tillige med en Stok prygl paa en Sto-
lepude.) See der! Der! Tag det til Vffked! Og pak dig nu
fra mine Dine!

Mathilde. Kiære Formynder! Jeg beder! Jeg beder!

Krall. Slaae til! Slaae til! — Skade for hvert Slag, som
ikke rammer!

Philip (som Brodersønnen.) O, disse Prygl skulle med
hundrede Procent Renter falde tilbage paa Nagerkarsens Puffet. —
Lev vel, Mathilde! (Han aabner Døren ligeoverfor, og slaar
den stærkt i igjen, som om han var gaaen ud.)

(som Dankelen.) Den Kiettring! — Gud skee Lov, at
han endeligen er borte. — Hvor han har bragt alt mit Blod i Oprør!
— Jeg er ganske udmattet. — Ah! (Han smider sig i en Lænestol.)

Krall (træder nu ind gjennem Døren paa Mellemvæggen.)
Ei! ei! Saa opbragt, Hr. Broder?

Philip. Sid du bare havde hørt hvorledes, jeg har reven
ham ned!

Krall. Jo jo, det har jeg; det har jeg! — Men, jeg har
ogsaa hørt andre Ting, som just ikke vare meget glædelige —
Sababa! — Men, skyldige Diener! saaledes fanger man ingen
gammel Rotte.

Philip. Du taler saa besynderligt.

Krall. "Judske Krøevart!" — "Smiksnaak!" — "Brevska-
ber!" — O, vi forstaaedet ret godt; vi ere ei heller tabte bag af
en Bogn; — sababa!

Philip (affides til Mathilde.) Bravo! Han løber i Sølden.

Krall (for sig selv.) Det bringer ham ud af Concepterne.

Philip. Skurk! Du har luret?

Krall. Luret? — Ingenting. Jeg har bare hørt. —
Eller, skulde jeg kanske stoppe Dreene til? I talde jo saa
høit, at man gjerne kunde høre Eder over hele Huset.

Philip (halvbeist.) Fordømt!

Krall. Hahaha! — Nu veed man da, hvordan det hænger sammen.

Philip. Men, du vil dog vel aldrig — — ?

Krall. Træde tilbage? — Jeg vil tage mig den Frihed.

Philip og Mathilde. Hvorledes?

Krall. Jeg kan intet Brug gjøre af saadanne Artikler.

Philip. Skurk!

Mathilde. Droløse!

Krall. Ligemeget! Ligemeget! Heller en Skurk og en Droløse, end en Dumrian. — Nei, see kun! faae en fattig Pige til Kone, og ovenikøbet paa sin Spidsborgermaneer blive morpnyglet med et Uenskiøest. Jeg betaffer mig.

Philip. O, du lave, nedrige Siæl!

Mathilde (hulkende.) O, De er en Forræder! — De vil altsaa lade mig blive siddende? — Jeg stakkets Pige!

Krall. Hvad er der at undres over? Jeg har kun villet tage med under Wilkaar, det vil sige: den londonfke Krøvepart med iberegnet. Men, saasom og eftersom den gamle Hr. Dufel har gjort en Streg i Regningen, saa giver jeg ganske og aldeles Slip paa hende og frækker mig i god Orden ud af Fælden.

Philip. Velan da, sigre Mathilde! saa have vi her intet Videre at gjøre. Lader os skye alt Samqvem med denne Kietring, som Pest; lader os strax kiøre bort herfra og overlade ham til hans Samvittighedsnag og de Furier, som nu ville qvæle ham.

Krall. Ligemeget. Furierne skal jeg nok blive af med. Jeg ønsker en lykkelig Reise; men forbeholder mig dog min Ret for 3 Maaneders Koff.

Philip. Det har gode Veie. — Kom, Mathilde! Gaa den annamme dig, du Forræder!

Tredie Optrin.

De Forrige og Fabian, som kommer til i det Dieblis, da Philip vil bortføre Mathilde.

Fabian (hemmeligen til Philip.) Nu have vi det saa godt. Dødsfælden er kommen. Han vil være her lige i Dieblis. Jeg kan ikke holde ham længer op.

Philip. Fordømte Høndelse! — Velan! Jeg vedbliver, at spille min Rolle. Lad ham kun komme.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Sebaldus Pfeiffer.

Pfeiffer. Diener! Diener! mine Herrer og Damer! Gidt der jeg Hr. Josias Krall her? — Ih, see der! — Er du der, min gamle Ven! som jeg 'saa længe har savnet og saa inderligen længtes efter! (Han forsølger med aabne Arme Krall, som stedse viger tilbage.) Ih nu, saa lad mig dog omfavne dig. — Kiender du mig kanskee ikke? Tredive Aar forandre rigtigt nok Goff. Velkommen, Mathilde! (Han indeslutter Mathilde, som er meget forlegen, i sine Arme.)

Krall. Hvad Dievelen skal dette her bethyde?!

Philip. De seer, min Herre! hvilken Forandring Deres uventede Ankomst her forvolder. — Inden man kan besvare Deres saa særdeles hiertelige Udtrykke, tager man sig den Frihed, at spørge, hvem man egentligen har den Ære, at see for sig?

Pfeiffer. Hvad for?noget? Er da den gamle Sebaldus Pfeiffer fra Lillebygd et saa uventet Syn i dette Huus?

Krall. Naa, der have vi det!

Philip (sagte til Krall.) Den Karl lader til, at være en udsært Gæsthy.

Krall. Gud fordomme mig, om jeg ikke havde hørdt dig for Gæsthyen, dersom du var kommen bag efter ham, saa naturlig efteraber han dig.

Philip. Pas paa, hvor jeg skal bringe ham i Waande. — Bl have altsaa virkelig den Gæst, at see Hr. Sebaldus Pfeiffer her hos os?

Pfeiffer. Boesat Rieb- og Handelsmand i Lillebye — til Tjeneste.

Philip. Eaa saa! Men, min Hr. Pseudo-Pfeiffer; De synger i en feil Tone.

Pfeiffer. Hvordan?

Philip. De behager, at sfiertse.

Pfeiffer. Sfiertse? Hvorledes det?

Philip. Ved første Oelkast kunde man vel fristes til, at holde Dem for en Lykkeridder, som under en ærlig Mands Maske har i Sind, at opnaae en eller anden vindesyg Hensigt. — Men da De alligevel driver Forvovenheden saa vidt, endog i min Nærværelse at ville spille min Person, saa faaer man vel, ikke at antage Dem for andet, end en Spøgefugl, som vil spille Komædie med os.

Pfeiffer (sætter sine Brillen paa, mønstret Philip fra Top til Daag, og vrænger bag efter denne.) "Men, da De alligevel driver Forvovenheden saa vidt, endog i min Nærværelse at ville spille min Person" —

Philip (sætter ligeledes Brillen paa og betragter ligedan Pfeiffer.) Jeg spørger desaaarsag nok engang; hvem er De, og hvad giver Dem Anledning til dette snørrige Gøglerie?

Pfeiffer (gnider sine Hine.) Gud! hav den Naade, at lade mig beholde min Forstand.

Krall. Det samme beder jeg om, for saavidt mig angaaer.

Philip. I medsat Gald seer jeg mig nødsaget til, ved lovlige Tvangsmidler at bringe Dem til, at bekjende, at De ikke er den Sebaldus Pfeiffer, som De giver Dem ud for.

Pfeiffer. Men du, min himmelske Fader! Naar jeg ikke er Deg selv, hvem vil De da have, at jeg skal være?

Philip. For mig kan De være hvem Fanden De vil, naar De kun ikke vil være den, som jeg har den største Anledning til, at være.

Pfeiffer. Og, hvem er De da egentligen, min Herre? Det lade jeg dog, i al Sandhed! stor Lyst til, at vide.

Philip. Min Ven, Krall, og min Vyndling, som begge staae her, ville sige Dem, at jeg netop er den selvsamme Klobmand Sebaldus Pfeiffer fra Lillebye, som De giver Dem ud for, at være.

Mathilde. Ja, ja! Saaledes er det.

Krall. Saaledes er det! — Og De — De gjør bedst i; Lide at pakke Dem, ellers udsætter De Dem for, at jeg betiener mig af den Ret, der tilkommer mig i mit eget Huus.

Philip. Sagte, sagte! — De vil selgeligen overbevise Dem om, min fiere Ven! — —

Pfeiffer. At jeg ikke er Jeg. — Det er til, at blive gal over. Men, min Brodersøn vil kiende mig bedre. O, han vil springe op til Loftet, naar jeg fortæller ham den glade Efterretning.

Philip og Mathilde. Hvilken glad Efterretning?

Pfeiffer. Jeg vil strax hen til ham.

Philip (standser ham.) Med Tilladelse, min Herre! Det er jeg svørg, hvilken glad Efterretning, De har til min Brodersøn?

Pfeiffer. Hvad kommer det Dem ved, min Herre?

Philip. Eerdeles meget. Som Dufel, har jeg dog vide —
Pfeiffer. Just det, at De ikke veed det, beviser, at De
ikke er hans Dufel, men — en Bedrager eller Hansnar. — Lad
mig gaae, min Herre!

Philip (holder ham fast ved Rioteskiødet.) Men, hav dog
den Bevaagenhed. — Jeg forsikkrer Dem paa Vre, at De nu ikke
finder ham nogetsteds. — Jeg er den Eneste, som veed, hvor han i
dette Dieblif er. Lad De kun mig faae den glade Esterretning, at
vide. Jeg lover Dem, at han paa Diebliffet skal være her og om-
favne Deres Kæder.

Mathilde. Jeg staaer paa Gløder.

Krall (for sig selv.) For Gauden! Lidet efter lidet bliver
denne Historie mig for broget. Til syvende og sidst er hin der vir-
keligen den rette Pfeiffer.

Pfeiffer. Nu, saa skynd Dem da hen til ham, og sig ham,
at jeg havde erhholdt Breve fra London. Den gamle, nu saligen
hensovede Dufel, har, som man kunde forudsæe, indjat Ma-
thilde til eneste Arving af sin store Formue.

Krall. Hvad?

Pfeiffer. Dog — (sagte til Krall.) Destovæere er vort
Project derved bleven tilintetgjort, min Ven! — Dog under den
udtrykkelige Betingelse, at hun ikke maa dele samme med nogen an-
den, end En, som i Fædrelandets Tjeneste har erhvervet sig et Hæ-
derstegn, og derhos forstaaer den Kunst, paa en anstændig og
splendid Maade —

Philip (glemmende sig selv.) At sætte den overstyr? —
Det passer jo ypperligt paa mig — paa min Brodersøn, vilde jeg
sige.

Pfeiffer. At anvende den. — Da nu alt dette heldigviis
findes hos min Brodersøn, og den Godhed, som du, min tiere

Mathilde, værer for det unge Menneske, ikke er mig ubekendt, saa anseer jeg hans Lykke som grundfæstet.

Mathilde (affides.) Retfærdige Himmel! — Philip!

Philip. Mathilde!

Krall. Men, for Gauden! Hvo af de to er da nu egentligen den rette Pfeiffer. Thi, nu taber jeg snart Taalmodigheden.

Pfeiffer. Det vil snart vise sig. — Skynd Dem nu, min Herre! Min Brodersøn ønskede jeg snart at see.

Philip (i det han kaster Masken af, og omfavner Pfeiffers Anæer.) Tilgivelse, kære Onkel! her er han allerede.

Pfeiffer. Hvortedes, min Herre?

Krall. For Gauden! — Tænkte jeg det ikke nok.

Philip. Tilgivelse, kære Onkel!

Pfeiffer. Er det muligt? — Philip!

Philip. Ja, kære Onkel! Det var mig, som betiente mig af denne Maske, for at udføre denne List, som Deres Bøgring gav Anledning til.

Mathilde (kysser hans Haand.) Tilgivelse, kære Formyndere!

Pfeiffer. Det var altsaa dig, som var Spidsbuben? — Hahaha! Naa, staae kun op! Kom til mit Hierte! Det er allerede tilgivet.

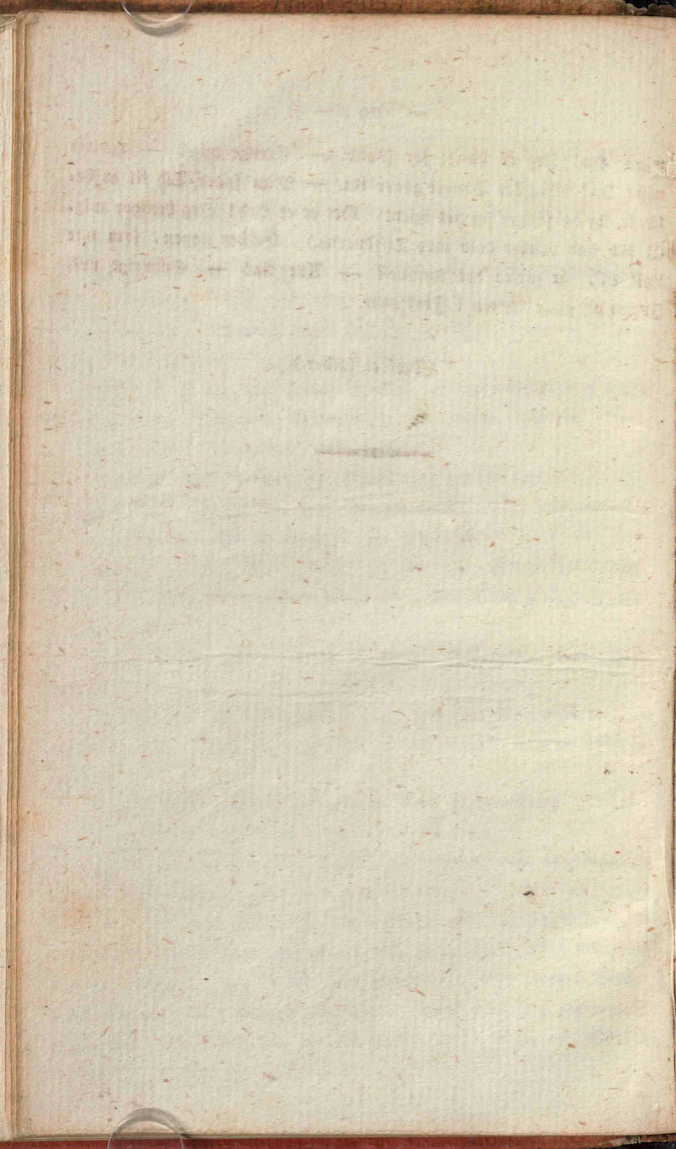
Mathilde. Deres Betsignelse, kære Formyndere!

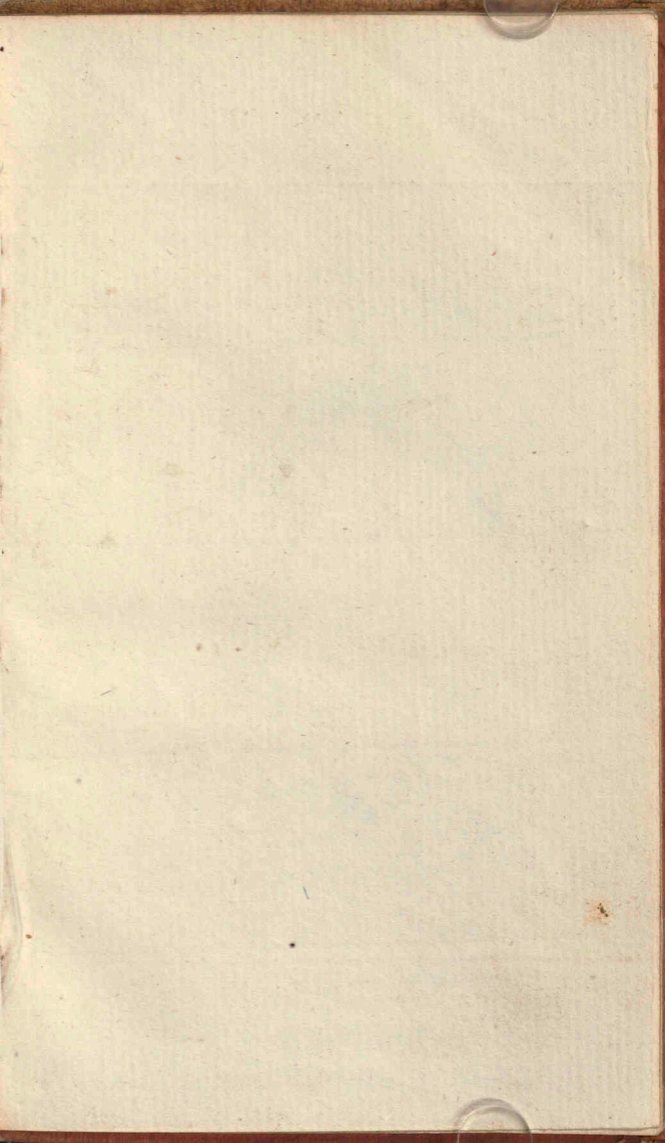
Pfeiffer. Værer lykkelige! (Omfavnelser.)

Fabian (til Krall, som staaer affides, og af Uergrelse trækker paa Reglene.) Ei! tier min søde postillon d'amour ganske bomstille? — Saa tillade De, at jeg paatager mig den Uleilighed, at indflæde Deres Følelser i en pyntelig Monolog. (Han stiller sig bag ved Krall, og, i det han gestikulerer med vennes Arme, siger han med en paatagen Stemme.) Hvad skal jeg gjøre? — Skyde mig? Nei, sy! Jeg kan ikke taale, at see Blod. — Drukne

mig? Hu! Jeg er bange for Vand. — Hænge mig? — Hænge mig? Ja! Maaſkee Touget gaar itu. — Man faaer Tid til at betænke ſig og ſkiære ſig ned igien. Det er et Ord! Jeg hænger mig. (S det han vender ham mod Liſſeuerne.) Er der nogen, ſom har Lyſt til, at gjøre det ſamme? — Alle tie! — Snorrigt nok, Ingen vil gaae Retten i Forkiøbet.

(Døkket falder.)

De
Uysegule Haarlokker,

eller

Den fædreløst sindede Pige.

Et Skuespil

i

oet Dptog

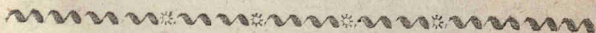
af

L. H. Friedrich,

oversat

af

G. L. Bang.

Kiøbenhavn, 1818.

Trykt og forlagt af Gerhard de Bonnier.

Personerne.

Greve von Hochberg.

Ritmester von Helmburg.

Prest Born.

Elise, hans Datter.

Husar Gutfnecht.

Frits, Ritmesterens Diener, (sum.)

Handlingen foregaaer i Preesteboligen.

Første Optrin.

(Værelse i Præstegaarden.)

Elise med Gutfnecht.

Elise. Kom herind, gode Ven! — sæt Eder! — og fortæl nu — men, jeg beder Eder, tal sagte.

Gutfnecht. Nei, kære Tomfrue! jeg burde tale høit, saa høit, at hele Verden kunde høre det; at Enhver, som har Hierte i Livet, kunde glæde sig over den skønne Handling. — D, hvorfor har De dog lagt en Tønde paa min Mund?

Elise. Tie stille dermed! — I gjør mig skamrød. — Men, først og fremmest: lever han? — Ere hans Saar lægte?

Gutfnecht. Han lever, og er frisk igien.

Elise (seer takkende til Himmelen.)

Gutfnecht. Hans Træbeen klæder ham ikke ilde.

Elise. Den stakkels Mand!

Gutfnecht. De husker den fordoømte Dag, da Fienden med Overmagt jog os her ud af Byen.

Elise. Aldrig skal jeg glemme denne skrækkelige Dag, aldrig de Rødsler, de Plyndringer, som ledsagede den.

Gutknecht. Vi Gaarede faldt i Fiendens Haand, og bleve
flæbte herigennem.

Elise. Al! hvo havde ikke over Eders hjælpeløse Tilstand
glemt sin egen Nød?

Gutknecht. Min Ritmester, som var haardt saaret, blev
paa en usel Bondevogn flæbt her forbi.

Elise. Et Tæppe var bredt over ham, og hindrede mig i
at see hans Sammer.

Gutknecht. Vi holdt udenfor dette Huus. De luffede Vin-
duet op, og spurgde saa medlidende om hvo, der laae paa Bognen.
Jeg fortalte Dem, at det var en haardt saaret preussisk Officier,
som Fienden endogsaa havde udpyndret. Da rullede Taarerne,
som Perler, ned over Deres Kinder, og med Eet var det, ligesom
en Tanke foer, som en Lynstraale, gennem Deres Hoved. — De
vinkede, at jeg skulde komme nærmere. — "Gode Ven!" — sagde
De — "jeg har ikke beholdt noget af Værdie tilbage, uden dette
Haar." —

Elise. Spring over det; jeg beder Eder: kom endeligen til
Lingen.

Gutknecht. Derpaa tog De en Sax —

Elise. Ih nu — jeg skær altsaa de unyttige Haar af.

Gutknecht. Ganske glat af Hovedet. — De deilige lange
lysegule Haarlokker.

Elise. Ikke eet Ord mere derom, hvis I ikke vil glære mig
bred.

Gutknecht. Jeg puttede altsaa Deres lysegule Haar i min
Lschakov. Men, saasnart vi vare komne til Byen, stjal jeg mig,
saa godt min saarede Fod tillod det, bort fra Bedækkningen og ind i
en stor stadfelig Gaard. Jeg fik at vide, at Gaarden tilhørte en rig
Mand, som var en Ven af Fædrelandet. — Godt, tænkte jeg, der
er du kommen ret an. — uden Omstøeb foretog jeg ham Sagen. —

Hr. Greve! — sagde jeg — "Her er en Haandsfuld lyssegule
"Haarlokker, som ingen Avindenafte siden Eva's Tid har baaret
"Mage til." — For Satan! hvor Greven gjorde store Dine! —
"Hvad Priis sætter De vel paa disse Haar, naadige Herre?" ved-
blev jeg. — Herr Greven vilde først vide Hvordan? og Hvorfor? og
nu fortalte jeg ham —

Elise. Hvad? I forraadede mig?

Gut knecht. Hvor skulde jeg have været saadan en Klodrian!
— Nei, kære Barn! jeg fortalte ham blot, at disse lyssegule Haar
kom fra et Fruentimmer, som havde overdragen mig, at see, at
faae dem solgte hos en eller anden rig og velstænkende Mand, for
med de Penge, jeg derfor fik, — at lade min saarede Ritmester
helbrede. — Men, da skulde De have seet Greven! — "Kammer-
rad!" — sagde han, og hans Dine tindrede ligesom et Par Glds-
hjul. — "Du havde ikke let kunnet komme til nogen bedre Rids-
mand; thi, du maa vide, jeg er en Elsker af saadanne Gielden-
heder, som der kun gives faa af. Med eet Ord: jeg byder dig 50
Friedrichsd'orer derfor.

Elise. 50 Friedrichsd'orer? — I driver Gælf med mig.

Gut knecht. Det tænkte jeg ogsaa i Førstningen. Men, da
jeg saa mærkede, hvor begierligen han betragtede Haarlokkerne, fik
jeg Mod igien. — "Holdt!" — tænkte jeg — "der er du kommen
til en ægte Liebhaber!" — "50 Friedrichsd'orer?" — sagde jeg,
og satte et Ansigt op, som en Piattejøde. — "Nei, Hr. Greve! for
den Priis ere mine Varer ikke til Gals."

Elise. Er I fra Forstanden?

Gut knecht. Kort og godt: Hr. Greven maatte endnu lægge
50 Friedrichsd'orer til, og det gjorde han med et Ansigt, hvori
man tydeligen læste, at han havde gjort en god Handel.

Elise. Det er u hørt! — Saadan Udelmødighed er næppe
trolig.

Gutknecht. "Men nu," — sagde han — "hvad skal jeg give dig, for at sige mig, hvo den Engel er, hvis Hoved disse Haar prydede?"

Elise. En søer Prøve!

Gutknecht. Som jeg tyffelig udholdt. Ja, han maatte endog love mig, ikke at sladre af Skole, siden De udtrykkelig havde forlangt det. — Nu, for at være kort: jeg var ude af mig selv af Glæde, og gjorde hvad, jeg kunde, for at faae min stakkels Ritmester ind paa et godt Sted, og for at skaffe ham en duelig Kirurg. — Ved dennes Hielp er han nu da kommen sig saa vidt, at han med sit Træeben kan springe om Kaps med den bedste Dandssestret.

Elise. Tak, du brave Mand! — Gud belønne dig for din Trofskab.

Gutknecht. Den gode Gud har alle Høender fulde med, at belønne Dem efter Fortieneste. — Dog, saadan en Handling belønner sig jo selv. — Men, det er faldet mig surt, ikke at røbe Dem. — Mere end ti Gange var jeg i Begreb med, at brulle ud med Hemmeligheden, naar Ritmesteren med Dievets Vold og Magt vilde have at vide, hvem der var hans Belgjører. — Men, saa faldt Deres Forbud mig ind, og jeg holdt min Tunge i Tomme. Kort, endan veed han Intet; med mindre, at Greven skulde have sludret.

Elise. Greven?

Gutknecht. O! han og Ritmesteren ere en Eet Sind og Eet Ord. Hver Gang, han reiser paa Landet, maa han følge med. — Dag, f. Ex., reise de sammen ud paa et af hans Gods, som skal ligge her i Nærheden; og derfor har jeg benyttet mig af Ritmesterens Traværelse, for at udrette hans Vrende hos Dem.

Elise. Hvad for et Vrende?

Gutknecht. "Gutknecht!" sagde han i Gaar Aftes til mig — "det, min ubekjendte Belgjører har gjort mod mig, er en ubestaaelig Gield. Og alligevel trykker denne Gield mig mere, end en hver anden. — Der, tag denne Ring (han tager en Ring frem.) "Den er Arvegods efter min afdøde Moder, og jeg sætter stor Pris paa den. — Bring min Belgjører den! Stig ham — sig "ham" — —

Elise. Der kommer Nogen. Jeg beder Eder: glem Ringen! Følg med mig ud i Haven. (Gaaer med Gutknecht.)

Andet Optrin.

Præsten, som fører Greven og Ritmestren ind ad en anden Dør. De tvende sidste ere i Reiserklæder. Ritmestren har et Træbeen.

Præsten. Behager, at træde ind, mine Herrer! De finde her aabne Døre og aabne Hierte.

Greven. Mere, end ti Gange førte Veien til mit Guds mig forbi Deres venlige Præstegaard; mere, end ti Gange betragtede jeg dette Tag, som beskyttes af store Lindetræer, disse af Wiinranker omslyngede Vinduer med inderligt Velbehag, ja med en næsten uimodstaaelig Længsel efter, at see de lykkelige Beboere færdes deri. Thi, kun lykkelige Mennesker, tænkte jeg, kunne disse Søgge indeslutte. Og, ikke sandt? De er lykkelig?

Præsten (med et Blik mod Himmelen.) Ja, i Sandhed! Det er jeg, for saavidt et dødeligt Menneske kan være det.

Greven. Saa har jeg dog havt Ret, Ritmester!

Ritmesteren. Men, jeg saaer at bede Dem om Børlæse, Hr. Pastor! Jeg havde ikke ventet denne Tilstaelse af Deres Mund.

Præsten. Bør jeg være utaknemmelig mod min Skaber, som skienkede mig Sundhed og Munterhed i min Alderdom, og gav mig saa mange Fadergløder? Mod mine Medmennesker, som alle vegne komme mig imøde med kjerlig Belvillie? Mod et Fædreland, som jeg skylder min sødelige og aandige Dannelse? Mod en Stat, som vedligeholder det største Gode for mig, Friheden?

Ritmesteren. Og dog! — var det ikke denne Bø, Hr. Pastor! som i Fier blev saa haardt hjemløgt af Krigens Rødfler?

Præsten. Det er sandt: Krigen har saaret mig haardt. Den berøvede mig en kjer Søn, min Alderdoms Støtte og Glæde; den skidte mig ved mit timelige Guds; det er Prøvelser, som gaar over igien, og som Gud sender, for at gjøre os desto mere skikkede til, at modtage en varig Lyksalighed. — Gud skee Lov! — De ere overstandne.

Greven. De er, i Sandhed! et lykkeligt Menneske!

Præsten. De skal personlig overbevise Dem derom. (Gaar.)

Fredie Optrin.

Greven og Ritmesteren.

Ritmesteren. En fortræffelig gammel Mand!

Greven. Det sande Billede paa patriarkalsk Deonhed, paa rene Sæder og Giesmildhed. — Al, lader os tilstaae, Hr. Ritmester! at et slegt Ansigt altid er en suum Bebreidelse mod os lastefulde og forkeerte Behøere af de større Stæder.

Ritmesteren (som tager et Livsfylke og en Handske op af en Stol.) Et Livsfylke! See der! Denne Form røber en smuk og smækker Skabning, og denne, meget forkrøllede Handske, viser en allertiereste lille, rund, gestikøftig Haand. Her hedder det: ex angue leonem! Jeg vil vædde paa, at her findes en smuk lille Datter i denne Præstegaard.

Greven. Hvad dog saadan en Husarritmester har for en fin Næse! og hvor han dog forstaaer sig paa, af Huset at kiende Sommerfuglen, som er krøben ud deraf!

Ritmesteren (som tager en Straahat op.) Endnu mere: jeg vædder paa, at hun er lyshaaret.

Greven. Jeg vædder paa, at hun har sorte Haar: hvad vædde vi om?

Ritmesteren. Om Udstyr til den dydigste Bondepige i Byen.

Greven. Lad gaae! Præsten skal udsøge hende.

Ritmesteren. En vanskelig Opgave! — Men, i Forveien kan jeg sige Dem, at De har tabt. Her i Straahatten sidder et lysegult Haar.

Greven. Det er endnu intet tilfredsøkkeligt Beviis.

Ritmesteren. Der kommer Beviset selv. — De har tabt, Greve!

Fjerde Act.

De Forrige. Præsten og Elise.

Greven. Deres Jomfrue Datter?

Præsten. Min Datter Elise, som, siden Herren tog min Hustru til sig, er baade en omhyggelig Hunsmoder for mig og en kærtlig Moder for to uopdragne Eddskende.

Elise (ueier taus, og dækker derpaa Bordet.)

Greven. Elise! — et Navn, som minder om et skönt, vindingeligt Mønster.

Præsten. Mønster? Uha! Jeg forstaaer Dem: om "Elise, eller Dvinden, som hun skulde være." Ak, Hr. Greve! Vi ere her saa lidet bevandrede i Romanlæsningen, at vi forud maa tilskaae vor Uvidenhed. Det er Naturens Bog, som vi desto flittigere læse i, og De vilse tilskaae mig, at den rigeligen har udstift sit Dverrhedighedshorn over vore Marker.

Greven. En skøn Natur smiler ad Dem: Det er sandt. — Dog, inden jeg glemmer det, Hr. Pastor! Jeg skal nedlægge Gevinsten for et Bæddemaal i Deres Hænder.

Præsten. Det var meget!

Greven. Det angik det Spørgsmaal: om den, som eier denne Straahat, har lyse eller sorte Haar. — Jeg væddede paa sorte, og har tabt Bæddemaalet.

Elise (gaaer forlegen ud.)

Femte Optrin.

De Forrige uden Elise.

Præsten. Min Datter har lysegule Haar, som De seer, og jeg maa med en vis faderlig Forsængelighed rose af, at dette Haar saaledes, som det endnu i Fjor flød ned over hendes Skuldre, saa at sige, var en Naturskiøndhed. — Desto gaadefuldere er det for mig, at Pigen med Eet havde den sølsomme Grille, at denne skønne Prydelse for et menneskeligt Hoved vantzirede hende. Kort! en vis Dag, den samme, paa hvilken Herren desuden havde paa-

lagt mig haarde Prøvelser — thi, det var den Dag, da Gienden med stormende Haand indtog denne Bye — paa denne Dag altsaa var hendes lange, lyse Haar pludseligen forsvundet af hendes Hoved.

Greven (affides.) Ha, min Formodning!

Ritmesteren. Den samme Dag, som kostede mig et Been.

Præsten. Hidindtil har det endnu ikke igien faaet hjerde Deelen af sin forrige Længde, da det tilforn naaede hende ned over Anæerne.

Greven. Og, er De da vis paa, at hun ikke havde nogen anden Hensigt dermed?

Præsten. Modedaarskab! jeg forsikker Dem, intet andet end Modedaarskab, som ogsaa hos os Landsbyefolk over sit Herredømme. Dog er det mig ubegribeligt, hvorledes hun netop paa hin skræffelige Dag kom paa det sælsomme Indfald.

Greven. Vel sandt.

Præsten (tager et Knippe Nøgler ned fra Bæggen, og gaaer ud.) De undskyldte — —

Sjette Optrin.

Greven. Ritmesteren.

Ritmesteren (gaaer fortrædelig op og ned.)

Greven (affides.) Jeg vædder paa, at det er hende. — Kun skal jeg nok forskaffe mig Lys. — Hvad er der, Ritmester?

Ritmesteren. Forbandet!

Greven. Hvad bander du over?

Ritmesteren (stamper i Gulvet.) Det fordømte Træ-
Been!

Greven. Det er, paa min Vre! første Gang, jeg hører Ritmester von Helmburg tale saaledes.

Ritmesteren. Og første Gang, at jeg, ved at see et Gruentimmer, føler, — at jeg er en Krøbling,

Greven. Aha! stikker det deri?

Ritmesteren. Ja, Greve! Jeg tilstaaer Dem: denne Pige — kort sagt, jeg er færdig, at gaae fra Sid og Forstand.

Greven. Troe De mig: Gud Amor gjør i vore Dage Lykke, endog paa et Træbeen.

Ritmesteren. Bah!

Greven. Jeg saae ret godt, med hvad for et Blik hendes Duesime hvilede paa den blomstrende, pyntede Krigshelt og paa hans Jernfors.

Ritmesteren. Medlidenhed, — en Almisse, som man kaster hen til enhver Krøbling.

Greven. Mere, end Medlidenhed, siger jeg Dem: Velbehag, indertigt Velbehag.

Ritmesteren. Ak! jeg er ingen Nar, Greve! — Dog, nok derom! du, Træbeen, skal ikke forspilde mig mit gode Lunge. — Og, i Grunden er jeg jo ogsaa ganske vel tilfreds med dig. — Lad mig engang berømme dine Fortrin. — For det første bevarer du mig fra Daarskaber; Un det ellers er en Daarskab, at væie sin Nakke under et Dvindeaaag.

Greven. Bravo! — For det andet pincer ingen Digtorn og ingen Podagra mig mere paa den Side.

Ritmesteren. Ingen Skoe trykker dig, og man kan ikke længer lægge Beslag paa dig paa Waller og til saadanne Hovers-tjenester.

Greven. Og, regner du da den Vre, at have ofret en Sod for Fædrelandet og den hellige Sag, for ingen Ting? O, min Broder! ved Siden af Eders stive Been staaer jeg med begge mine

friske og sunde Been som en sand Krøbling, tager Hatten af, og raaber: længe leve hver brav Mand, der, foruden sit Træbeen — bærer et Jernfors!

Ritmesteren. Han leve! — For Tusende og alle Ulykker! hvad hindrer mig vel i, med mit Træbeen at gjøre Krigsdansen med endnu en Gang?

(Syngende og stampende vældigt omkring.)

Griff op, Kamerader! til Hest! til Hest!
for Frihed at stride, som hver kan bedst. —

Syvende Optrin.

De Forrige. Præsten med tvende Flasker Vin, som han sætter paa Bordet, og Elise, som bærer Maden. Siden en Tiener.

Præsten. Nu, mine ærede Bæstier! hvis De behage? (Han træder med foldede Hænder hen for Bordet, ved hvilket han, efter en kort Bøn, sætter sig. De Andre følge hans Exempel. Elise lægger fore.)

Præsten. Undskyld gunstigt Mangelen paa Sølvskeer. Der var en Tid, da jeg ogsaa havde et Dojin at befale ober — men — —

Grevnen. Tiendens Hovsyge?

Præsten. Han har kun levet et Lidet; det er sandt. — Dog, endog sin Tiende bør man lade vederfares Ret: mine Sølvskeer har han ikke forgrebet sig paa.

Ritmesteren. Fordi han ikke fandt dem mere. Jeg forskaer Dem: De havde allerede ofret dem paa Fædrelandets Alter. Ikke sandt?

Præsten (undvigende, i det han fylder Glasfene.) Det er en glædelig Bølelse, at see den Jæver, med hvilken der fra alle Sider ofres til det hellige Formaal; og hver Gang, jeg læser Uviserne, dvæler mit Hie stedse helst ved den Artikel: Fædrelandskierlighed. (Han reiser sig op og hæver sit Glas i Beiret.) Fædrelandets Skaal! Den retfærdige Eags Skaal! Vor gode Konges Skaal!

De Andre (klinkende.) Kongens Skaal!

Greven (efter et Dphold.) De bringer mig der paa mit Yndlingsthema, Hr. Paster! paa de qvindelige Kunstskidsfeskaber. — De troer ikke, hvor mange og hvor mange Elags, de Gienstande for den qvindelige Huuslid ere, som sammendynge sig i deres offentlige Udstillinger. Men, een Kostbarhed sandt jeg der, som fremfor alle de andre syntes mig, at burde glimre i et Kunst- eller Naturaliekabinet, og jeg kan sige, at jeg har ladet det koste mig Noget, at komme i Besiddelse deraf.

Præsten. De gjør mig nysgierrig.

Greven. Kun Taalmodighed! De skal fray faae den at see; thi, jeg fører den overalt med mig, fordi det er en af mine Svagheder, at prale med flige Sielthenheder. — Hei, Frits!

En Diener (træder ind.)

Greven. Den lille Kasse i rødt Karduan! Bring mig den fray herop! — Her er Nøglen til Kufferten.

Dieneren (gaaer.)

Greven. Jeg maa sige Dem: jeg er en lidenskabelig Maritetkræmmer. De finder i mit Kabinet en Samling af de usfatterligste Mariteter, i Særdeleshed qvindelige: f. E. Lucretia's Fingerbøl, Penelopes Spinderok, Susannes ene Drenning, en af Cleopatras Tøfler, og endogsaa en af Xantippes Fortænder.

Ritmesteren. Ikke ogsaa en Stump af Jakobs Himmes Hige eller Noget af det ægyptiske Mærke?

Præsten. Lad Hr. Greven blive ved sin Troe, Hr. Ritmester! Troen gjør jo salig.

Tieneren (bringer den lille Kasse.)

Greven. Men, blandt alle mine Kostbarheder er denne her den kostbareste. (Han aabner Kassen, og tager en lysgul Paryk frem.) Seer De der! Hvad synes Dem om denne lysgule Paryk?

Elise (viser Bestyrrelse.)

Præsten. Et dejligt, krollet Haar. — See dog, Elise! Her ved falder dit Haar mig ind, du lille Laabenakke!

Elise. Mit var langt fra ikke saa langt og smukt, kære Fader!

Greven. Disse lysgule Loffer, Gudde Elise! faldt endelig som et Offer paa Fædrelandets Alter — for den Piges Sax, hvis Hoved de smykkede.

Elise (meget bestyrtset, affides.) Jeg er forraadt.

Præsten og Ritmesteren. Hvorledes er dette at forstaae?

Greven. Hun sliar dem rent bort af Hovedet, for at forhandle dem til Penge, og med disse — at lade en haardt saaret preussisk Officier helbrede.

Elise (affides.) Ja, jeg er røbet.

Præsten. En ædel Daad!

Ritmesteren. En meget ædel Daad, paa min Ære! Jeg gad lysse den Pige: jeg kunde falde paa Knæ for hende og tilbede hende.

Greven. Virkeligen, Hr. Ritmester?

Præsten (sagte til Elise.) Al Elise! hvorfor gjorde du ikke det Samme?

Elise (holder et Lærklæde for Ansigtet, og vil snige sig ud.)

Præsten. Bliv, mit Barn! Frygt ingen Bebreidelser: jeg kiender jo dit Hierte.

Greven (affides, med neppe undertrykt Glæde.) Det er hende! — Ved Gud! Det er hende!

Ritmesteren. Saadant quindeligt Helttemod! saadan Seier over quindeligt Forsængelighed, hvorved hun berøvede sig den skionne Prydelse!

Greven. Og, hvad siger De dertil, hvide Elise?

Elise. Jeg?

Greven. Behager dette Stykke Dem?

Elise. Tilvisse — men —

Greven. Men?

Elise. Det er maaskee aldrig faldet Pigen ind, at man vilde gjøre saa meget Bæsen af dette lidet Offer.

Præsten (bebreidende.) Dette lidet Offer? — Elise!

Elise. Nu, jeg mener kun, kiere Fader! at det maaskee har kostet hende mindre Selvoervindelse, end de Herrer troe, fordi — fordi Haarene jo voxer igien.

Præsten. Elise! Vil du nedsatte denne skionne Handling?

Elise. Vist ikke, kiere Fader! Men, hvor kunde hun vel andet, end give en unyttig Prydelse bort, for — at udøve en hellig Pligt?

Præsten. Ja, derpaa kiender jeg min Datter igien. Hun, mine Herrer! havde sikkert handlet ligedan.

Ritmesteren og Greven. D, sikkert!

Greven. Men, endnu Gæt! — Ved De ogsaa, hvem det er, for hvem dette Offer blev bragt?

Ritmesteren og Præsten. Nu da?

Greven (pegende paa Ritmesteren.) Her sidder han.

Ritmesteren. Greve!

Præsten. Ja, hvad siger De?

Elise (glad forskrækket.) Min Aelste!

Ritmesteren. Greve! De spøger.

Greven. Nej, min Ven! Jeg spørger ikke. Vel er det forbudet mig, at sladre af Skole; men, hvem kan vel andet? — Kort, kære Ritmester! De er den Lykkelige, af Kierlighed for hvem disse tysegule Haarlocker — faldt.

Elise (affides.) Jeg forgaaer.

Ritmesteren. Umuligt, min Ven! — Vel veed jeg, at jeg har en ubekendt Belgierer, som skal boe i Hovedstaden, at talke for min Selbredelse — mere kunde jeg jo aldrig faae ud af Krabaten — men, at det skal være saaledes Hvoraf kom det sig da, at De, vort fortrolige Venskab uagtet, hidindtil aldrig opdagede mig denne Hemmelighed?

Greven. Som sagt, Pigen's udtrykkelige Forbud paalagde mig Tavshed.

Ritmesteren. Jeg besværger Dem, min Ven! nævn mig denne Engel, for at jeg kan fremstamme hende min Tak.

Greven. Ja, hvo denne Engel egentligen er, derom er jeg endnu ikke ganske i det Rene. Men, saa meget haaber jeg dog at være paa Spor derefter, at jeg tør paastaae, hun maas findes i denne Egn.

Præsten. I denne Egn?

Greven. Ikke sandt, Ritmester, det er denne Røge, hvor De saaret kom i fiendtligt Fangenskab?

Ritmesteren. Jo rigtig — men —

Attende Optrin.

De Forrige. Gutmægt.

Gutmægt (lurende ind ad Døren.) Jeg vil anbefale mig, lille Jomfrue! (Han faaer Hænde paa Ritmesteren.) Ei, for Pokker! Hr. Ritmester!

Elise (affides.) D vee! nu er det robet.

Ritmesteren. Gutmægt! — Hvad Fanden er du her efter?

Gutmægt. Ja, det samme vilde jeg spørge Dem om, naar Jomfruen ikke sad ved Siden af Dem, og naar Hr. Greven ikke holdt Haarene der i sin Haand.

Greven (reivende sig fra Bordet.) Aha! der have vi Forræderen! (De Andre staae ligeledes op fra Bordet.)

Gutmægt. Ja, vink De kun, lille Jomfrue! Du hjelper der dog ingen Bøvnægtelse mere. De seer jo, at vi ere forraabte. Men, hvorledes Hr. Greven er kommen paa Spor efter Dem, gaaer over min Forstand; thi, jeg kan giøre en hellig Sed paa, at Deres Navn lige indtil nu ikke er kommen over min Tunge. — Hr. Greve! Det skal De bevindne.

Ritmesteren (slaaer sig for Panden.) Jeg Kortsynede! De altsaa, skidne Elise? De er denne Engel? D, lad mig trykke Deres Haand til mit Hierte: denne Haand, der bragde Forbrynderens Hænder fra mit Hjerte, den er et Offer! Sproget er alt for fattigt, til at taane mine Følelser Ord.

Elise. Beskæm mig ikke, Hr. Ritmester! De giør virkeligen alt for meget af denne Handling. Er jeg ikke tusendfold belønnet ved den Glæde, at see Dem helvredet?

Ritmesteren. D, hvor uendeligen kiert er dette Trøe-
Been mig nu; thi, hver Gang, jeg seer paa det, vil det minde mig
om Deres Daad. — J Sandhed! om der i dette Dieblif kom en
Saarløge, og vilde igien sætte mig det tabte Been paa, vilde jeg
ikke give dette Trøebeen bort.

Præsten (hæver de foldede Hænder i Beiret.) Jeg takker
Dig, Gud! — Din Tiener er uværdig til den Stæde, som du har
beredet ham. — Min Datter! Din Daad er optegnet hisset. — Hr.
Ritmester! tvivler De endnu om, at jeg er en lykkelig Mand?

Ritmesteren. De er den lykkeligste Mand; den misundels-
fesværdigste Fader. (Med Smerte.) D, at jeg ikke ogsaa tør
kalde Dem Fader! (Han holder Elises Haand i sin, og seer
hende med glædedruffent Blik i Dinene, hvilke hun undseeligen
flaaer ned.)

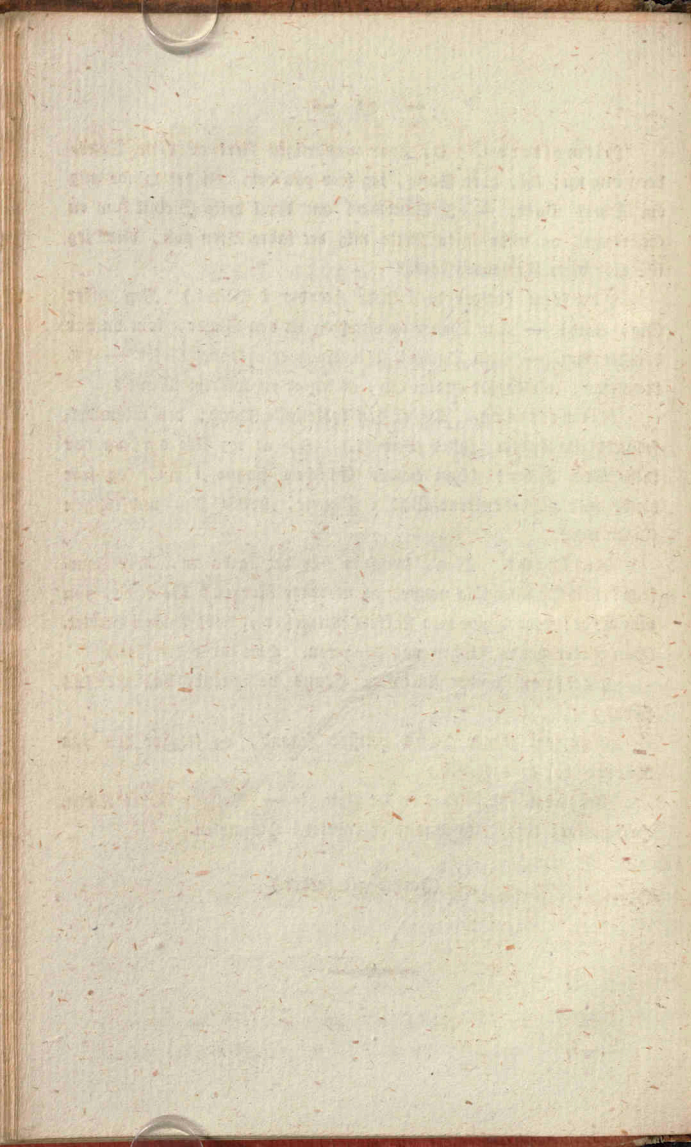
Gutknecht. Men, hvordan har det sig da nu, kiere Zom-
frue? Vil De nu ogsaa nægte, at modtage Ringen? De vilde, paa
min Trøe! derved give min slaffels Ritmester et dybt Saar i Hjertet.
(Han stikker hende Ringen paa Fingeren. Hun lader det skee.)

Præsten (holder sin høire Haand velsignende paa Elises
Hoved)

Greven (tager hans venstre Haand, og lægger den paa
Ritmesterens Hoved.)

Greven. Saaledes er det rigtig! — Velsign Deres Børn,
Hr. Pastor! thi, dette Baand er knyttet i Himmelen.

(Forhænget falder.)

Forklædningerne.

Et Lystspil

tvende Opføgelser

af

H. v. Kotzebue.

Oversat

af

G. L. Bang.

København, 1818.

Trykt og forlagt af Gerhard Donnier.

Personer

Kurlet, en Klædefabrikant i Pommersvalde.

Leonore, hans Datter.

Madame Wilneß.

Frands, hendes Søn.

Madame Kastejep, en Udbandterke fra Sniffelsberg.

Lorentz, hendes Søn.

(Handlingen foregaaer i den lille Bye Pommersvalde. Skuepladsen forestiller et Børrelse med trende Døre i Kurlets Hus.)

Første Dptog.

Første Dptin.

Leonore (allene, strikkende.)

Den Strikken er dog sandeligen en kiedsommelig Beskæftigelse. En Moder, kan jeg vel begribe, kan glæde sig ved at strikke en Strømpe, som skal bedække hendes lille Yndlings Fod; men, en Pige, som endnu intet Nag bærer, spænder nodigen sine Fingre i Garnets Nag. Ja, dersom Fingrene endda vandt derved, som ved Harpespil — men, her gjøre de lutter krumme Katterygge. —

Museus har et eller andet Sted sammenlignet Romanen med en Strømpe. — Ak! min Roman er, desioverre! snart til Ende, omendskjøndt den neppe har begyndt. Skiebnen lod mig tabe saa mange Maske, at jeg maatte vikle hele Strømpen op igien. — Men, at Frands nu ganske slyer mig — ikke vinder Traaden op, men river den over, det maa den store Strømpesabrikant Amor tilgive ham! — Der er nu allerede gaaen to Dage, Forklædningen.

H

Hver den Wisdfat ikke har ladet sine sorte Dine spille her. — Rigtigt nok vil min Fader forbyde ham Huset; men, han veed jo dog ret vel, at mit Hierte-Parlament har vægret sig ved, at tage sliig Befaling til Protokol. Huset er jo intet forhæyet Slot, og vor Sænkend ingen Drage. — O, Frands! elskede du mig oprigtigt; det vil i Pigesproget sige saa meget, som saadan en Smule til Naserie, — havde du for længe siden banet dig en Wei til mig.

Undet Dyrin.

Leonore. Frands (som Vognmand.)

Frands (med forvendt Stemme) Med Forlov, hierte Jomfrue! Er dette ikke Klædefabrikant Curleis Gaard?

Leonore. Jo, min Ven! Hvad godt vil han ham?

Frands. Ih nu, det Gode har jeg funden.

Leonore. Men, hvad vil han da?

Frands. Hvad jeg vil? — Jeg er en Vognmand; jeg har en Fragtvogn med sex Heste for; jeg kommer fra Westphalen; jeg skal til den store Messe i Leipzig; jeg har Plads endnu tilovers paa min Vogn; jeg vilde derfor spørge, om Hr. Curlei ikke skulde have nogen Fragt for mig.

Leonore. Det troer jeg neppe. Men, hvor kommer det sig, at han er reist saa langt kun med halv Fragt?

Frands. Ih nu, jeg troer, jeg har fuld Fragt; men ikke paa Wogneu.

Leonore. Hvor da?

Frands. Paa Hiertet.

Leonore (som hidindtil ikke har seet paa ham, kuder og betragter ham.) Han er mig en snorrig Vognmand.

Frands. Mine Heste seer ud som Svaner, og min Vogn som en Mustangskal. Lyster Jomfruen, at sætte sig op paa den, saa troe alle Folk, at jeg kjører for Venus.

Leonore (seer i Beiret og figer op under hans nedslagne Kasket.) Er han ogsaa virkelig en Bogmand? — Strik! Er det dig?

Frands (tager Kasketten og en Nathue af — med sit sædvanlige Maal.) Ja, bedste Leonore! men, ingen Strik.

Leonore. Hvem jeg altsaa har gjort Uret.

Frands. Du troede kanskee, at jeg ikke elskede dig længer?

Leonore. I hele to Dage har du ikke ladet høre fra dig.

Frands. Har du ikke hørt mine Suk?

Leonore. O, Suk soulme ikke Amors Seil.

Frands. I vore Dage kan der dog vindes endeel ved Suk.

Leonore. Hos min Fader ikke.

Frands. Hvad har han mod mig?

Leonore. Han kan ellers ganske godt lide dig; men, jeg er næsten bange for, at han allerede har lovet mig bort.

Frands. Ligemeget, naar kun ikke dit Hierte giver mig Nei.

Leonore. Et godt Barns Hierte banker ængstelige, naar ikke Faderen lægger sin Haand signende derpaa; og fornemmeligen nu, da min Fader paa nogen Tid har været saa tungsindig, eller sygelig —

Frands. Jeg skal nok helbrede ham.

Leonore. Det frabeder jeg mig. Han giver sig, bestoværre! Kun alt for meget af med Quaksalvere.

Frands. Hvad Dag; jeg vil, kan jeg blive Doktor.

Leonore. Dig havde han saa ingen Tillid til.

Frands. Det fandt sig nok. Lad mig kun først vise mig med en anden Næse.

Leonore. Hvor vil du tage den fra?

Frands. Lad du det være min Sorg. Nuomstunder mang-
er man ikke Næser, baade af Bøx og Pandehuder.

Leonore. Den skalkels Pande.

Frands. Det afsøder i Væstestanden for andre flomme
Lilføelde.

Leonore. Kun taaler jeg ikke, at min Fader sættes nogen
Børnæse paa.

Frands. Vær du kun rolig; jeg skal ikke glemme, at han
er din Fader. Jeg forlanger ei heller andet af dig, end en Krog
heri Huset, hvori jeg kan slaae min Taffenspillerbod op.

Leonore. I mit Kammer maaskee? Det bliver der Intet
af.

Frands. Vist ikke! Gaa langt fra dit Kammer, som dig
selv lystes; naar jeg kun bliver dit Hierte nær.

Leonore. Men, hvortil?

Frands. For at skyde efter Frue Fortuna, om hun kanstee
skulde flyve ferbi; for at spille en eller anden Rolle, ligesom det
kan træffe sig til.

Leonore. Men, jeg indseer ikke hvad, der kan træffe sig.

Frands. Mange Ting, som du ikke drømmer om.

Leonore. Velan! Her er Døren til min Faders Udmagazin.

Frands. Der kan jeg faae et blødt Leie.

Leonore. Det er, bestoværre! tomt.

Frands. Desto sikkrere er det.

Leonore. En anden Dør, som blot er laaset indvendigen
fra, gaaer lige ud til Gaden.

Frands. Bedre kunde jeg ikke bestille Skuepladsen for mig.
Gaa kan jeg uformærkt hente alt hvad, jeg behøver; og, saa ofte,
mig lystes, vise mig i denne Sal, snart herind, snart herind, (pe-
gende paa Sidedørene og Døren i Baggrunden) som en sand deus
ex machina.

Leonore. For det første raader jeg dig, ikke at gjøre Besyndelsen med, at komme, men heller med at gaae; thi, der seer jeg seer min Fader komme fra sin Valkemølle.

Frauds. Lad ham komme. (Med den paatagne Stemme.) Min fiere Jomfrue; naar mine Heste komme for Døren og den lystige Knecht, som man kalder Giskovsguden, møder til ret Tid, saa ligre vi endnu i Dag tig den store Messe, hvor Handelsmanden Hymen & Compagnie sælger Rosenliggøderne. (Gaaer ud ad Døren paa hvire Haand.)

Tredie Optrin.

Leonore (allene.)

Guld og Roser — under hint skiutes Pillerne, under disse Læenferne; men, Guldet bliver ikke længe siddende og Roserne visne snart. — Ak ja! Nige Tankesprog vide vi Piger udenad, og alligevel — hver Gang en Rose vinker — troe vi, at gribe det evige Foraar. — Bedre er sagtens min Frauds, end de vindige Puslinger, som vimsede omkring mig i Hovedstaden; ærlig er han, og altid munter; man tør nok vove det med ham. — Men, et Doveslykke bliver det dog altid. — Naar min Fader dog bare vilde lade sin Grille fare, at givte mig med et Menneske, der er ligesaa fremmed for mig, som Manden i Naanen. — Hans Moder har sendt hans Portrait — men, er Penselen vel i Stand til, at sige mig, om Gienstanden selv er et Biog?

Fjerde Optrin.

Curlei. Leonore.

Curlei (læsende i et Brev.) Saa? saa? saa? Gødt, at vi i Tide faae det at vide.

Leonore. God Morgen, kære Fader!

Curlei. Gud være med dig, mit Barn! Naa! hvorledes staar dit Barometer?

Leonore. Endnu bestandigt paa Regn.

Curlei. Det smukke Veir kommer fra Østen. Forstaar du mig? Den lille Bye Kniffelsberg ligger i Østen.

Leonore. Jeg har aldrig i mit Liv vidst hvor, Kniffelsberg ligger; og skal nu saa dyrt kobe mine geographiske Kundskabers Forøgelse!

Curlei. Min Gud, saa see dog bare først den unge Hr. Lorents Kastelep.

Leonore. Allerede Navnet er græsseligt! Hvor kan De give Deres Datter bort til en Mand, der hedder Kastelep?

Curlei. Na, det fattedes endnu, at man ved at vælge en Mand ogsaa skulde tage Hensyn paa Navnet. Kasteleppene ere en gammel Familie. Da det nu er noksom bekiendt, at ingen Familie kan vorde gammel uden Fruentimmer, saa maa der dog vel hidtil altid have været nogle, som ikke stødte sig over Navnet.

Leonore. Var han endda en Digter, kunde man købe ham en.

Curlei. Nei, Digter er han ikke, saavidt jeg veed.

Leonore. Men, en Dancian, lige Folk,

Curlei. Al, kiere Barn! hver Mand har sine Feit, og, Dumbhed er sandeligen ikke den værste; det skal mangen Kone sande med mig.

Leonore. Kan være. Havde De ladet mig opdrage her i vor liden Bye, vilde jeg ogsaa have været nøisommere i mine For- dringer. Men, da jeg nu er dannet i Hovedstaden —

Curlei. Gives der da ingen Dumrianer i Hovedstaden?

Leonore. Det var Synd, at sige andet.

Curlei. Og, hvad gaae og giælde de der for?

Leonore. Sommetider for ret meget.

Curlei. Nu, altsaa —

Leonore. Jeg vil jo gierue tilstaae, at en Pige ikke i For- legenhed regner det saa nøie. Jeg har seet mangen smuk Blomst blive pnikket af plumpe Hænder. Men, hvorfor skal jeg — i en Alder af atten Aar — elsket af et vakkert ungt Menneske —

Curlei. Mener du denne Frands Witnek? Den Vind- bentel?

Leonore. Det holder man ham for, fordi han altid er munter og lystig. Det er kun de alvorlige Vindbentler, som ere utaalelige: og dem gives der mange af. Naar De kiendte min Frands nøiere, —

Curlei. Var det kanskee muligt, at jeg kunde lide ham. Men, desto værre!

Leonore. Destoværre?

Curlei. Naturligviis. Thi, kort og godt: du, min kionne lille Datter paa atten Aar, du er endnu ikke i Knibe; men jeg, din gamle Fader —

Leonore (forskrækket.) Hvorledes forstaaer jeg dette?

Curlei. Med min Klødefabrik vil det ikke gaae mere.

Leonore (sukkende.) Jeg har formodet det.

Curlei. Engellænderne have ødelagt mig.

Leonore. De ædle Engellændere?

Curlei. Uden Uld kan jeg ingen Klæde gjøre —

Leonore. Det er begribeligt.

Curlei. Og uden Penge ingen Uld købe —

Leonore. Meget naturligt.

Curlei. Paa Lykke og Fromme at tage paa Borg — vertit er jeg for ærlig.

Leonore. Der er ingen Ting, en ærlig Mand vansteligere lærer, end den Kunst, at borge.

Curlei. Madame Kastekiep i Kniffelsberg er en Berømt Udhaandlersee —

Leonore. Berømt og berøgtet.

Curlei. En rig Enke.

Leonore. Som allerede i mange Aar har leveret Dem Deres Uld.

Curlei. Naar den betales.

Leonore. Nu gaaer jeg, desforærrer! —

Curlei. Din Forbindelse med hendes Søn —

Leonore. Bringes De mig ind i Ulden?

Curlei. Jeg er, desforærrer! nødt til, selv at tage hende.

Leonore. D vee!

Curlei. Ellers lukker hun ikke Pungen op.

Leonore. Saadan en Stedmoder —

Curlei. Kiender du hende da?

Leonore. Hendes Svigerinde, Madame Bisneel, har ofte fortalt mig om hende.

Curlei. Det kan man ikke stole paa. De to Svigerinder hade hverandre som Udderkepper, naagtet de aldrig have seet hverandre.

Leonore. Men, kiender De ikke ogsaa Madame Kastekiep blot af Handelsbreve?

Curlei. O, jeg har indhentet Efterretninger baade fra den Ene og den Anden.

Leonore. Og, hvorledes lyde disse Efterretninger?

Curlei. Oh nu; hun skal rigtigt nok være en Smule hæslig.

Leonore. Det vilde da ikke sige Noget.

Curlei. Hun skal føre et strengt Regiment i sit Huus.

Leonore. Ligemeget, om hun er streng, naar hun kun er retfærdig.

Curlei. Lidet karrig —

Leonore. Det er flent.

Curlei. Dgsaa noget misundelig.

Leonore. Over hvem?

Curlei. Over alle dem, som gaae omkring og tigge.

Leonore. Men, for Himmelens Skyld! Saadan en Ugte, maa —

Curlei. Det er et surt Uble.

Leonore. Og alligevel vil De bide i det?

Curlei. Fordi jeg ellers tilfidsst slet ikke har mere, at bide i. Endnu agte mine Medborgere mig, fordi de troe, at jeg er riig: thi, Penge og Ugtelse boe altid under eet Tag.

Leonore. Destoværre!

Curlei. Jeg har haab om, at vorde Bergemeister, men, værker Man, at det happer for mig, saa er der ingen Daglønner mere, der tager Hatten af for mig. Det holder jeg ikke ud! Før søger jeg Fanden selv!

Leonore. Og gjør Deres Huus til et Helvede. Saaledes sluttet Ugteskaberne i Himmelen.

Curlei. Til Lykke er Madame Kasteleyp den største Deeg af Uaret paa Rejser; tager omkring paa alle Skæferier, alle Markeder.

Leonore. Midlertid have vi Pustecrum.

Curlei. I dette Øieblik er hun paa Messen i Leipzig.
Paa Siemveien vil hun see ind til os; men, uden at være kiendt.

Leonore. Hvorfor det?

Curlei. For at udforske mine Omstændigheder, inden hun indlader sig med mig.

Leonore. Og det melder hun Dem selv?

Curlei. Vist ikke. En ærlig Handelsven har røbet mig det. I dette Øieblik fik jeg dette Brev. Jeg skal vente hende hver Dag.

Leonore. En glædelig Forventning!

Curlei. For desto sikrere at skuffe mig, vil hun komme i Mandfolkekæder.

Leonore. En gammel Kone i Mandfolkekæder? Og hende skulde vi ikke kiende?

Curlei. Paa sine Reiser bruger hun gjerne Mandfolkekæder — for Bequemmelighedens Skyld — og skal ret godt vide, at skikke sig deri. Derfor, kiære Leonore! maa enhver Fremmed, som i disse Dage kommer til os, modtages med den største Høflighed, om han saa endog saae ud som en Baschir.

Leonore. Bringer hun da sin kiære Søn med?

Curlei. Nei, den lille Søn bliver smukt hjemme i Anifelsberg, og skal ikke vise sig, forinden Hovedsagen er bragt i Rigstighed.

Leonore. Næmlig Penge og Uld?

Curlei. Hvad andet?

Leonore. Men, bedste Fader! naar det kun kommer an paa Penge — dem skaffer min Frands Dem ogsaa.

Curlei. Monsieur Frands? Hvor tager han dem fra?

Leonore. Det veed jeg ikke; men, han elsker mig; og, for Kiertighed er ingen Ting umulig.

Curlei (spottende). Menner du?

Leonore. Hvormeget behøver De vel?

Curlei. Jeg behøver en dygtig Handelskælle med femten til tyve Tusende Daler.

Leonore. Smaating.

Curlei. Saa?

Leonore. Næmlig for den, der elsker.

Curlei. Barn! Jeg har ogsaa elsket din Moder; men, saa længe jeg blot førte mit Regnskab i hendes Dine, var hele Overskudet — en kion lille Datter.

Leonore. Oh nu! det er heller ikke saa ilde. Lov mig blot, naar Frands skaffer det, De behøver, at fæste Kastekjæpene bort.

Curlei. Ha! ha! ha! Hierteligen gierne. Men, husk paa, mit Barn: at Kierlighedens Tryllekunstner ikke have hjemme, uden i Operaen. I en Klædefabrik gaae alle Ting ganske naturligen til, om saa Amor selv satte sig ved Weaverstolen. (Gaer.)

Leonore. Det vilde vi dog see!

Femte Acten.

Frands. Leonore.

Frands (i sin sædvanlige Dragt.) Ja! Det vilde vi see!

Leonore. Har du hørt det?

Frands. Hvert Ord.

Leonore. Nu! har jeg Ret?

Frands. Fuldkommen.

Leonore. Sand Kierlighed kan alt hvad, den alvorligt vil.

Frands. Uden Tvivl.

Leonore. Følgesligen ogsaa grave Skatte.

Frands. Nei, Leonore! Det kan den ikke; og det nek-
op fordi den ikke vil. Penge og Kierlighed passe ligesaa lidet til-
sammen, som en Gredpotte og en Urtepotte.

Leonore. Hvordan, Frands? Du vil ikke skaffe Pengene?

Frands. Sy! Jeg gider ikke tænke paa Penge.

Leonore. Kun tyve Tusende Daler —

Frands. Saadan Uvetydelighed!

Leonore. Uden hvilken jeg maa blive Madame Kasteliey.

Frands. For det skal skee, banker jeg Hr. Brudgommen
sønder sammen.

Leonore. Hvad hjælper det mig, at jeg faaer en sønder-
slagen Mand?

Frands. Jeg slaaer ham ihjel. Men, for det første
maa jeg tilstaae dig, at jeg har gjort en dum Streg.

Leonore. Hvor mange af det Slags har du vel gjort i dit
Liv?

Frands. Jeg holder ingen Dagbog; thi, den, der ikke hol-
der af, at bedrage sig selv, er nødt til, hver Dag at skrive dumme
Streger ind deri. Dit Lykke giøre vore kiere Samtidige ikke færre
saadanne Streger, og saaledes jevner det ene det andet.

Leonore. Lad engang høre: hvilken Lyd har din sidste
dumme Streg?

Frands. Den vil sérige sælt i dine Øren. Jeg har selv
ferskrevet min Medbeiler.

Leonore. Hvem?

Frands. Monsieur Kasteliey.

Leonore. Er du fra Forstanden?

Frands. O, jeg havde beregnet det fint nok. En saadan
Medbeiler kan kun være farlig saalænge, han er fraværende. Saa-
snart din Fader først lærer, at kiende ham, jager han ham paa

Lieblikkel Fanden i Bred. Ut! Jeg vidste jo ikke, at en Andefælingskrivelse fra Plutus vilde være tilfærelkelig til, at forskaffe ham en gunstig Modtagelse.

Leonore. Det kan velter ikke blive flog paa.

Frands. Om det saa var Simpton selv, skaffer jeg dog den Simplex af Veien igien.

Leonore. Vær rolig; han kommer ikke.

Frands. Troer du det?

Leonore. Hans Moder har skreven, at han ikke skal komme.

Frands. Hvad vœdde vi, at han kommer med Ageposten i Dag?

Leonore. Har du kanskee meldt ham, at jeg længes for færdeligen efter ham?

Frands. Bravo! Les beaux esprits se rencontrent. Ja! jeg har, min Siel! skreven ham til, at du havde forelsket dig i hans Portrait.

Leonore. Gale Menneſke!

Frands. Ut du var paa den bedste Wei til, at sukke dig en Svindsot paa Halsen.

Leonore. Og det skulde han troe?

Frands. En indbildsk Mand troer alt hvad, der smigrer ham, selv om han er en flog Mand. Og nu oven i Kjøbet saadant Fæhoved —

Leonore. Kiender du ham?

Frands. Min kiere Søtter? skulde jeg ikke kiende ham? Lad mig i to Ord fortælle dig min Historie. Jeg burde allerede for længe siden have gjort det; men, for lutter Kiærlighed har jeg aldrig kunnet komme til.

Leonore. Nu, saa fortæl.

Frands. Min Fader, Madame Kasteleyps Tvillingbroder, kunde ikke forliges med min Moder. Hvo af dem, der havde Skyld, sommer det ikke mig, at undersøge. Nok, han løb bort.

Leonore. Det vidste jeg allerede.

Frands. Hvad, der er bleven af ham, maa Guderne vide. Min Moder reiste efter ham; jeg blev ene tilbage. Derpaa lod min Tante mig komme til sig til Kniffetsberg og opdrage tilligemed hendes Lorents; det vil sige: hun lod os rende omkring med hverandre, og, naar Lorents gjorde dumme Streger, fik jeg Dretæver derfor.

Leonore. Ei!

Frands. Naar jeg derimod var sulten, fik han at spise.

Leonore. En yppertig Opdragelse.

Frands. Jeg havde kun ikke Forstand nok til, at finde Smag i denne Fremgangsmaade. Jeg tænkte: min Fader er løben bort fra min Moder, hvorfor skulde jeg da ikke ogsaa kunne løbe væk fra min Tante?

Leonore. Og du løb?

Frands. Ja, jeg løb; men, ikke langt. Thi, da Sulten paa Landeveien pressede Taarer ud af mine Dine, førte i det samme en rig Engellænder forbi: han tog mig med sig til Nizza: fattede Godhed for mig, og døde. Hvad, han havde med sig, efterlod han mig. Det var tilstrækkeligt, til at studere for.

Leonore. Og du studerede?

Frands. Fysiologien i to Aar. Saa var det ude med mine Penge; og min Moder skrev, at jeg skulde komme hjem; thi, hun havde ikke funden min Fader og trængde til Hielp.

Leonore. Saa skyndte du dig da affted — ?

Frands. Med lette Lommer og let Hierte: thi, dengang havde jeg endnu ikke seet dig. Men, underveis blev jeg opsnappet af et Selskab reisende Kunstnere; og, inden jeg vidste eet Ord deraf, var jeg første Gæst.

Leonore. Elsker?

Frands. Paa Theatret nemlig.

Leonore. Formodentligen var den første Elskerinde liou?

Frands. Vandsat liou! Vi spillede begge to con amore.

Uliggevet vilde det ikke ret flække sig for vor Principal. I Mulm og Mørke smurde han Høle. At betale Gagerne, havde han i Skændingen glemt. Vi delede Garderoben mellem os, og saaledes har jeg i det ringeste reddet en Kuffert fuld af Theaterklæder, som jeg nu nys har i al Hemmelighed ladet bringe herind i Aldmagazinet.

Leonore. Hvortil det?

Frands. For ved Leilighed at spille Gigsferoller.

Leonore. Veed jeg nu Alt?

Frands. Alt.

Leonore. Er jeg din første Kierlighed?

Frands. Lore! see paa mig!

Leonore. Du har saadant et skielmskt Dye.

Frands. Forelsket har jeg rigtigt nok været et Par Gange; men, du er sandeligen! min første Kierlighed.

Leonore. Er jeg ogsaa den Første, som du siger dette?

Frands. Hvo vil regne det saa nøie? Er jeg kanske den Første, af hvem du lader dig dette sige? Nok, vi elske hinanden i Liv og Død, og dig skal jeg aldrig løbe fra.

Leonore. Amen!

Frands. Jeg hører din Gader. Hurtigt til min Kuffert!

Leonore. Du vil dog vel aldrig vise dig som Fætter Kasketiep?

Frands. Hvad seer du mig an for? Slige forslidte Theaterkiff forsmaaer mit Genie. Det, jeg behøvede, at vide, har jeg lurt mig til. Planen til Lystspillet er udkastet. Alt bliver spillet paa staaende Fod.

Leonore. Og min Rolle?

Frands. Den første Gæstinde.

Leonore. Naiv eller flæbende?

Frands. Ingen af dem gjør mere Lykke paa Skuepladsen.
Du maa træde Heroiskt frem: Tomfruen fra Pemmervadde,
(Gaaer ind i Udmagasinet.)

S i e t t e O p t r i n .

C u r l e i . L e o n o r e .

Curler. Hør, mit Barn! Det er faldet mig ind, at vi endnu saa meget, som muligt, maa vise den gamle Beskand her i Huset: thi, enhver Fremmed, som melder sig, kan være Madame Kasteleyp. Gaae derfor, og rag vor Smule Sølvstøi frem, og fremfor alle Ting, det fineste Døkketøi; thi, Linned see Fruentimmerne paa med Gallesine.

Leonore. Skal jeg ogsaa trække Gardinerne fra Glasstæ-
vene?

Curler. For at min Conchyliesamling strax kunde falde Hende i Hinde? Nei, nei! Lad det kun være. Det er en kostbar Kiephest, og Konerne see overhovedet ikke gierne, at deres Mænd ville have nogen Kiephest for dem selv.

Leonore. Da veed jeg dog een, som de godt kunne lide.

Curler. Og den er?

Leonore. Naar det fornøier Manden, at give sin Kone Brav Pynt og Stads.

Curler. I mine Omstændigheder vilde et Skab fuldt af Modestram ei heller være nogen Andefaling. Frue Kasteleyp er ikke Langer ung og forfængelig, ligesom du.

Leonore. O, kære Fader! Fruentimmerne i en vis Alder — eller rettere sagt, i en ubis Alder — pynte sig ogsaa endnu gierne. (Gaaer.)

Curlei. I det ringeste uden for deres Huus. Men, Gud forbarne sig! hvordan vise de sig ofte i deres Hjem? — Sagtens ere alle Ting gode nok for Manden. — (Gulder Hænderne og seer ned for sig.) Givte mig! — Al ja! det er en tung Beslutning i min Alder og med min Svægelighed. — Men, min Fabrik — min Ure: — af to Dunder, siger Ordsproget, skal man vælge det mindste. Meget naturligt! naar Mennesket kun ikke altid ansaae det, han ikke kender, for det Mindste!

Sjvende Optrin.

Curlei. Frands (som Quakksalver, fra Bagbøren.)

Frands. Salvo mi domine!

Curlei. Skyldige Tiener! Hvo er min Herre?

Frands. Sie will fröie sich, nar Sie mie Namn herer.

Curlei. Det skal fornöie mig. (Affides.) Det er dog vel aldrig Brue Kastekiep?

Frands. Mit Namn er so bekant, dat en Bref an mich, met utskrift: Europa, vil ligeso wiss finde mich, som i alle Dage den beröimte Boerhave.

Curlei (affides.) Nei, hende er det ikke. Slicogget er dog for stærkt. (Høit.) Min Herre er altsaa en Doktor?

Frands. Doktor Mustapha Bullenbeiser.

Curlei. Det er saamænd første Gang, at jeg høyer det Navn.

Frands. Liegt Deres's Stadt denn i Mønen? Har De nit de mindste hert or lest i de Zeiten um de stur Experiment, hvat ich har budt mich til, at gere?

Curlei. Nei!

Frands. Ich har i min Besiddom en unfehbahrlich Mittel mot den Bisen af gale Hunde.

Curlei. Saa?

Frands. Of dersüre har ich immer en gal Hund met mich.

Curlei (forstræffet.) Hvad?!

Frands. Ah, ich maa kumme wo ich vill, so opfordrer ich de Hrr. Gelehrte til, at lasse sich bisse af min gale Hund, und den Digenblik forsege den Kraft af min Mittel.

Curlei. Ja saa! Er der mange, som have underkastet sig det Forsøg?

Frands. Keener! — Nicht, Gen eenziger.

Curlei. Det troer jeg nok.

Frands. Ah! manden En hatte alterede den Bissen, aber wiste dat inte, und versmaaede min Hetsp, und Andere fehlde Fortroen til min Kunst.

Curlei. Men, jeg tilstaaer ogsaa, min Herre! at der horer meget til, at fortroe eller betroe sig til Deres Kunst.

Frands. Aber det haaber ich at finne hos Dem.

Curlei. Jeg er ingen Lærd.

Frands. Waa ich Dem aber ferzæller, dat ich har lassen mich bisse drei Gange. Hier skal De see de Hrr.

Curlei (for sig selv.) Jeg bliver halot for bange for den Karl.

Frands. Ich schunigrer mich dersüre —

Curlei. Nei, jeg skal meget have mig ethvert Forsøg paa mig fræbedet. Jeg har rigtig nok oplevet Udskilligt i mit Liv; men, endnu har Zugen anmodet mig om, at jeg skulde probere, at lade mig bide af en gal Hund.

Frands. Ja! man maa alles in der Welt probiren; und jeg herer auch, dat De laborerer af unterschiedlike Abnormitäten.

Curlei. Abnormitäten? Hvad er det for noget Kram?

Frands. Et nyt Wort po Siegdume.

Curlei. Altid nye Ord paa gamle Ting. — Ja, desto værre! er jeg ofte sygelig og hypochonder.

Frands. Haber De denn seen Dem um in Deres's egen Leib?

Curlei. Jeg er jo ikke af Glas.

Frands. Ich skal Dem magnetisere.

Curlei. Oh Enak! Jeg er jo intet Fruentimmer.

Frands (affides.) Saa han ogsaa har Nys om, at det kun er Fruentimmer, man kan narre dermed. (Hoit.) Wohlan, min Herre! Formag ich nicht, at ferskaffe Dem medicinsk Hælf, so har wenigstens Zufølllet sat mich i den Standt, dat wise Dem en stur Dienst.

Curlei. Og den skulde bestaae i — ?

Frands. In en Esterricht, dat nicht will sey Dem gleichgültig at erfahren. Ich kumme so essen fra Kniffelsberg.

Curlei. Fra Kniffelsberg? Ei!

Frands. Ich har der habt dat Fergnügen, at curir en gewiss Frau Kastenkeyp von en Jungenkrankheit.

Curlei. For en Sygdom paa Tungen?

Frands. Det var en Geschlags von Krampf, der stopped' hundes's geschwindige Zunge sodanne, dat hun auch ved Kaffetisken mittennunter sine Schlatterschwestre, hvor alle und Hver En musste passere Linien, inte kunte faae eet Wort frem.

Curlei. Og denne herlige Sygdom har De helbredet hende for?

Frands. Af den Grund.

Curlei. Det var stor Skade.

Frands. O, hun flatterer wieder atter igien met forundringsværdig Gelaufghet: und sodan har jeg denn ochso erfahret, dat hun er gesonnen um Deres's Skild at giere Gewalt paa sin Zunge.

Curlei. Hvorledes det da?

Frands. I det hun ser det Altar nur vil sige eet enzigste Ort.

Curlei. Ret saa. Vi have allerede i lang Tid staaet i Handelsforbindelser med hinanden.

Frands. Hvor denn Amor ferde den Feder!

Curlei. Sommetider i Postscripturne.

Frands. So, som en Jungermädchen er hun vel iustens noch nicht ferliebt; denn hun vil ferst probire sin künftige Mann.

Curlei. Det veed jeg allerede.

Frands. Hun vil kommen hier so incognito.

Curlei. Det veed jeg ogsaa.

Frands. Forkleidet.

Curlei. Meget rigtigt.

Frands. Aber, hvordan forkleidet? Dat veet De doch nicht?

Curlei. O jo; som Mandself.

Frands. Richtig! Aber, som wat sîr en Mann?

Curlei. Ja, kunde De sige mig det —

Frands. Dat kan ich; Frau Kastenkiep er nun eben gekommen mit dem Leipziger Postwagen.

Curlei. Dirlteligen?

Frands. Und dat in hennes eigenen Sohnes Gestalt.

Curlei. Hendes Sons?

Frands. Den junge Herr Lorenz Kastenkiep.

Curlei. Hun har skreven mig til, at hendes Son ikke kom; førend hun selv var her.

Frands. Nieher De inte den Doppelsinn, som ligger in de Worte? Hun vil selvst stille den Sohn for, folglich ogsaa være hier.

Curlei. Hahaha! Gint udtœnkt.

Frands. Nun veet De denn, hvor De er an.

Curlei. Hr. Doktor Mustapha Bullenbeißer — det er i Dag første Gang, at jeg seer Dem — dersom jeg tørde stole paa Dem —

Frands. O, den næste Stund vil uden Zweifel give mine Worte Macht. Aberst De maa ikke rebe mich.

Curlei. Skal jeg da lade som, om jeg virkeligen holdt hende for Sønnen?

Frands. Zu det mindste in den Anfangelse.

Curlei. Men, nu om Aftenen — skal jeg saa skikke hende min Kammertjener eller min Kammerpige op paa hendes Værelse? Hehehehe! Jeg skal fange hende i hendes egne Garn.

Frands (ved Vinduet.) Sieh mal! wat skuer De?

Curlei. Dvartieren fra den forgyldte Dyr.

Frands. Der geleiter en smuk jung fremmet Mann.

Curlei. I gammel tydsk Dragt.

Frands. Lange nok har man laadt os til Besvær, dat vi kun strebede ut i den Zukunft, und nun strebe vi bagtænds in den Fortgangenhet.

Curlei (som med stor Deltagelse seer ud ad Vinduet.) Hm! hm! Det skulde altsaa være —

Frands (for sig selv.) Nu har Wederkoppen spunden sit Næt ud, og trækker sig tilbage i sin Lurekrog, for at fare løs paa den første Flue, der bliver hængende deri. (Gaaer.)

Attende Optrin.

Curlei (staaende ene ved Vinduet.)

Ja, ja! Dybarteren fra den forgyldte Dye viser med Fing-
ren paa mit Huus; — ei, ei! saa vidt, jeg langt fra kan see, la-
der hun til, endnu at være ganske klou — rigtigt nok, Mandfolke-
klæder foryngre og forskjønnre alle Fruentimre; og, sikkert vilde vi
allerede for længe siden have maattet afflaae vor Dragt, dersom
ikke heldigviis Damerne blot gif med det, som bliver Mode, og ikke
med det, som forskjønnrer dem.

Tiende Optrin.

Curlei. Lorents (i nu brugelig gammestydsk Mo- bedragt.) Leonore (bag Scenen)

Curlei. Al! velkommen, min fiere, unge Herre!

Lorents (stedse meget rask.) Er De min Svigerpapa?

Curlei (høit.) Ja, Madame! — min Herre! vilde jeg
sige, i Fald De ellers er den Rette.

Lorents. Ja, ja vist, er jeg den Rette; Lorents Ka-
stetier; min Frue Mama's Søn, skal jeg sige os.

Curlei (affides.) Hun har holdt sig godt. (Høit.) Har De
haft en god Reise?

Lorents. Al nei! Postvognene stode morderligen.

Curlei. Ja, de tydske Postvogne ere lutter Sundhedsans-
taalter for Tungstidige, og det er virkelig at undres over, at Læ-

gerne endnu ikke ere komne paa det Indfald, at skille deres Syge paa Postvoagnene, i Stedet for til Badens. Midlertid, naar man er saa vant til, at reise, som De —

Lorents. Jeg er slet ikke vant dertil; skal jeg sige os.

Curlei. Naar man hvert Aar reiser fra den ene Messe til den anden —

Lorents. Det gjør barestens min Frue Mama. Jeg har endnu aldrig i mit Liv været længer, end fra Kniffetsberg til Schaafstrødet; det er en Bondeby, skal jeg sige os, der ligger en halv Mil fra Staden. Ja, De har vel sagtens hørt tale derom? Der brygges et stærkt Æl, som Pauker og Trompeter.

Curlei. Hvad have de med Æl at bestille?

Lorents. Bliv bare ikke vred: men, det er saadan en Talemåade, jeg har; for jeg kiender ikke noget Bedre her paa Jorden, end Pauker og Trompeter, skal jeg sige os.

Curlei (affides.) Hun spiller sin Rolle godt. (Høit.) Havde De gode Reiselyst?

Lorents. O Gemini! der var en forbandet Husarritmester, som sagde, at han laag her paa Hverving tilligemed sin Lieutenant; og han sagde, at jeg skulde være Husar, siden jeg gik i gammeltydsk Dragt, og altsaa formodentligen maatte være en Selt.

Curlei. O, flige Helte gjøre Skrøderne nok af.

Lorents. Det sagde jeg ham ogsaa: fiere Hr. Bagmester! — sagde jeg — det er bare Skrøderer, der har gjort mig saa Tydsk. Men, det slemme Menneske vilde slet ikke tage mod Respektlighed, skal jeg sige os.

Curlei. Oh, det havde jo bare kofiet Dem eet Ord, saa vilde han strax have begreben, at De ikke kan blive Husar.

Lorents. Ikke sandt? Man kan jo gjerne være en Tydsker, uden at være Husar.

Eurlei. Havde han kiendt Dem saa godt — som jeg har den Gæde, at kiende Dem — hvad vædde vi, at han vilde have været høfligere.

Lorents. Derfor ere Reiser det dummeſte Tøi! I Kniffelsherg have Folk Agtelse for mig, fordi de vide, at min Frue Mama har Skillingen, ſkal jeg ſige os.

Eurlei. De havde ſkrevet til mig — eller, hvad jeg vilde ſige — Deres Frue Mama havde ſkrevet til mig, at den unge Herre ikke vilde komme ſaa ſnart. (Smaaſmitende.) Hvor kommer det ſig da, at — ?

Lorents. Hun havde rigtigt nok befalet, at Lønskehunden og jeg ſnult ſkulde blive hjemme: ſkal jeg ſige os: hun ſkulde nok lade mig vide, naar det var Tid. Hun vilde forſt tage Jomfruen i Dieſyn, og tillige ſete Svigerpapaen en Smule paa Tænderne, ſkal jeg ſige os. Men, jeg fik Nys om, at Jomfruen længdes forførdeligen efter mig, og, af lutter Længſel, var bleven lidet ſyg; og ſaa kunde der da Ingen længer holde mig.

Eurlei (aſſides.) Lyve har hun, ſom om det ſtod paa Prent.

Lorents. Min Frue Mama vil ſagtens ſkicende — men, det er jeg da vant til, ſkal jeg ſige os.

Eurlei. Si, ei! er den kiere Mama ſaa viſter af ſig?

Lorents. Ja, veed De hvad? havde hun været med paa Poſtvognen, vilde Huſarritmesteren ikke have povet, at mulke.

Eurlei. Hvor De dog kan ſpøge paa Deres egen Beføſning.

Lorents. Nei, nei! Hun ſpøger ſaamænd ikke. Men, for min tiſkommende Kones Skyld vil jeg endda holde et Sted ud. Hvor er hun da? Jeg er raſende nysgierrig efter, at ſee hende.

Eurlei. Jeg vil ſtrax kalde paa hende. Jeg ønskede blot, i Torveien at høre af Deres ſkiene Mund, hvad De synes om mig?

Lorents. Skyldige Diener! Jeg synes ret godt om Dem, ſkal jeg ſige os.

Curlei. De vilde allsaa ikke have Noget med en Forbindelse med mig?

Lorents. Paa ingen Maade.

Curlei. Jeg er sagtens over de Halvtrediesindstyve.

Lorents. Oh, hvad siger det? Om De saa endog var over de Firesindstyve.

Curlei (affides.) Konen er slet ikke saa gal. (Hvit.)
Min Datter skal sraa være her. (Han kalder ud ad Døren.)
Leonore!

Leonore (bag Scenen.) Nu kommer jeg sraa!

Lorents (affides.) Hillebitterdød! det var en klar Stemme!
Endnu har hun ingen Svindjet.

Tiende Optrin.

Leonore. De Forrige.

Curlei. Her, mit Barn! her staaer din Brudgom, den unge Hr. Lorents Kastekiep. (Sagte.) Det er Moderen.

Lorents (affides efter nogle klodsede Blik.) Det er, staa den Skam! en net unge.

Leonore (sagte.) Hvoraf veed De — ?

Curlei (ligesaa.) En Fremmed har roebet mig det. (Hvit.)
Undskyld, Hr. Svigersøn! hun er endnu en Emule undseelig.

Lorents (smaaleer, og holder Hatten for Ansigtet.) D, jeg er ogsaa undseelig — jeg er ganske uferkskammeret undseelig — sraa jeg sige os.

Leonore (affides.) Er Grauds ført bag Dyset? eller vi

Lorents. Oh, kam sig ikke, lille-Jomfrue; jeg skal nok bringe det saa vidt, at jeg heller ikke skammer mig. Giv De mig kun glat væk: det skal ikke være Deres Skade, skal jeg sige os.

Leonore (sagte til Faderen.) Det er jo den tosfede Dreng selv.

Eurlei (sagte.) Hun forstiller sig kun.

Lorents. De skal, saae den Skam! ret faae det godt hos mig. Om Sommeren flentre vi omkring i Markerne, og fordrive Tiden med, at see Græsset groe og passe paa, at Korne blive rigtigt malkede og flyttede; om Efteraaret gaae vi i Skoven, og plukke Rødder, som jeg knækker til Dem, for, jeg har gode Tønder, skal jeg sige os; om Vinteren sidde vi hver paa sin Side af Blæggerovnen, og siege Ubler, og spinde om Kaps, for, jeg kan ogsaa spinde, skal jeg sige os.

Eurlei. Hører Du? Den unge Herre kan ogsaa spinde.

Lorents. Ja! Jeg skal sige os, det har min Frue Mama lært mig. Medens jeg endnu var Lille, fik jeg ingen Mellemmad, før end jeg havde spunden mit Pund ind færdigt.

Eurlei (sagte til Leonore.) Hun havde nær forsuadliseret sig; men, hun reder sig strax ud igjen. O, det er en piffsig Kierling! (Høit.) Na, mit Varn! Saa snak dog et Ord med den paffre unge Herre.

Lorents. Hør, Svigerpapa! Jeg skal sige os, jeg gjør ikke stort af denne Snakkerads; men, om hun gav mig en Smadsk — hahaha! den vilde smage ligesom Pauker og Trompeter.

Eurlei. Nu, saa giv ham dog et Kys.

Leonore (sagte.) Men, kære Fader! —

Eurlei (ligesaa.) Hvor kan du høre dig saaledes ad? Det er jo et Gruentimmer.

Leonore. Nu da — (vil kysse ham.)

Frands (som af og til har lurret, gjør Styi.)

Lorents (forfkræffet) Oh, Herre Gemini! Hvad var det?

Curlei. Formodentligen en Kat inde i mit Uldmagazin.

Leonore (for sig selv.) Bære Frands ikke røver sig.

Lorents. En Kat? Jeg er en græsfuld stor Nar — efter Katte — skal jeg sige os. Saa maa jeg paa Timen derind — (vis Løbe derind.)

Curlei (holder ham tilbage.) Bevare's vel! Hr. Kaste-
Kiey! De vil dog vel ikke forlade Deres Kiereste for en Kats Skyld?

Lorents Bitterkno! skal jeg sige os. Det har De ogsaa
Ret i. De skal være min lille Killing. (Klapper hende paa Haan-
den.) Jeg skal klappe Dem —

Leonore (trækker Haanden tilbage.) Og jeg skal kradse Dem.

Lorents. Hihihih! De nysfelige smaa bitte Fingre! —
dem er der vel Ingen bange for. — Heida, Evigerpapa! Jeg skal
sige os: naar skal Brylluppet staae?

Curlei. Saa snart Brudgommen kommer.

Lorents. Han staaer jo her, skal jeg sige os.

Curlei. Hans Frue Moder — vilde jeg sige.

Lorents. Hun kommer vel endnu i Dag?

Curlei. Det maa De da bedst vide. Gaae, Leonore!
og lav alle Ting til, til hendes Modtagelse.

Leonore (neier.) Hr. Lorents KasteKiey! Deres
Killing anbefaler sig.

Lorents. Urbødigste Tiener! skal jeg sige os.

Leonore (affides.) Jeg tør vædde paa, at det er et Mand-
folk. (Gaaer.)

Elleve Optrin.

Curlei. Lorents.

Lorents. Hille haarde Kno! hvad det er en raff Løs!

Curlei. Det glæder mig, at min Datter saa snart har vundet Deres moderlige Kierlighed.

Lorents. Min moderlige Kierlighed?

Curlei. Ja, bedste Frue! Forsik Dem ikke længer.

Lorents. Er det mig, De snakker til? Skal jeg sige os.

Curlei. Ja vist! Ja vist! Jeg maa rent ud tilstaae Dem, at min Correspondent allerede forud havde forraadt mig, at De vilde komme i Mandfolkklæder.

Lorents. Hvad andre Klæder skulde jeg da vel komme i, skal jeg sige os?

Curlei. De vilde først lære, at kiende mig og min Datter: det var meget fernuftigt; men, nu beder jeg Dem om, at lægge Masken af.

Lorents. Er mit ærlige Ansigt da en Maske?

Curlei. Behag, at erklære, at De vil giøte Dem med mig.

Lorents. Jeg — giøte mig med — Dem?

Curlei. Ja, bedste Frue! Min Lykke, min Stolighed berøer derpaa. (Kysser hans Haand)

Lorents (drager Haanden tilbage.) O, Gemini! De er alt for artig.

Curlei. Anstalterne til vort Bryllup ere allerede giorte.

Lorents. Til vort Bryllup?

Curlei. Og, saa skulde vi ret leve glade og fornøiede med hverandre, og forlyste os over vore Børns Lykke.

Lorents. Hehehe! Vi vilde da nok neppe faae Børn sammen.

Curlei. Skulde Himlen endogsaa nægte os denne Lykke, saa have vi da allerede nogle.

Lorents. Nei, forlad mig! Jeg har ingen Børn. De troer kanskee, at jeg har, ligesom saa mangen Anden, forplumret mig hist og her?

Curlei. Bevare os vel! Jeg veed jo ret godt, at De altid har været en dydig og ærbar Kone.

Lorents. Det har jeg aldrig været.

Curlei. Kort og godt! — Vi ere nu forlovede, og inden 8 Dage give med hverandre.

Lorents. Jeg vil være en Allemandsgavtyv om jeg veed, hvordan jeg kommer til den Ære! (Affidets) Svigerpapa er forryk!

Tolste Optrin.

Madame Wilneck. De Forrige.

Madame Wilneck. Tienerinde, Hr. Naboe! Jeg fik juft i dette Dieblif at høre, at min Brodersøn er kommen, og er uysgierrig efter, at see — Uha! Det er vel ham, der staaer?

Lorents. Uha! Er De min Tante, som Dukelen løb bort fra?

Madame Wilneck. Ja, det er mig.

Lorents. Oh, saa faaer jeg, saa Glæde! vel, at kysse Dem paa Haanden? (Gjør det.)

Madame Wilneck. Som ham lyfter.

Lorents. Men, hvorfor løb min Dukel dog egentligen bort fra Dem?

Madame Wilneck. Fordi han var en Nar.

Lorents. Hehehe! Folk siige, at min kære Madame har vijet ham en Smule.

Madame Wilneck. Og, min kære Hr. Brodersøn er og saa en Nar.

Curlei (advarende hende.) Pst! pst!

Lorents. Ja, ja! Det stikker i Familien. Deres Frands har jo ligedan en Nar, at han løb bort fra os. Hvad tager det cere- lige Skrog sig fore? Vi have ret holdt meget af hverandre. Naar han ikke kunde noget i Skolen, vidste han altid, at mage det saaledes, at jeg fik Strygene; og, i Haven fik han mig til, at kravle op i Træerne, hvor jeg altid maatte fæste de bedste Øbler ned til ham. Endst løb han bort tilligemed Øblerne. Men, jeg veed dog, at han holder en Skat af mig. O, han har endnu ny- ligen givet mig et Beviis derpaa; men, jeg tør ikke sige, hvori det bestaar.

Madame Witneff. Min stakkets Frands! Havde Deres Moder ikke været saa slem mod ham —

Curlei. Tys! tys!

Madame Witneff. Ja, den kiere Mama! Vel har jeg ikke den Ære, at kiende hende af Person; men, hun har dog mangen god Gang gjort mig Livet surt.

Lorents. Mig ogsaa.

Madame Witneff. Har været ondskaabsfuld nok til, at giøre mig min Mand affpænstig.

Curlei (tager hende til Siden.) For Himlens Skyld, kiere Naboverske! Læg Tomme paa Deres Tunge! Det er Madame Ra- stekiep i egen Person.

Madame Witneff. Den Dreng der?

Curlei. Ja vist!

Madame Witneff. Desto bedre!

Curlei. Hun har, for visse Aarsagers Skyld, forklædt sig. Lad Dem blot ikke mærke dermed.

Madame Witneff. Ei, hvad skulle de Komplimenter til? (Høit.) Det er altsaa min Svigerinde selv? Ei! det fornøier mig, at jeg har den Ære, at giøre Deres kurioffe Besiendtskab.

Lorents. Jeg er ingen Svigerinde.

Madame Wilneff. O, jeg veed fra gammel Tid af, at De veed, at skikke Dem i Mandsoffestæder; jeg kiender adskillige Historier.

Lorents. Jeg forstaaer ikke fiere Tante.

Madame Wilneff. Deres salige Mand tog sin Død derover!

Lorents. Min salige Mand? Hehehehe!

Eurlei (vil holde hende tilbage.) Men, bedste Naboerffe —

Madame Wilneff. Man har altid sagt mig, at De og Deres Tvillingsbroder lignede hverandre, som to Draaber Vand ligue hinanden; men, jeg finder i det høieste kun et Familieansigt. (Halvt høit.) Havde min Mand seet saa dum ud, havde jeg, Ekam faaet mig! aldrig tagen ham.

Eurlei. For Himmelsens Skyld! Kiere Naboerffe —

Madame Wilneff. Ih hvad, Hr. Nabo! Naar De ikke vil høre, saa faaer De, at føle. Jeg varer Dem for sidste Gang ad; tag Dem i Agt! I hele Kniffelsberg er man bange for min Svigerinde, som for Satan.

Lorents (leende.) Ja, det er rigtig nok sandt.

Madame Wilneff. Hun kan aldrig beholde nogen Pige i sin Tjeneste.

Lorents. Det er ogsaa sandt.

Madame Wilneff. Ingen Haandværksmand vil arbejde for hende.

Lorents. De grove Mennesker ville ikke lade sig en halv Skilling afstorte i deres Regninger.

Madame Wilneff. Der kan De selv høre det. Min fiere Svigerinde vil ikke engang giøre sig den Uleilighed, at nægte det. Og, saadan en Satan vil De øgte?

Eurlei. Satan? (Til Lorents.) Jeg beder Tusende Gange om Forladelse.

Madame Wilked. Gior De hvad, De vil. Men, min Lore, mit lille Lam, som jeg selv har holdt over Daaben, skal ikke blive solgt. Jeg vil advare det gode Barn, som om jeg var hendes Moder. Det er jo ikke mere, end min Pligt og Skyldighed. Jeg veed nok, at nuomstunder giver man dem, man har indlemmet i den hellige Daabs Pagt, en god Dag; og, at en Barsedaa er ligesaa snart glemt, som et Partie Whist. Men, saadan er jeg ikke. Lore har sit kristelige Navn efter mig; og jeg er hos Vor Herre gaaen i Borgen for hendes Siels Salighed. Den vilde rent gaae til Grunde paa Pinebænken i Kniskelsberg. Derfor vil jeg tale og formane, raade og advare saalænge, min svage Tunge vil staae mig bi. (Gaaer.)

Eurlei. Gid du fik en Rørelse paa din Tunge, saa at den aldrig rørte sig mere!

Lorents. Din kære Tante har et prægtigt Snakketøj; men, mod min Mama bærer hun dog ikke Band.

Eurlei. Jeg har beundret Deres Taalmodighed, min Allerkiereste! Nu saaer jeg at gaae, for at sætte en Pind for, at hun ikke fladdrer min Datter noget dumt Løi fere. Hav den Godhed, midlertid at tage Plads. Eller, dersom De skulde have Lyst til, at hvile Dem lidet, saa er her Deres Bærelse. (Han peger paa Døren til venstre Side.) Jeg skal trav have den Vre, at være hos Dem igien. (Gaaer.)

Trettende Optrin.

Lorents (ene.)

Jeg var tilfreds, at han sendte mig min tilkommende Kone
 Genind et Diebtik — eller ogsaa en god Brostoft, — ellers saldes

Jeg i Søvn. — Jeg kan endnu føle i alle mine Lemmer hvorledes, Postvognen stødte. — Og den forbandede Bagtmester ved Husarerne! — havde han endda ladet mig have No' tit, at sove! For, jeg kan, Gud være lovet! sove, om man saa rullede mig omkring i en Tonde. Men, hver evigste Gang, jeg bare nikkede med Hovedet, stødte jeg strax mod det fordømte Husarhoved, som var endnu haardere, end mit eget; og saa hørde jeg strax vor fiore Klokke brumme. — Jeg kunde vel i den Tid opsoege min ærtlige Fætter Brands — men, jeg skjøtter ikke om, at gaae ud paa Gaden: Husarerne vare i Stand til, at faae fat paa mig der. — Det er bedre, at jeg tager mig her en lille Snur. (Han sætter sig lige over for Uldmagazinet.) Vare jeg ikke kommer til, at snørke, for saa kommer hele Huset i Sprær.

(Fortæppet falder.)

Ende paa første Optog.

Andet Dytog.

Første Dyttrin.

Lorents (endnu sovende.) Frands (som Husar-officeer, kommer fra Uldmagazinet.)

Frands. Det var dog godt, at Theaterdirecteuren lod gjøre den ny uniform til mig den Gang, da jeg spillede Lieutenant Werther i den beskæmmede Skinsyge; i Dag kommer den mig tilpas, for at skræmme Murrmeldhyret deri. (Han slaaer Lorents haardt paa Skulderet.) Heida, unge Herre! Finder jeg ham da langt om længe?

Lorents (vaagner, og stirrer skielvende paa ham.) Med Tilladelse, hvem søger De egentligen om?

Frands. Hvilket dumt Spørgsmaal! Jeg søger om min Recrut, Lorents Kasteliep; og, efter min Wagtmesters Beskrivelse, har jeg her funden ham. Hvad? er det ikke Jer?

Lorents. Jeg er rigtigt nok Lorents Kasteleyp fra Kniffelsberg; men, ingen Recrut! Nei, Gud bevare mig! Jeg er ingen Recrut.

Frands. Hvad for noget? Har I ikke drukken Kongens Skaal?

Lorents. Jo, tidt og mange Gange i mit Liv; og jeg ønsker ogsaa af mit ganske Hierte, at Kongen bestandigt maa være saa frisk og rask, som Pauker og Trompeter; men, deraf følger jo dog ikke —

Frands. Knegt! Raisoneer ikke! Har I ikke nikket med Hovedet hver Gang, min Bagtmester spurgde Eder, om I vilde være Husar?

Lorents. Maaskee i Sovne —

Frands. Husarer ere ikke at spørge med; ikke engang naar de sove.

Lorents. Ut, min Gud! Naar jeg sover, saa gjør jeg det for ramme Hvor —

Frands. Marsch! Til Esquadronen! Jeg skal lade Jer faae en Hest.

Lorents. Jeg kan ikke ride.

Frands. Saa kan I lære det; naar I først har brøkket en Arm eller et Been —

Lorents. De blanke Sabler! Mine Hine ere saa soage.

Frands. Naar man sugtler Jer dygtigt paa Ryggen, ser I ikke noget blankt foran Jer.

Lorents. Saa snart jeg lugter Rind, besvimer jeg paa Dis-
stillet.

Frands. Regimentstrumpeterne blæse Jer nok op af Jeres Besvimelse.

Lorents. Men —

Grands. For al Landsens ulykke! Vil I lade den Kaisor
neren være! Ved I hvem, I har for Eder? Lieutenant Tor-
denblad.

Lorents. Tordenblad? Prrr!

Grands. Den samme, som endnu i Gaar huggede tre Dren
af en Recrut.

Lorents. Tre Dren?

Grands. Ligesaa lange, som Eders. Derfor: Marsch!

Lorents. Ak, min allerkiæreste Hr. Lieutenant! naar jeg
nu med mine grædende Taarer forsikrer Dem, at jeg slet ikke har
den allerringeste Smule Genie til, at hugge ind paa Fienden —

Grands. Med Taarer? Sy, skam Jer noget! Kun Dvin-
der maa fløbe.

Lorents. Ja, de Dvinder have det godt. Om de ogsaa
give sig lidet af med Husarerne, behøve de dog ikke strax at blive
Recruter. (Hyler.)

Grands. Naar man seer den Knegt tvine saaledes, skulde
man sværge paa, at han var et Fruentimmer.

Lorents (der pudsfuligen faaer en glad Tanke, smækker med
Fingrene.) Det var, faae mig Skam! en klog Tanke! — (Høit.)
Ja, Hr. Lieutenant! Jeg kan ikke nægte det — jeg er kun et Fru-
entimmer!

Grands. I et Fruentimmer?

Lorents. Seer De, jeg vilde grumme gjerne blive Husar;
men, hvad skal jeg nu gjøre? Jeg er nu engang fer alle Fruen-
timmer; og det, ved De, Hr. Lieutenant! lader sig ikke ændre.

Grands. Kan I beviise det?

Lorents. Spørg De kun Herren her i Huset. Han kienbte
mig strax; og vil giote sig med mig.

Grands. Vil han tage Jer? Ja, det er en anden Sag.
Men, Madame! Hvorfor har De tagen Mandsoftekjæder paa?

Lorents. De veed nok, paa Keiser — man er da ung og smuk endnu — for Efterskræbbers Skuld —

Frands. Hvem er De da?

Lorents. Jeg troer, jeg er min Moder, Frue Kastes Ejev.

Frands. (Som har endt ved, at bare sig for, at see). Har De da allerede været gift?

Lorents. Jeg troer ja. Spørg De kun Hr. Kursei; han veed Alting bedre.

Frands. Dersom jeg skal troe Dem, maa De paa Nieblifket tage Fruentimmerklæder paa igjen.

Lorents. Hjerteligen gierne, men, jeg har ingen medbragt.

U n d e t O p t r i n.

De Forrige. Leonore.

Frands. Der kommer Deres smukke Vertinde; maaſkee hun kan vide noget Raad. Undskyld, Tomfrue! at Lieutenant Bordenblad uleiliger Dem. Jeg vilde afhente denne Recrut; men, nu kommer jeg efter, at han er et Fruentimmer.

Leonore. Virkeligen?

Lorents. (Hurtigt.) Nei! troe ham endeligen ikke.

Frands (legende med en Pistol.) Hvad? Er I intet Fruentimmer?

Lorents (kryber i Skind bag Leonore.) Min bedste Hr. Lieutenant! Jeg maa rent ud tilstaae —

Frants (figter paa ham med Pistolen.) Er I ikke et Fruentimmer?

Lorents. Ih jo vist, som sagt, et complet Fruentimmer.

Frands. Der hører De selv. Madamen har blot villet have lidt Løjer, men er allerede bleven fied deraf. Nu vilde hun gjerne jægge denne underlige Maske af; men, hun har ingen Fruentimmerkæder ved Haanden. Vilde De ikke have den Godhed, at laane hende nogle?

Leonore. Min Moder var saa temmeligen af Deres Størelse og Førelse. Jeg vil strax lade Pigen bringe en Dragt herop.

Lorents. Jeg kan dog ikke i den smukke Jomfrues Nærværelse —

Leonore. Hvorfor ikke? Hun er jo ogsaa et Fruentimmer.

Lorents. I Hr. Lieutenantens Nærværelse — vilde jeg sige — min Undseelighed —

Frands. Saa gaae op paa Deres Værelse. De hører jo, at man strax vil sende Dem hvad, De behøver.

Lorents. Al ja! jeg gaaer op paa mit Værelse. Kom De, min kære Kjæreste, og gaae lidt med mig.

Frands. Hvad er nu det for dumt Løj, I staae der, og vaase sammen? Hvor kan Jomfruen der være Deres Kjæreste?

Lorents. Al, det er sandt! Jeg er et Fruentimmer — Gud see i Naade til mig! (Gaaer ind i Værelset paa høire Side.)

Er edie D y t r i u.

Frands. Leonore.

Frands. Hahaha! En prægtig Medbeiler! Sam kan man gjerne bilde ind, at Maanen har Paryk paa.

Leonore. Med Pistolen for Brystet, min gode Ven! Kan man ogsaa faae de klogeste Folk til, at sige hvad, man lystet. Husk kun paa, hvortænge det vel er siden, at vi i al Ydmyghed —

Frands. Jeg troer endog, at Du forsværer min kniffel. Bergske Søtter?

Leonore. Ih nu, han er dog ikke saa gal.

Frands. Hvad?

Leonore. Ret en kion Kuegt.

Frands. Penge! Penge! med Penge kan ogsaa et Fæes hoved komme frem; men, med en tom Pung at styre Verden — det er den menneskelige Wittigheds Triumf.

Leonore. Lys! Man banker.

Frands. Wips i en Krog! Husaren forsvinder.

Leonore. Men Spidsbuben bliver.

Frands. Naar det kommer an paa, at 'fiole Hjertes, saa gieldte de spartanske Love endnu bestandigen. (Gaaer. Der bankes nok engang.)

Leonore, Kom ind!

F i e r d e O p t r i n .

Leonore. Madam Kasketjep, (klædt som Mandfolk).

Mad. Kasketjep. Skyldige Tiener, min Hæere Jomfrue eller Mademoiselle.

Leonore. (Med et Knix.) Min Herre! Vi ere nuomstunder alle avancerede til Frøkenner.

Mad. Kasketjep. Ja, ja! Man hører nok, at Verden sidse gaacr frem.

Leonore. I det mindste i Titulaturer.

Mad. Kasketjep. Nu da, min Frøken! Er ieg her i Farbrigueur Kurleis Huus?

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. Er De maaskee hans Datter?

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. Det en valker Pige.

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. Vel omtrent en atten Aar?

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. I en Giestgivergaard fortalde man mig, at De snart skulde have Bryllup.

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. Med et kjont ungt Menneske.

Leonore. Ja, min Herre!

Mad. Kasketjep. Fra Kniffelsberg.

Leonore. Nei, min Herre!

Mad. Kastejey. Og formodentligen Brudgommen — en rig Enkes eneste Son.

Leonore. Ja, min Herre! Kiender De denne Enke?

Mad. Kastejey. Jeg har ikke den Gode.

Leonore. Jeg ikke heller. Man snakker ikke meget godt om hende.

Mad. Kastejey. Saa?

Leonore. Hersefsyg.

Mad. Kastejey. Saa?

Leonore. Og ondskabsfuld.

Mad. Kastejey. Saa?

Leonore. Kort, min Herre! Derfom De er kommen, for at bivaane mit Bryllup med den unge Kniffelsberger, saa har De gjort Dem forgjæves Umage.

Mad. Kastejey. Nei, nei! Jeg er Krigskommissair Saamann, og har noget, at tale med Deres Fader om en Klædeleverance.

Leonore. Jeg skal kalde paa ham. (Afsides.) Og forsyne min Achilles med Klæder. (Gaar.)

F e m t e O p t r i n .

Madam Kastejey (ene). Frands (paa Lur.)

Mad. Kastejey. Ei, ei! Staaer jeg saa godt anskreven heri Huset? Desto bedre er det, at jeg først lod mig see i denne Forløbning. Finder jeg ikke Manden hovedrig, og er han ikke ganske saa smidig, som Egtemænd bør være, saa reiser jeg bort igien, uden at give mig tilkiende. Min Lorents finder vel sagtens En, der er bedre, end den næsvise Domsrue. Og

jeg? — hm! hvad behøver jeg nu en Mand? — ja, i Gaar, da Kniven endnu sad mig paa Struben, og mine Kreditorer sendte det ene ængstelige Bud til mig efter det andet — men, da kom til ret Tid det kostelige Brev fra Indien. Det er dog en skink Mand, min Tvillingbroder. Det er ikke for Intet, at han ligner mig saa meget. Trende kloge Streg er jeg nu allerede skreven paa hans Regning. Den første; at han løb fra min Kjære Svigerinde; den anden: at han skræbode saa mange Ruper tilsammen i Indien; og den tredie: at han netop i dette Djebtil skikker mig tyve Tusende Daler. Det betager mig alle Sorger. — Jeg skal rigtigt nok overlevere hans Søn disse Penge, fordi han troer, at denne Søn endnu er i mit Huus — men, da maatte jeg være brav gal! Jeg vil skrive ham til, at Knegten er løben bort fra mig — eller, som endnu er bedre, at han er død — er død for Fædrelandet — ja, det er det klogeste. — Desuden melder min Broder mig, at han er sygelig: kanskee at han snart gjør den fjerde kloge Streg, og lægger sig til at døe. Hans Penge blive dog altid i Familien.

Grands. Bravo! (Han forsvinder).

Mad. Kastekjep. (Seer sig forskrækket omkring.) "Bravo?" Hvad var det?

S j e t t e O p t r i n .

Kurlei. Mad. Kastekjep. En Pige. Lorents (udenfor).

Kurlei. Verbødige Tiener, min Herre! Hvem har jeg Gre — ?

Mad. Kasketjep. Jeg er Krigskommissair Sachmann.

Kurlei. Af Navn er min Herre mig meget vel bekendt som en solid Mand og drivtig Entrepreneur.

Mad. Kasketjep. Jeg betaler kunftlig.

Kurlei. Det er Grundstenen til et godt Renomme.

Mad. Kasketjep. Mit Valgsprog er: Leben und leben lassen.

Kurlei. Det er Dygnings Gavt.

Mad. Kasketjep. Jeg kommer fra Frankfurt.

Kurlei. Det er en mærkværdig Stad.

Mad. Kasketjep. Hvorfor det?

En Pige (værer Fruentimmerklæder over Skuepladsen ind i Børelset paa venstre Haand.)

Kurlei. Hvor der er gode Penge at fortjene.

Mad. Kasketjep. Gandske rigtigst. De har en Svoger i Frankfurt.

Kurlei. Ja.

Mad. Kasketjep. Han har rost Dem.

Kurlei. Det troer jeg nok; thi, jeg har et Par Gange ladet mig snyde af ham.

Mad. Kasketjep. Han har vist mig her hen til Dem.

Kurlei. Hvori kan jeg tiene Dem?

Mad. Kasketjep. Til en stor Klædeleverance fattes mig to Tusende Stykker.

Kurlei. Og dem havde De i Sinde, at bestille hos mig?

Mad. Kasketjep. Det har jeg i Sinde.

Kurlei (til Pigen, som i det samme kommer tilbage uden de indbragte Klæder.) Margrethe! Hent geschwindt en Flaske Rometvin op af Kjelderen.

Pigen (gaaer.)

Mad. Kasketjep. Naar vi blive enige med hinanden —

Kurlei. Det vil finde sig ved et Glas Vin.

Mad. Kasketjep. Men, først og fremmest: hvor snart kan De levere mig den forlangte Mængde?

Kurlei. Ih nu, min høifcerede Herre! Med et Forskud af en fem til sex Tusende Daler —

Mad. Kasketjep. Forskud? Der er bleven mig sagt, at De var en Mand, som intet Forskud behøvede.

Kurlei. Hvo kan nutidags komme frem uden Forskud? Geldtøerren forlanger af Soldaten et Forskud af Tjillid; Præsten af sine Tilhørere et Forskud af Tro; Kjøbmanden af Lykken et Forskud af Haab —

Mad. Kasketjep. Min Herre! Jeg taler om Penge; og en god Kjøbmand bør aldrig tale om andet.

Kurlei. Nu ja — de rede Penge ere steldne. (Vinen bringes). Kom, og prøv denne. Det er en Druesaft! Kometen har hver Dag staaet lige oven over Vinbierget.

Mad. Kasketjep. Ja, ja! Den er ret behagelig. — Men, før igien at komme til de rede Penge —

Kurlei. Besværlige Tider — meget Papir — frivillige Laan — tvungne Laan — patriotiske Laan — og saa de fordømte Engellændere — kort sagt: — saa brav en Mand, som Dem, tør jeg nok betro det — min Sol staaer, saa at sige, i Krebsens Tegns.

Mad. Kasketjep. Saa! saa! (Uffides). Ei! ei!

Kurlei. Men, et dygtigt Forskud kan bringe mig paa Bæne igien. Der fattes mig intet andet, end Uld, fordi jeg ikke kan betale den med rede Penge.

Mad. Kasketjep. Der gives dog rige Udhandlere her i Egnen?

Kurlei. O ja; men, jo rigere, jo haardere. Der er, for
Ejempel, Mad. Kastekjerp i Kniffelsberg —

Mad. Kastekjerp. Jeg har hørt tale om hende. Det
skal være en skikkelig Kone.

Kurlei. Det er en reen Satan; men, en Høne, som lig-
ger paa gyldne Æg. O, vi have havt meget at giøre med hin-
anden; men, fra den Tid af, at det begyndte, at happe lidet
for mig, høre hendes Jaar ingen Uld mere for mig.

Mad. Kastekjerp. En rosværdig Klogskab.

Kurlei. Men, hun er dog et Fruentimmer. Jeg har fund-
den et Middel til, at blødgjøre hendes haarde Hjerte.

Mad. Kastekjerp. De taler jo om hendes Hjerte, som om
en gammel Brødsforpe.

Kurlei. Mellem os sagt. Jeg tager hende til Kone.

Mad. Kastekjerp. Den Satan?

Kurlei. Hvad skal jeg giøre? Jeg maa oven i Kjøbet
talke Gud til, at den Satan er et Fruentimmer.

Mad. Kastekjerp. Herugt! Men naar Sagerne staae
saaledes, hvad behøver De da Forskud til?

Kurlei. Vilde jeg laane af hende, saa tog hun mig
ikke.

Mad. Kastekjerp. Ja saa!

Kurlei. Jeg er derfor i den største Forlegenhed. Hun er
her allerede.

Mad. Kastekjerp. Hun er her?

Kurlei. Rigtig nok forklædt —

Mad. Kastekjerp. (Uffides.) Skulde han kiende mig?

Kurlei. Forklædt som Mandfolk —

Mad. Kastekjerp. (Uffides.) Ja vist, kiender han mig.

Kurlei. En ærlig Kiebmand, som jeg staaer i Brøvejsing

med, har forraadet mig det. Jeg har ogsaa allerede sagt til hende: hvad skal den Maske til?

Mad. Kasteley. De har allerede sagt hende — ?

Kurlei. Af min Datter erfarer jeg nu nyssen, at Mad. Kasteley er gaaen op paa sit Værelse, for at tage Fructtimmerklæder paa igjen.

Mad. Kasteley. Virkelig! Ha! ha! ha!

Kurlei. Stille! stille! Hun er her ved Siden af.

Mad. Kasteley. Det var meget!

Kurlei. Deres Svigerinde er ogsaa endnu her i Huset, en vis Mad. Wilneck, som har været givet med en Døllingbroder til min tilkommende Kone; et sødt Menneske: — i Sind og Skind er hans tiere Søster op ad Dage. (Har skienket i).

Mad. Kasteley. Meget forbunden!

Kurlei. O, nok et Glas! I Vinen boer Sandhed.

Mad. Kasteley. Det smager mig ikke.

Kurlei. Det beklager jeg meget. — Denne Mad. Wilneck har en Søn, som hun gjerne vilde koble tilfammen med min Datter. Men hun har ingen Ting. Manden er løben bort fra hende. Desto arrigere er hun paa Svigerinden, og har nu nys hørt et ærgertligt Dptrin med hende.

Mad. Kasteley. Hvor det da?

Kurlei. Her paa dette Sted. Jeg vilde gjerne have vist hende Døren; men, hun har staaet Fadder til min Datter; og siden vi nu ogsaa komme i Slægtsskab sammen —

Mad. Kasteley (bryder løs). Oh hvad, Slægtsskab! Jeg har aldrig i mine Levebage brudt mig om hende.

Kurlei. Det vil jeg gjerne troe. Hvad kommer det Dem ved?

Mad. Kasteley. (For sig selv.) Nær havde jeg robt mig.

Kurlei. Der hører jeg hende allerede igien. Den Kone har en giennemtrængende Stemme. Tilfidsst kommer jeg dog til, at giøre Brug af min Huusret.

S y v e n d e D y t r i n.

Madame Wilneff. De Forrige.

Mad. Wilneff. For syvende og sidste Gang, Hr. Naboe! Slaae ikke min Advarsel hen i Wind og Veir. — Gud! Hvad seer jeg? Min Mand!

Kurlei. Hendes Mand?

Mad. Kasteleyp. Jeg hendes Mand?

Mad. Wilneff. Ja, Trolose! Er du da omfider vendt tilbage igien? Eliig, hvorfor forled du mig? Tsejeus! Du Barbar!

Mad. Kasteleyp. (Forlegen.) Madam! De tager Feil —

Kurlei. Det er jo Hr. Krigskommissair Hackmann.

Mad. Wilneff. Det er min Mand, siger jeg Dem. Har De da ikke seet, hvor forskrækket jeg er?

Kurlei. Rigtigt nok, efter dette Symptom at slutte —

Mad. Wilneff. Men, min Gud De har jo selv kiendt ham!

Kurlei. Ja vist har jeg kiendt ham. Det er rigtigt nok en rum Tid siden — men, jeg husker endnu — ja, ja! De er Naboe Wilneff.

Mad. Kasteleyp. De tager Feil, min Herre! — (For sig selv.) Fordømte Lighed!

Mad. Wilneff. Jeg giætter det. Du er kommen her ukjendt, for at indhente Efterretninger. O, Du vil i hele Staden erfare, at allerede fra mit fyrgetyvende Aar af har min Dødsfæls været ulastelig; endogsaa i de flemme Krigstider, da Indquarteringen sommetider ret var slemt. Lov derfor nu ikke længer — jeg har tilgivet dig alle Ting — kom i mine Arme!

Mad. Kasteleyp. Tre Skridt fra Livet, Madame! Jeg hedder ikke Wilneff; jeg har aldrig i mine Dage haft den Ære, at være Deres Gemal; det kan jeg gjøre min Ed paa.

Mad. Wilneff. Den Meneder! Det vil han giere sin Ed paa!

Mad. Kasteleyp. Med en god Samvittighed.

Mad. Wilneff. Nei, vil De bare høre engang! Jeg skal ikke kjende ham? Jeg, som i vore Forlovelsesdage broderede en Vest til ham? Det utaknemmelige Skarn! tynd, som en Eild, var han dengang, da han rendte bort! han er bleven federe, det er Alt; men, Trøffelene ere endnu de samme.

Kurlei. Ja, ja! Jo længer, jeg betragter ham, jo vissere bliver det mig ogsaa; og jeg begriber ikke, kiere Naboe —

Mad. Kasteleyp. Reis ad Helvede til med Deres Naboeskab! Jeg siger Dem jo, at det er første Gang i mit Liv, jeg seer den Kone.

Kurlei. Tag Dem i Agt; der er et Bidne her i Huset, som kan overbevise Dem.

Mad. Kasteleyp. Og det er?

Kurlei. Deres Søster, Mad. Kasteleyp.

Mad. Kasteleyp. Hahaha! Lad De hende kun komme.

Mad. Wilneff. Ja, Hr. Naboe! lad De hende komme. Vi vilte dog see, om det Tigerhierte vil nøgte Blodets Baand.

Kurlei. (Banker paa Døren.)

Lorents. (Raaber indensfor). Kom ind!

Mad. Kasketiep. (For sig selv.) Jeg er dog ubegierig efter, at see mig selv dødbest.

Kurlei. (Som har aabnet Døren.) Jeg beder Dem om, at uleilige Dem et Øieblik herud.

A t t e n d e O p t r i n.

Lorents (i Fruentimmerklæder). De Forrige.

Lorents. Er Hr. Husarlieutenant borte?

Mad. Kasketiep. (For sig selv). For Pøkker! Det er

Lorents.

Kurlei. Husarer gives der ingen af i mit Huus. Men, kiender De denne Herre?

Lorents. Oh du, min Gud! Det er jo —

Mad. Kasketiep. (Som imidlertid har listet sig toet hen til ham; sagte.) Jeg drejer Halsen om paa dig, hvis du siger eet Ord.

Lorents. Det er jo — det er jo —

Mad. Wilneck. Nu, hvo er det da?

Lorents. En fremmed Herre, som jeg ikke kiender.

Kurlei. Utsaa ikke Deres Broder?

Lorents. Nei, jeg har ingen Broder.

Mad. Wilneck. Hvordan? De har ingen Broder? Hvis Kone er da jeg?

Lorents. Det veed jeg ikke.

Mad. Witneæ. Det veed De ikke? Ha! Hvilket skændigt Komplot! Lagde De ikke Mærke til, kiere Naboe; hvor betuttet hun blev, da hun saae min Mand? Men, han hvidskede hende gesvindt nogle Ord i Dret, og nu vil hun ikke kiende ham.

Kurlei. Ubegribeligt!

N i e n d e D y t r i n.

De Forrige. Brands (i sine sædvanlige Klæder, træder ind ad Nallemdøren)

Mad. Witneæ. (Som faaer Nie paa ham.) Det er godt at du kommer, min Søns Omfavn her din Faders Kæde.

Brands. Min Faders?

Mad. Witneæ. Et umenneskes, som ikke vil kiende sig ved din Moder.

Lorents. Ei, Fætter Brands! Er det dig?

Brands. Min Fader! Vil De ogsaa forstøde mig?

Mad. Kastelep. Lad mig være! Jeg hedder ikke Witneæ.

Lorents. Det er sandt.

Mad. Kastelep. Jeg har aldrig i mine livsødte Dage havt enten Sone eller Svoger.

Lorents. Det er ogsaa sandt.

Mad. Kastelep. Sid Fanden derfor tage eder alle sammen. (gaaer)

Kurlei. Jeg maa efter ham; ellers mister jeg Leverancen. (gaaer.)

Mad. Witneæ. Jeg gaaer hen til Bysfogden. Har min

Man dragt Penge med, saa skal Dyrigheden skaffe mig ham igjen.
(Gaaer).

Frands. (For sig selv.) Hahaha! Taalmodighed, Frue Tante! Det skal endnu blive bedre.

Lorents. Gud være med dig, Frands!

Frands. Kiere Tante! Jeg har fortient Deres Bredde, fordi jeg løb bort fra Dem.

Lorents. Sy dog Frands! Jeg er jo ingen Tante: jeg er jo Lorents.

Frands. Kiere Tante behager, at spase.

Lorents. Kan du huske, hvorledes vi skaffede min Moders gamle Mops ud af Verden med Krageøine? He? Husker du endnu, hvordan vi listede os ind i Koestalden, for at malke Køerne og drikke Melken? He? — Seer du, det er Hemmeligheder, som min Moder ikke kan vide; og sølgeligen er jeg den ærlige Lorents.

Frands. Høiflørrede Frue Tante! Hvad tager den ærlige Lorents sig da fore? Befinder han sig endnu vel?

Lorents. Som Pauker og Trompeter; det seer du vel. For Pokker! Du har jo selv forskreven ham.

Frands. Hav den Godhed, paa bedste Maade at anbefale mig til den brave Knos. (Gaaer).

Lorents. Frands! Frands! — Jeg kan ikke engang rende efter ham — de fordomte Eskorter! — Det er et forhejet Huus. — Men, min Frue Mama kiendte jeg lige paa Timen — og, da hun oven i Kiøbet saa ventligt hvidskede mig i Dret, at hun vilde dreie Halsen om paa mig, saa blev jeg vis i min Sag. — Gud være lovet! at hun er her, hun vil da nok hjælpe mig. Lad ham nu komme — ham — Husaren med hans forbandede Pistol!

Siende D y t r i n.

Madame Kasketiep. Lorents.

Mad. Kasketiep. Finder jeg dig da endeligen allene, du ugudelige Arabat?

Lorents. Kiere Mama maa ikke blive saa vred. Det samme Dedsprog siger jo: Naar Katten er ude, springe Musene paa Berde og Bænke.

Mad. Kasketiep. Er jeg en Kat? Vie, Knegt! (Løfter Støffen.)

Lorents. Holdt! Holdt! Jeg skriger morderligen; saa samle Folk sammen, og spørge om hvad, der er paa Bærde? og saa kommer det for en Dag, at kiere Mama ikke er nogen Krigskommissair.

Mad. Kasketiep. Hold Munden! Du skal have din Straf rælgode, til vi komme hjem.

Lorents. Det er en daarslig Kapital, kiere Mama samler til mig.

Mad. Kasketiep. Tal! Hvorfor er du kommen her-
hid?

Lorents. Hvorfor? Det veed kiere Mama jo ret godt. Jeg skal jo give mig.

Mad. Kasketiep. Havde jeg ikke befalet dig, at oppebie et Brev fra mig?

Lorents. Jo; men, der var Pericles i Marea. (Gor sig selv). Det kan jeg endnu huske fra min Skolegang af.

Mad. Kasketiep. Hvordan kommer Du og Pericles til-
sammen?

Lorents. Det forstaaer tiere Mama ikke, det er Latin.

Mad. Kastekjep. Ubetat! Hvillen Satan har indgvet dig, at give dig ud for mig?

Lorents. Ja, det var rigtigt nok en Satan; det var Husarlieutenant Tordenblad, som vistede mig omkring Næser med en pistol; derfor har jeg forvandlet mig til tiere Mama; og det beroede, min Siel! bare paa ham, saa kunde han have gjort mig til min Bedstemoder.

Mad. Kastekjep. Nu har jeg ingen Tid til, at saae noiere Dplysning om dette Missmaesk. Her kunne vi ikke blive. Den gamle Kurlei har afabrikereet. Du faaer ikke hans Datter til Hgte.

Lorents. O vee!

Mad. Kastekjep. Du er min eneste Søn; en Esel, men, Du har Skillinger: følgerigen faaer Du Piger nok.

Lorents. Men, jeg siger tiere Mama: hun gjør en Ulykke paa sig.

Mad. Kastekjep. (Spottende.) For din Skyld?

E l l e v t e A p t r i t.

Kurlei. De Forrige.

Kurlei. (Som har hørt de sidste Ord.) For din Skyld? — Aha! Hr. Kommissar! De og den høistærede Madame Kastekjep ere Dus? Følgerigen er De dog vel hendes Broder?

Mad. Kastekjep. Dossede Formodning!

Kurlei. (Til Lorents). Ikke sandt, Madame! Det har sin Rigtighed.

Lorents. Heri Huset er det ikke rigtigt. Dermed har det sin Rigtighed.

Mad. Kastelejev. Jeg er og bliver Krigskommissair Hackmann.

Kurlei. Vær De længe nok hvo, De vil, og hed hvad De vil, (i det, han trækker Mad. Kastelejev til Siden) betal mig bare forsendet paa Klædeleverancen; thi, De seer selv, min høiflæede Hr. Hackmann, at Mad. Kastelejev er kapriciøs og malisjøs: jeg vil heller betale hende, end giøre mig med hende.

Mad. Kastelejev. De faaer hende heller ikke til Ugte.

Kurlei. Ligesaa lidet, som min Datter faaer den Lønnet af Søen.

Mad. Kastelejev. Ja, det vilde ogsaa være dødelig Synd for den vakkre Pige.

Kurlei. (Fortrosig.) Kan De lide hende?

Mad. Kastelejev. Det forstaaer sig.

Kurlei. Deres Velbaarenhed har kanske allerede en Kone?

Mad. Kastelejev. Nei, jeg har aldrig i mine Dage haft nogen Kone.

Kurlei. Ei, ei! Saadan rig Mand! Han kunde dog kient tænke paa, at skaffe sig Arvinger.

Mad. Kastelejev. Det har jeg ogsaa allerede tænkt paa.

Kurlei. Og giort et Valg?

Mad. Kastelejev. Det falder vanskeligt; jeg er allerede temmeligen til Mars —

Kurlei. Hvad siger det? En fornuftig Pige spørger nu omstunder ikke om Sølv-Haar, men om Sølvet. Min Datter — for Exempel — jeg er overbevist om, dersom sliq Lykke blev hende til Deel —

Mad. Kastekjerp. Mener De?

Kurlei. Uden Tvivl.

Mad. Kastekjerp. Naar jeg vidste det —

Kurlei. Uvorligt? Staaer Pigen Dem an?

Mad. Kastekjerp. Det forstaaer sig.

Kurlei. Naa, hør da — det kunde der være Raad for.

Mad. Kastekjerp. En Klædeleverants Svigersfader; det skulde ikke være Deres Skade.

Kurlei. Top! Et Ord!

Mad. Kastekjerp. Ha! ha! ha! ha! Vi ville see ad.

Lorents. (Ussides). Min kære Mama sætter Svigerpaps en Børnøse paa.

Mad. Kastekjerp. (Pegende paa Lorents.) Men, hvad vil Madamen sige dertil?

Kurlei. Ei, nu behøver jeg ikke, at gjøre Komplimenter med hende. (Til Lorents) Min høiførelde Mad. Kastekjerp, mæld De Deres Søn, at han tjent bliver hjemme, eftersom der allerede er fundet et meget anstændigt Partie for min Datter.

Lorents. (Som skinter sin Datter og peger med Fingeren paa sin Moder.) Denne der?

Kurlei. Ja vist.

Lorents. (Brister ud i Latter.) Den Herre er jeg slet ikke skinsyg over.

Kurlei. Hvilken uanstændig Dpførsel! (I det, han vender sig til Mad. Kastekjerp.) De tilgive —

Mad. Kastekjerp. (Bryder ligesledes ud i Latter.) Jeg maa tilforlædeligen selv see med.

Kurlei. Det gjør Dem Være, at De tager Eagen fra den latterlige Side.

Mad. Kastebjerg. (Væende.) Den har ingen anden.

Kurlei. (Leer med.) Desto bedre! (Sagte til hende.)

Med Mad. Kastebjerg vare vi altsaa færdige.

Mad. Kastebjerg. Nu er det blot et Spørgsmaal, om Deres smukke Datter —

Kurlei. Pigerne holde rigtigt nok altsammen for, at de lige indtil deres gamle Alder kunne tære paa deres Ælgenhedskapital, og glemme bestandigen, at Tiden er en slem Kreditor, som hvert Aar betaler færre Renter, og, inden de see dem for, er hele Kapitalen Ganden i Vold. Det skal jeg nok indprøve min Lore. Der kommer hun just, som hun var faldet.

T o l v t e A p t e t t e n .

De Forrige. Leonore.

Kurlei. Kom hid, Leonore! Tag denne Herre Diebyn.

Leonore. Jeg har allerede den Være, at kiende Herren. (Ussides.) Takket være min Frands.

Kurlei. Der er bleven Dig en endnu større Være til Deel: Hr. Krigscommissariensen har et godt Die til dig.

Leonore. (med et Smil.) Meget smigrende! — Ha! ha! ha!

Kurlei. Du leer?

Leonore. Jeg leer.

Kurlei. (Sagte). jeg haaber, du vil være fornuftig.

Leonore. De vil dog vel ikke anmode mig om —

Kurlei. Du kender mine Omstændigheder. Jeg beder dig

— jeg prøver dig — jeg gløder dig arveløs.

Leonore. (Høit.) Betan! Naar denne Herre begjærer mig til Kone —

Lorenes. (Smaasnikkende ved sig selv). Hun vil komme godt affied.

Mad. Kastejey. (Forlegen.) Jomfrue — (For sig selv.) Hun vil dog vel ikke være gal —

Leonore. Saa rækker jeg ham min Haand.

Kurlei. Bravo:

Mad. Kastejey. Jomfruen vil virkeligen bevise mig den Ære — ?

Leonore. I Fald De virkeligen har i Sinde, at gjøre Brug af denne Ære.

Mad. Kastejey. (Til Kurlei.) Vi ville nærmere tales ved om den Sag.

Lorenes. (Sagte til Leonore.) Tag Dem i Agt; det er et gammelt Dwindemenneske.

Leonore. Nei virkeligen ?

Kurlei. (Sagte til Mad. Kastejey.) Mærker De det ikke?

Mad. Kastejey søger at overtale sin Datter.

Mad. Kastejey. Jeg er slet ikke bange for Mad. Kastejey.

Kurlei. Jeg hører ikke mere. Man taler meget om hendes Polished; men, her har hun fanget sig i sit eget Garn.

Mad. Kastejey. Tiden vil lære det.

T r e t t e n d e O p t r i n .

Madame Wilneck. De Forrige.

Mad. Wilneck. Nu, min kære Mand; jeg horer, du har Penge, og kommer, for at sige dig, at min hele Umbed for dig er opvaagnet paa ny.

Kurlei. Et, ind De den Herre der være med Fred! Han er nu engang for alle ikke Deres Mand. I dette Dieblif er en Forbindelse mellem ham og min Datter bragt i Etand.

Mad. Wilneck. Hvad? Troloste! medens din Kone endnu er i Live?

Mad. Kasteleyp. Jeg har ingen Kone.

Lorents. Nei, han har ingen Kone.

Mad. Wilneck. Og min kære Svigerinde ogsaa? Dog, det forstaaer sig; De har altid hadet mig, uden at liende mig. Allerede for fem og tyve Aar siden —

Lorents. Da var jeg nyere født.

Mad. Wilneck. Hvor latterligt! Hun er ældre, end jeg. — (Til Leonore). Og De, min Guddatter! som har faaet saa meget Sukker godt af mig; nu vil du, til Taksigelse, berøve mig mit Lids Suffer?

Leonore. Herren har bevist mig den Gæde

Mad. Wilneck. Wie kun! Dyrigheden skal og snart bevise ham en Gæde. Byefogden vil snart være her. Willels Weyer har jeg hos mig; og dersom min pige bare kan finde hans Portrait oppe paa Patterkammeret, saa skulle De vel liende ham, den forlebne Tigger.

Kurlei. (For sig selv.) Han synes forlegen. Jeg veed ikke mere hvad, jeg skal tænke.

Mad. Kasketjep. (For sig selv.) Det bliver nok paa Tinde, at jeg smører Høle. (Sik snige sig bort.)

Kurlei. Hvorhen? hvorhen?

Mad. Kasketjep. Jeg vil hente min Pas.

F j o r t e n d e O p t r i n.

Frands (som Politiecommissair.) De Forrige.

Frands. Holdt, min Herre! Hvo er De? hvad er De? hvor kommer De fra? hvor agter De Dem hen? Hvad er Deres Værende Her? Hvad vil De? Hvad tager De Dem fore? Hvad fører De i Deres Ekjole?

Mad. Kasketjep. Jeg er en Fremmed, som reiser til mit Hiem. Lad mig have Fred.

Frands. Fred? Ja, Fred er en god Ting! Den fører Hvermand i Munden; men, Ingen i Hjertet. Intet Væsen lader sit Medmenneske have Fred. Verden er en Skneylads for Alle. Naar Baabensens vilje, saa søgte Væsenhedene; og, naar Siedrens ere fløve, saa fløves Døngerne. Det gjør mig ondt, min Herre! at jeg ikke kan opfylde Deres B. giering: thi, jeg hører til de Føll, som Live betalte for, ikke at lade nogen Moderskel have Fred og Ro; det vil si, jeg er en Politiecommissair.

Mad. Kasketjep. Hvad kom Ser det mig ved?

Frands. Maaskee overmaade meget; og maaskee slet In-

bet. I sidste Fald vil min Herre saa meget hellere blive her, da det er bekiendt, at de fleste Mennesker tage først Deel i de Ting, som ikke kommer dem ved.

Mad. Kastejey. En Politiecommisjair skalde stadre mindre.

Frands. Tillader De — jeg horer til det hemmelige Politie, og kommer lige sporenstrengs fra Hovedstaden; jeg har hemmelige Grunder, hemmelige Hensigter, hemmelige Wink og hemmelige Forholdsregler; folgelig skal jeg tale, og det med Herren i Huset.

Kurlei. Det er mig.

Frands. Min Herre! Menneskene ere her i Verden for at incommodere hianden; De maa derfor tilgive —

Kurlei. Hvad er til Deres Tjeneste?

Frands. Til min Tjeneste slet Intet. Jeg er selv kun en troe Statens Diener.

Kurlei. Nu, tal da, min Herr Statens Diener! De gjør mit hele Selskab utaalmodigt.

Mad. Kastejey. Til Sagen, min Herre!

Frands. Til Sagen. Det var i Gaar ved Middagsmaaltid, at Hans Excellence, Hr. Politieministeren lod mig indbyde til en dejeuner la Fourchette; dog ikke for at spise; men for, under en lidtig Træfning, som Høisamme leverede et overlegent Antal Officers, at modtage Hans Befaling. "Min kære Surbrønd," — sagde Hans Excellence — (jeg hedder nemlig Surbrønd) — "han veed, at der i nogen Tid har været en Mængde Mynt i Dvulsh; nemlig en slet Mynt, spur

”Her sat i Dmlet af private Folk: det er et Indgreb i Statens
”Rettigheder. Dmstider ere vi komne paa Spor efter den uhjent-
”lede Fabrikant. Han er rigtigt nok tøffet bort fra Kniffels-
”berg, men skal være reist derfra til Pommerswalde. Her er
”Stilbrevet, og her Beskrivelsen, Gaae! Løb! eller Lad hel-
”ler to dygtige Postheste løbe; søg Kunstneren op og tag ham ved
”Hovedet; thi, det er kun hans Hoved, som det er os om at gjøre.
”Min kiere Surbrønd!” (tilføiede Hans Excellence, medens
”han udpressede og bortkastede en Citron) ”han kan vente sig en
”rig Belønning.”

Kurlei. Har De da faaet Fingre paa Falskmyntneren?

Frands. Endnu ikke; men, jeg haaber, at finde ham
Her.

Kurlei. Her hos mig?

Frands. Denne Herre, som nu nys visde snige sig
Bort —

Mad. Kasketjep. Er De fra Forstanden?

Kurlei. Skulde det være muligt?

Mad. Wilneff, Til syvende og sidst er han dog ikke min
Mand.

Lorents. (Ufides.) Nu bliver min kiere Mama net op-
skiertet.

Frands. Behag blot, at sammenligne Beskrivelsen med
denne Herre. ”Graablandet Haar, gule Øjne, en spids Næ-
se, lidet Skæg, vel ved Magt, 4 Fod 8 Tommer høi, et modby-
deligt Ansigt — ”

Lorents. (Affides.) Det er min kære Mama, som hun staaer og gaaer.

Mad. Kasteøjep. Min Herre! De er en Tølper.

Frands. Jeg beder om Forladelse. Naturen har været grov imod Dem og Politiet er intet Akademie for Politesse. Befrielsen stemmer, og følgelig arresterer jeg Dem.

Mad. Kasteøjep. Min Herre! De er i en latterlig Feiltogelse. Jeg behøvede blot, at sige eet Ord, saa vilde De gaae skamfuld bort.

Frands. Velan da! Saa behag at sige det Ord.

Mad. Kasteøjep. Jeg har mine Grunde for, ej at gjøre det. Men, vil De gaae hen med mig i den forgyldte Stud. —

Frands. Jeg har mine Grunde for, ikke at gjøre det. En vel tilluft Bogn holder allerede uden for Døren. De behage nu, godvilligen at sætte Dem deri; ellers kalder jeg paa mine Haandlangere.

Mad. Kasteøjep. Nu, saa faaer jeg at aflægge mit Incognito. De maa altsaa vide, at jeg ikke er noget Mandfolk. Jeg er Mad. Kasteøjep fra Kniffelsberg, en bekendt rig Uldhandlærsk, og den Knegt der, er min Søn.

Lorents. Ja ia! det er min Mama.

Kurlei. For Ganden! Nu gaaer der et Lys op for mig.

Mad. Wilned. Nu begriber jeg Ligheden.

Frands. Min Herre! Mig binder De ikke noget paa Ormet. Disse Muskler, disse Knokler —

Mad. Kasteøjep. Mine Muskler og mine Knokler har Politiet intet at besatte sig med. Kort, jeg er et Fruentimmer, og det ligesaa vist, som min Moder har været Et.

Frands. Min Herre! Jeg lader mig ikke sære bag
Lysen.

Mad. Kasteleje. Saa spørg da blot min Søn her.

Frands. Er dette Fruentimmer en Søn?

Lorents. Ja, fra jeg var ganske lille bitte af, har jeg
altid været en Søn, og jeg veed paa min Sandten! ikke andet,
end at min kære Mama er et Fruentimmer.

Frands. (Til Mad. Kasteleje.) Hvad skulde kunne have
bevæget Dem til denne Forklædning?

Mad. Kasteleje. Jeg havde vigtige Grunde.

Kurlei. (For sig selv.) Jeg forstaaer hende.

Frands. Naar De ikke kan tilveiebringe kristelige Beviser
for Deres Stand, saa maa De afsted.

Mad. Kasteleje. Her er mit Pas.

Frands. Lad see engang, Det Pas er falskt.

Mad. Kasteleje. Hvorfor det?

Frands. Beskrivelsen stemmer ikke. Her staaer; blaa
Dine, og Deres ere gule; her staaer: røde Kinder, og Deres
ere blaa.

Mad. Kasteleje. (For sig selv.) Den forbandede grove
Stund!

Leonore. Hr. Kommissairen kan skrive den Treym-
müthige.

Frands. Respect, lille Tomfrue!

Leonore. For mine blaa Dine.

Frands. Derom siden. Og De, min Herre! har De in-
gen andre Beviser?

Mad. Kasteleje. Her ere Breve til mig.

Frands. Lad see.

Mad. Kasteleje. (Viser ham Udskriften.) Til Madame
Kasteleje i Sniffelsberg.

Frands. Ja, man har Exempler paa, at Breve gaae under falske Udskrivter. Fra hvem er det Brev? Hvor kommer det fra?

Mad. Kastejep. (Tager ham til Siden.) I Fortrolig-
hed; det er fra min Broder, og kommer fra Calcutta.

Frands. (Meget høit). Brevet er fra Deres Broder? og
kommer fra Calcutta?

Mad. Witneff. Hvad for noget? Fra min Mand?
Min Mand er i Calcutta? og han har skreven Dem til? og
ikke til mig?

Mad. Kastejep. Kiere Svigerinde! Det er ikke min
Skuld. Han vil nu en Gang for alle intet videre have, at bestille
med Dem.

Mad. Witneff. Hvad gjælder det, at han er bleven en
Bramin, den Barbar!

Frands. Lader os dog see hvad, Hr. Broder skriver.

Mad. Kastejep. Det kan jeg ikke tiene Dem med.

Frands. Hoho! det klinger mistænkeligt. Afsted, i
Boguen!

Mad. Kastejep. (Sagte.) Det er Familiesager.

Frands. Dem maa jeg have, at vide. Politiet hører til
enhver Familie.

Mad. Kastejep. (Sagte.) Nu, saa læs De det da.
Men, rob ikke Indholdet. Her ere ti Dukater. (Putter Penge
til ham).

Frands. Kun hid dermed! (Ser sig selv.) Gode Gud!
Min Faders Haand. (Læser.) "Kiere Søster!"

Mad. Kastejep. Sagte! sagte!

Frands. (Stedsse høiere.) "Bed at oversende dig Indlagte
Brev —"

Mad. Witneff. Hvorledes? Penge?

Mad. Kasketjep. (Vil tage Brevet fra ham.) Det er att nok!

Frands. Villader De ?

Mad. Kasketjep. (For sig selv.) Satan!

Frands. (Læser meget høit.) "For at aflevere samme til min Søn —"

Mad. Wilneff. Til min Søn!

Frands. (Læser.) "Den er paa tyve Tusende Rigsdaler."

Mad. Wilneff. } Tyve Tusende Rigsdaler!

Kurlei.

Mad. Kasketjep. Det er ude med mig.

Frands. Og saa videre. Har De da allerede afleveret Pengene ?

Mad. Kasketjep. Hvo har spurgt derom? Nok! De ved nu, at jeg ikke er den falske Myntner, som De søger.

Frands. Nei, men, dog altid en mistænkelig Personage. Et Fruentimmer, som, uden at være bortført, reiser omkring i Mandfolkstøder —

Mad. Kasketjep. Hvor kan De vide, om jeg ej er bortført ?

Frands. Nei, min gode Mama! Dem har sikkert Ingen bortført og, dersom De ikke virkelig har udbetalt de tyve Tusende Rigsdaler til Deres Brodersøn —

Mad. Kasketjep. Hvor kunde jeg det, da jeg først i Gaar har faaet Brevet? Saasnart min kære Brodersøn melder sig hos mig, skal jeg med Glæde aflevere Brevet i hans Hænder.

Frands. Ih, naar saa er, min kære, bedste Tante, saa melder jeg mig nu hos Dem. (Han kaster Forklædningen bort.)

Mad. Kasteleyp. Hvad?

Mad. Wilneff. Min Sønn!

Kurlei. Hr. Wilneff!

Lorents. Ih, Herre Jemini! Frands! Staaer du nu ved Politiet?

Mad. Kasteleyp. Usting! har du spillet Comoedie med mig?

Frands. Saa en lille Smule. Jeg havde faaet et lidet Nys om min Faders Brev, og brændte af Længsel efter, at faae fat paa det. At kiere Tante ikke godvilligen vilde rykke ud dermed til mig, kunde jeg sagtens formede; derfor tog jeg mig den Frihed, at jage hende en liden Skræk i Livet. Brevet er i mine Hænder; blot Brevet fattes; og, da jeg nu kiender mine Rettigheder, saa vil min kiere Tante, uagtet sin laante Maudhaftighed, behage, at forlade dette Værelse, uden igien at forene denne Papirlap med sin gamle Kamerat, Brevet.

Mad. Kasteleyp. Fanden tage baade dig og min Broder, og hele Bengalen oven i Kibket! (Hun kaster Brevet for hans Fødder.)

Kurlei. Hr, Krigskommissair! Jeg anbefaler mig.

Mad. Kasteleyp. O, De behøver slet ikke, at snakke med. De er lige saa god, som det semte Hiul til en Vogn! Deres egen Brev er snart forfalden; stiv da! (Til Lorents.) Kom, og følg med mig Lorents! (Gaar.)

Frands. Skjælv ikke, min bedste Hr. Kurlei! De ønsker en Compagnen med tyve Tusende Daler? Han er funden, dersom han tillige kunde blive Deres Svigersøn.

Kurlei. Hiertens gjerne. (Omfavnar ham).

Frands. Triumph, Leonore!

Leonore. Givtken Fryd!

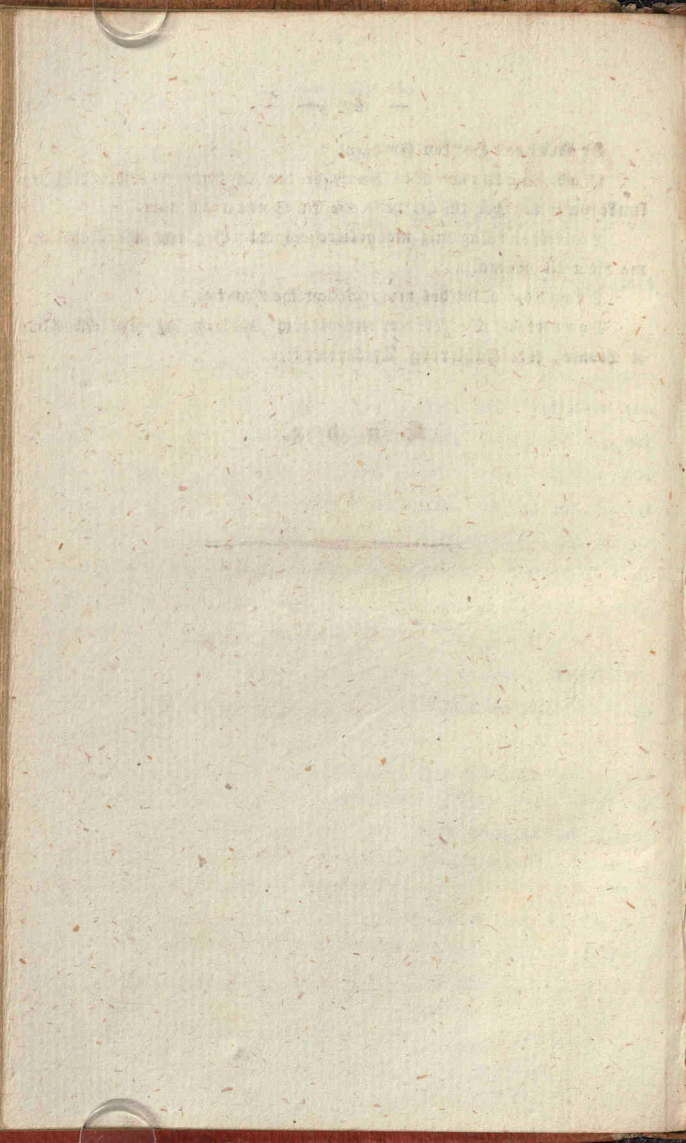
Mad. Wilna. Din Fader er dog en brav Mand. Jeg kunde være kapabel til at reise til Calcutta til ham.

Lorents. Tag mig med, kære Tante! Jeg tør ikke komme hjem til Mama.

Grands. Bliv hos mig, ærlige Lorents.

Lorents. Det er vær'en evig! et Ord! og det skal blive et Levnat, som Pauker og Trompeter!

E n d e.

Gadevægteren.

Et Lystspil

i

et Dptog

af

Th. Kørner,

oversat

af

G. L. Bang.

Kiøbenhavn, 1818.

Trykt og forlagt af Gerhard Bonnier.

Personerne.

Tobias Schwalbe, Gadevægter i en Riibstad.
Rose, hans Myndling.

Ernst Wachtel, } Studentere.
Carl Zeiffg, }

Gadevægterens Naboe, blandt hvilke Bysfogden.

Theatret forestiller Torvet i en liden Riibstad. I Midten staar
henimod Forgrunden er et lidet Brøndskur. Paa ven-
stre Side er Gadevægterens, paa høire Side Bysfogdens
Hus.)

Første Optrin.

Schwalbe og Rose sidde paa en Bænk uden for
Huset.

Schwalbe. Men, min kære Rose! Gjør dog ikke saa for-
bistret mange Dphævelser! Hvad skal det vel smage af? — Stid-
der! Gladder! Jeg tager dig; og dermed Punktum!

Rose. Nei, nei, Hr. Formynder! Det bliver der saamænd
intet af. Om jeg saa min hele Levetid skulde blive ugiot — saa
heller slet ingen Mand, end saadan en.

Schwalbe. Tøs! Du gjør mig tilsidst arrig i Parykken. —
Gør pokker! Saa see dog paa mig. — Hvad forlanger Jomfrue
Rose vel, som hendes lille Tobias ikke skulde kunne være i
Stand til, at præfere?

Rose. Jeg forlanger en kion, ung Knøs, med et godt
Hierte og sund Menneskeforstand, hvis oprigtige Kiertighed jeg er
overtydnet om.

Schwalbe. Ikke andet? D, det er jo Smaating. Naar
du ikke forlanger mere — men, jeg mærker nok, hvor David
kjøbte Plet — ikke sandt? Du holder en Satans Syges Klat af mig

Rose. Hverken en Kvat eller satanisk. For syvende og sidste Gang siger jeg ham, at jeg slet ikke skiotter om ham.

Schwalbe. Ih, sikken Snak! Den Skiotten giver sig nok, naar vi først ere blevne Mand og Kone. Sæt bare ikke saadant forbisiret surt Gesicht op. Der kan jo ingen Moderssiel fortænke dig i, at jeg stikker dig i Dinene. Siig kun selv, er jeg ikke en kapitalisk Mand? En Mand, som har Kapitaler i Ryggen? Holder jeg mig ikke endnu godt paa min Post, som Gadevægter heri Lillebøye? Et Embede, jeg nu har beklædt i henved en Snes Aar, til Være for Magistraten, som valgte mig, til Trods for alle de andre, der raabde paa Prøve med mig, men som jeg allesammen overskraaler.

Rose. Nei, paa hans Skraal er der saamtænd ikke noget at klage; om endog Uselet, der var i Noach Ark, endnu var i Live, troer jeg gierne, han torde vove paa, at afskryde om Kaps med det. Men, at hans Skraalen kan ikke nytte mig noget, som hans Kone.

Schwalbe. Jeg veed nok hvad, der har sat dig Stuer i Hovedet. Den gamle salig Sogneherre, som opdrog dig efterat din Fader, Degnen, havde vrælet sig ihjel paa Ditaniet en Langfredag, vilde ret gjøre noget stort af dig.

Rose. Jeg beder ham, at tale med Ugtelse om den værdige Mand.

Schwalbe. Naa naa! Ikke saa hidsig. Vi kunne jo tale sammen, som gode Venner.

Rose. Skulle vi blive gode Venner, saa ikke eet Ord om denne Mand, der handiede som en sand Fader med mig.

Schwalbe. O ja! der lærde du da, at klumpe paa et Klaveer; at sye, og brodere, og hoppe som en Springgaas, og synge som en Rattergal, og læse Komedier og Historiebøger og — Gud forlade mig det! — alt det Kram vore nymodens Bersemagere brokke af sig.

Rose. Ja, fligt forstaaer min Hr. Formynders sig herligt
 Naa.

Schwalbe. Naa, det kunde man da vel sagtens ogsaa
 komme efter; naar der ellers intet andet var i Veien. Jeg har jo
 ogsaa engang i mine unge Dage gaaen i Skole; har lært at læse,
 og skrive; og jeg kan endog regne min Regespetri. Men, hvad
 hjælper alt det Krammerie vel til? Det har jeg svedt ud for længe
 siden.

Rose. Men, naar det var altsammen saa let en Sag; hvor-
 for har han da ikke bragt det videre?

Schwalbe. Det havde jeg sagtens ogsaa kunnet. Men, saa
 gjorde jeg engang ved Overhøringen en dum Streg. Jeg var en
 overgiven Knegt; en ren Dievels Dreng; og naar der skedte et
 eller andet Galt, saa var der intet Spørgemaal om, at jeg altid
 skulde have været med; og derfor vankede der ogsaa dygtigt Strøg
 hjemme; og, vilde jeg forsvare mig, fordoobledes portioner.
 Engang — jeg glemmer det aldrig — skulde Skolemesteren
 overhøre os Skolebørn. "Hvo har skabt Verden, Elubbert?" —
 spurgde han med et barskt Ansigt. Jeg var ligesom, jeg var falden
 ned fra Skyerne. Tilslidst stammede jeg endeligen: "Det veed jeg
 ikke!" — "Ejel!" — raabde Skolemesteren indarrig. — "Stig
 mig, hvem, har skabt Verden. Og, gjør du det ikke, skal jeg
 banke dig baade gul og blaa!" — Nu troede jeg da, at det var ude
 med mig; og jeg raabde tvivnende: "Lad være, at slaae mig, saa
 skal jeg bekiende. Det har jeg gjort; men, jeg skal, saamen!
 aldrig gjøre det tiere." — Hele Skolen stak i, at grine; og Skole-
 mesteren kastede, uden at gjøre mange Omstændigheder, den syns-
 dige Tobias ud af Døren.

Rose. Den stakkels Formynders! — Det var ogsaa vel grovt.

Schwalbe. Ja, var det ikke? Jeg klagede ogsaa strax der-
 over til min Fader. Det var en snild Mand; skjøndt han kun var

Stomager, var han ikke tabt bag af en Vogn. Han holdt en Klat af mig, og mærkede derfor snart, at jeg, hans lille Tobias, ikke havde Hoved til Studeringer; hvorfor han da ogsaa sendte mig ind til Hovedskaden, hvor jeg blev Koffedreng hos en stor Mand, som nu er død og borte.

Rose. Hvorfor blev han da ikke der? — I sidste Krig var han jo Soldat?

Schwalbe. Min onde Stjerne jog mig ind af Klokkeret. Vil du have det, skal jeg gjerne fortælle dig det, med alle Omstændigheder.

Rose (sukker.) D ja! —

Schwalbe. Seer du, jeg var ikke allene i Klokkeret, og togde, og sydede, og brasede. Den unge Herre var en lystig Fugl; og, naar han gik paa Sjov, var jeg gjerne med. Engang, — hu! det gyser endnu i mig, naar jeg tænker derpaa — frød han ind ad Vinduet til et Styntimmer; og jeg maatte saukt holde paa Stigen og passe paa. Klokker kunde saa omtrent være tolv, da kom der en Mand i en stor graa Kappe, og spurgde mig rasende hvem, jeg var, og om jeg var gaaen ud paa Dverie. Han truede derpaa med, at lade mig arrestere, dersom jeg ikke paa Timen gik til Beskiendelse. Nu, hvad var vel herved at gjøre? Jeg sagde ham derfor reent ud: "Min unge Herre aflægger et lidet Besøg deroppe hos 'en Kone, hvis Mand ikke er hjemme." Nu skal han forfærdeligen i, at see, og hvidskede til mig, medens han puttede mig nogle Skillingen i Næven, at han vidste det nok: han vilde bare gjøre dem en uventet Glæde; jeg skulde kun holde paa Stigen, medens han frød derop. — Det gjorde jeg ogsaa i min Trosthyldighed. — Og, hvem var det saa vel, jeg havde Hjulpen ind? Ingen anden, end Manden selv, som ikke paa den høfeligste Maade expederede min Herre ind ad Døren.

Rose. Det var ikke galant med sig, du galant Herre.

Schwalbe. O nei saamænd! Men, det gik ud over mig arme, syndige Staffel. For min Herre smurte min Ryg saaledes, at den saae ud som Pockenhoff. Af Pine soed jeg Maden. Man sværtede mig for den gamle Herre, og jeg faldt, lsom et Offer for en Kiskkenkabale.

Rose. Saa var det da, at han gav sig til Soldat?

Schwalbe. Ja; med Gysen tænker jeg derpaa. I Stedet for Lam og Gæds, skulde jeg nu spedde levende Mennecker. Just som det første Slag skulde begynde, fik jeg Koldsfeber. Hvad kunde jeg gjøre for det? U! det var græsseligt, saaledes som den rystede mig. Kapitaunen erklærede mig for en feig Knegt; og lovede, med Stokken i Haanden, at kurerer mig for Feberen. Siden befalede han mig, at ride hans Hest til Blands; men, jeg fandt det rimeligere, ikke at vende om igien; og slap lykkeligen hjem til mit Fædreland, hvor Magistraten, paa Grund af de betydelige Tjenester, jeg havde vliift Landet, strax bevilgede min Ansøgning om, at antages til Gadevægter. See, dette Embede kan godt brødføde os begge to, min Kære! Gjør nu derfor ingen Quaklerier mere; men, slaae til.

Rose. Nei, slaae det af Hovedet. (Affides sagte, i det, hun seer sig om.) Hvor mon Karl bliver af? Hvorfor kommer han dog ikke?

Schwalbe. Hvad er der, at lige efter?

Rose. Det kan jo være Dem det samme, hvad jeg seer efter.

Schwalbe. Saa? Nei, mange Tak! Jomfruen er min Myndling. Og derfor er det min Pligt, at have et vaaget Øie med hende.

Rose. Og det har han ogsaa troligen. Jeg tør jo neppe see til nogen Modersfiel, uden at han strax slaaer Kroller paa Næsen. For ikke at take mig af Sigte, render han jo i Hølene paa mig den

hede udsf. gne Dag; og om Natten sidder han her udenfor Døren, og bevogter baade Staden og mig.

Schwalbe. Godt, godt! Det begynder allerede at mørknes. Du burde for længe siden have siddet ved din Spinderok. Her udenfor gives der saa mange Enushaner. Det bliver allerede sit digt! — Marsch! Marsch! herind med dig!

Rose. Jeg gaaer jo allerede. — (Klædes.) Jeg faaer, at adlyde ham; ellers fatter han let Mistanke. — Nu; List faaer at sørge for Resten, hvor oprigtig Kierlighed har gjort Begyndelsen. (Gaaer ind i Schwalbes Huus.)

Andet Optrin.

Schwalbe (ene.)

At passe paa en smuk Pige, som allerede har traadt sine Døreske, er, paa min Siet! den flemmeste af alle flemme Commissioner. Men, mig skal man ikke tage ved Næsen; dertil er Schwalbe alt for siffig. Jeg kan lugte en Etsker paa en halv Mil.

Tredie Optrin.

Zeisig (ene.)

Fordomt! Der kryber nu den gamle Drage atter ind ad min Himmelder. Det var mig en højskelig Streg i Regningen, og forværer mig hele Tingen. — Hvad er derved at gjøre? — Hvorledes hietper jeg mig? — Rose har uden al Tvivl skrevet mig

til, naar jeg bare kunde faae Fingre paa Seddelen. At faae en Aierlighedsforstaaelse i Gang er ellers en let Sag; hvi skal min da være forbunden med saa mange Vanskeligheder, især da mine Hensigter ere redelige? — Den gamle Esel pinner hende gudsjammerligen baade Nat og Dag. O, jeg er færdig, at tabe Forstanden! Dog, der er da vel ikke stort at tabe! — Hvad hjælper mig nu at min Fliid og at min Studering, som jeg altid har gjort mig saa stor af? — Jeg kiender hvert Lovsted og hver Forordning; saasnart der bliver et Embede ledigt, kan jeg vente, at see mig befordret: og dog kan jeg ikke befordre mig ind ad den Dør der; men, maa staae og gløse paa den, som en Koe paa en nymalet Ladedør. — Jeg kunde før ikke lide de u,rige Fætttere, der ikke, ligesom jeg, hang fra Morgen til Aften i Bøgerne, men vilde nyde Livet i Fryd og Gammen; især var min Stuekammerad, den muntre Wachtel, altid en Pæst for mig; men, nu vilde jeg give meget til, om jeg bare havde tiende Delen af hans Snildhed. Etligt sveder man sig ikke til i Kaffeelovnskrogen, og faaer ikke heller, ved at rode i gamle Folianter. Men, tys! Der kommer en Fremmed gaaende: man maa ikke see mig staae her paa Lur. (Drager sig tilbage.)

Fierde Optryk.

Wachtel og Zeisig.

Wachtel. Her er jeg da igjen i den gamle Rede, som jeg i syv Aar ikke har seet. Hvor har jeg ikke længtes derefter! Og nu, jeg er der, er jeg kold og rolig. — Alle Husene ere oppudsede. — Der bag henne ligger min Moder begravet. — Hvad? vaade Dine? — Sy, skam dig, Wachtel! Fryd dig ved Erindrungen. O, jeg har sledse vandret munter og fro giennem Livet;

jeg har aldrig værgret mig; aldrig sørget; thi, mine Ønsker vare fædse indenfor Mulighedernes Rige; og allevegne har Haabets Sol varmet mig. Kommer der endda engang en mørk Stund i Livet, bliver det snart klart igien, naar Hjertet er oprømt. Og, den Muntre er allevegne en velkommen Gæst.

Zeisig (springer frem.) Hvorledes? Er det dig, Wachtel?
Wachtel. Hvad seer jeg?

Zeisig. O, lad mig omfavne dig!

Wachtel. Hjerteligen velkommen!

Zeisig. Hvor det glæder mig, at finde dig!

Wachtel. Men, min Broder! Du seer jo ud, som vor Frue Dag i Faste. For Gauden! Hvad fattes dig?

Zeisig. Jeg er forelsket.

Wachtel. Forelsket? — Nei? Forelsket!? — O, du arme Tyv! — Men, hvo er da din Donna? Hvad?

Zeisig. Hendes Fader var Degn her. — Da han døde, forbarmede min Fader sig over det stakkels fader- og moderløse Barn, og tog hende i sit Hus. Der bleve vi da opdragne tilsammen. I Forsnningen talede vore Hjertes ikkun sagte, men siden ganske høit. Jeg skat siden fortælle dig det omstændeligt. Men, fortæl nu ogsaa mig, hvilken god Aand der har ført dig herhid. — (Det vorder efterhaanden mørkt.) Det er saa længe siden, jeg hørte Noget fra dig.

Wachtel. Husk paa, kære Broder! hvilket lystigt Levnet, den lystige Wachtel hidindtil bestandig har ført. Du har tidt givet Dødt af dig; men, det brød jeg mig Pokker om. Desuden veed du jo, at jeg var loovigen undskyldt, naar jeg mellemstunder maatte afvæde mine Studeringer; fordi jeg hver evige Uge sad i Arrest; og saa kan man da ikke gaa paa Collegier. — See, saaledes løbe tre Aar hen. Saa skulde vor Decanus begraves. Man gjorde mig til Marskalk. Vi vare allesammen sorte, som

Kavne. Jeg gik lige bag efter Rectoren. Liget blev baaret ud paa Kirkegaarden; og, ligesom vi allerbedst sjaae der ved den aabne Grav med Hattene for Dinene, plagede Satan mig sfinbarligen, saa at jeg skaar Pungen af Rectorens Paryk. — Tingen blev bekendt. Professorerne havde længe havt et godt Die til mig; og efter et halvt Mars Arrest blev jeg for stedse — forviist Universitetet? Sei sig. Forviist? — Du arme Dievel!

Wachtel. Hvorfor det? — Det var just prægtigt! Saa snart jeg havde Arrestdøren paa Ryggen, tog jeg God i Haand. Flyttegods havde jeg intet andet af, end hvad, jeg flyttede paa min Krop, og i min lille Badsæk; thi, Møblerne i mit Logis tilhørte Berten, undtagen en tom Kuffert, som han beholdt for et halvt Mars Huustøie. — Nu, travede jeg Landet rundt, og buttede mig igiennem saa godt, jeg kunde, snart med at spille, snart med at syng; og saaledes kom jeg da ogsaa til en rig Forvalter, som tog mig til Skriver hos sig. Jeg førte mig godt op; han har en smuk Datter; vi stode hverandre an; og om fire Uger er Jomfrue Trine den lykkelige Wachtels lykkelige Kone.

Sei sig. Hvorfor hendes Lykke bliver, vil Tiden da lære; imidlertid ønsker jeg dig til Lykke.

Wachtel. Tak! — Men, fortæl mig nu ogsaa hvortledes det er gaaet dig.

Sei sig. Elet saa vild, som du, veed du selv, at jeg ikke var paa Universitetet, omendskiøndt jeg ikke heller var noget Heldsørg. Jeg fik derfor ogsaa mine Examina, og nu er jeg Procurator i Duchensee, hvor jeg har mit ret gode Udkomme; saa at jeg haaber, endnu i Dag at kunne see mit Hjertes inderligste Ønske opfyldt. Jeg har og en Ekst. Vi have stedse staaet i hemmelig Brevveksling med hinanden; thi, efterat min gode Fader var død, tog hendes Formynder hende til sig. Han hedder Schwalbe, er Gadesvægter her i Byen og boer her — i dette Hus. Denne gamle

Ekraalhals har nu faaet Giftegriller, og vil med Dievels Bøld og Magt giøte sig med hende; og gaaer hende uophørligen saa stærkt paa Klingen med sin Kiertighed og sit Frierie, at der ikke bliver andet tilovers for mig, end at sticke hende; og heri maa du staae mig bi, min Broder!

Wachtel. Hiertensgierne. Det er just noget for mig. Der er ingen Ting, jeg mindre kan fordrage, end naar alle Ting gaae saa deiligt i den gamle kiedsommelige Stendrian. Den sande Lykke maa man altid suige sig til, og Weiens til dens Top er jo frum som Gud og Hvermand veed.

Beisig. Gaa af mine gode Venner, som er Præst her i Nærheden, vil smække os sammen. Der er altsaa Intet i Weiens; kun er der ingen Tid at tabe; thi, vi tabe Altting ved at spilde Tiden.

Wachtel. Veed Pigen dine Planer?

Beisig. Jeg har i Dag kastet en lille Seddel ind ad Vinduet til hende, hvori jeg gav hende de fornødne Underretninger. O, du skulde seet, hvor den Engel brast i Graad, da hun saae mig.

Wachtel. Saa Engle ogsaa kunne fælde Taarer. Jeg troede, at det i alle Fald var blot over forhærdede Syndere, som vendte om paa ret Wei. Dog, det er sandt! Du er jo ogsaa blandt deres Tol. Ikke sandt, lille Broder?

Beisig. Ligesom Du. Ikke sandt, lille Broder?

Wachtel. Nu, Spøg til Side! Det lader i det mindste til, at vi ere begge paa godt Bled. Hendes Taarer skulde snart vorde tørrede. For det første er det nødvendigt, at vi saae hendes Svar at vide.

Beisig. Rigtigt!

Wachtel. Vi maa derfor refognoscere; og det forstaaer jeg ikke daarlige. Hr. Schwalbe har jeg den Ære, at kiende saa en lille Samle. Fristet hen til Vinduet! Pigerne have Kattesøine; de see hyperligt i Mørke; og kiende strax saadanne Engle, som

Effkere. Hun har vist allerede udtænkt en eller anden List. (De gaae hen til Vinduet, inden for hvilket der er Lys.)

Zeisig. Der sidder min Rose! — Jeg troer, hun skriffer.

Wachtel. For Fanden! Det er en valker Slut!

Zeisig. Hr. Tobias Schwalbe vender os Ryggen.

Wachtel. Gud være lovet! saa er han blind, hvad os angaar.

Zeisig. Nu saae hun herud. — Det lod til, at hun blev forskrækket.

Wachtel. Det siger Intet. Saaledes lade de alle.

Zeisig. Hun nikker ad mig.

Wachtel. Desto bedre; hun har altsaa kiendt dig.

Zeisig. Det var dog nok bedst, at vi skintede os.

Wachtel. Er du fra Forstanden? Det har jo en god Gang.

Zeisig. Jeg mærker, at mig fattes Dvetsen.

Wachtel. Lad min Dvetselse være din Veileder. Vær bare stille. Din Pige gier saadan en forbisiret polise Mine. Uha! Jeg giætter allerede hvad, hun vil.

Zeisig. Og det er?

Wachtel. See, hvor hun karesserer den Gamle.

Zeisig. Karesserer ham? For Satan!

Wachtel. Bliwer du skinsyg? Troe mig, hun veed nok hvad hun gier. O, han bliver herligt tagen ved Næsen!

Zeisig. Ved Næsen? Han vender jo Ryggen til hende.

Wachtel. Men, seer du da ikke, at der paa denne Ryg hænger en pidsk, og at hun binder en Seddel fast ved den?

Zeisig. En Seddel?

Wachtel. Ja ja! En Seddel, som hun først holdt hen mod Vinduet, for at vi skulde see den! O, Dvinder! Dvinder! Det er dog sandt, at Eders List gaaer over Fandens List.

Zeisig. Hun vinker ad os.

Wachtel. Godt! Nu skulle vi faae noget at lee ad. (Banker paa Schwalbes Dør.) Hr. Schwalbe! Tillader De det? Get Ord!

Sei sig. Hvad tager du dig fore?

Wachtel. Lad kun mig raade! Komedien er begyndt; nu rasft videre.

Femte Optrin.

De Forrige. Schwalbe (med et Brev i Pidsken, kommer ud af Huset.)

Wachtel (sagte). Pas nu paa, at giøre dit Enit.

Schwalbe. Hvad er til Deres Dieneste, mine Herrer?

Sei sig (klapper ham paa Skulderet, og læsuer i det samme Brevet af Pidsken.) Tag ikke ilde op, at vi gjorde Dem Uleilighed.

Schwalbe. Aldes isse! Aldes isse!

Wachtel. Jeg maa sige Dem, vi have her faaet et Brev, som uden Tvivl er fra en kier Haand og meget vigtigt. Vi logere i den anden Ende af Staden; og, da det uheldigviis just i Aften er Magistratsmaaneskin, saa at man staaer i Fare for, at brække Hals og Been paa denne ypperlige Brotegning, der vist ikke er repareret i de sidste Par Kongers Tid, vilde vi uleilige den gode Hr. Schwalbe, som har Ord for, at være en kienstagtig Mand, (stikker ham Penge i Haanden) med, at laane os sin Lygte et Djeul, medens vi her læse Brevet.

Schwalbe. Ih, med den største Fornøielse af Verden. Det var jo en Skam andet, end at tiene saadanne artige unge Mennesker. (Gaaer ind i Huset.)

Wachtel. Hvad synes dig, Broder? Forstaer jeg mine Ting? Det første Puds lyktes; vi have Brevet.

Reisig. Bliv du bare ikke gal! Gaaer ikke Alt efter Dnske? — Nu have vi ham saa godt i Hænden, at jeg nok tør vædde paa, han ikke saa let skal slippe ud igien. Dvs! Der have vi vor Mand.

Schwalbe (fra sit Huus med en tændt Lygte.) Seer, her er jeg, mine Herrer!

Wachtel. Og her ere vi, min Herre! Lader os nu komme til, at læse.

Reisig (sagte til Schwalbe.) Men, for Himlens Skjød!

Wachtel. Hvad gaaer der af dig? Hr. Schwalbe har før været min Fortrolige, og skal ogsaa være det i Aften.

Schwalbe. Vær De kun ganske rolig. Vi to (peger paa Wachtel) have før havt med hverandre at bestille.

Wachtel. Rigtigt; og derfor holder De ogsaa smukt Lyset for os i Aften. (Læser høit, medens Schwalbe lyser ham.) "Min Carl! Jeg er beredt paa Alt; og anraaber Himlen om at staae dig bi."

Reisig. O, du Engel!

Wachtel. Stille! stille! Hør videre. (Læser.) "Min Formynders, den gamle hæffelige Mand" —

Schwalbe. Aha! jeg begriber det. Han er i Seien.

Wachtel. Forbandet; og Sagen er, at faae ham af Seien. (Læser.) "Gjør sig vel al optænkkelig Umage for, at formaae mig til, at giøte mig med ham."

Schwalbe. Hvilken gammel Nar!

Wachtel. Ja, ikke sandt? (Læser.) "Men, for skal jeg springe i Søen."

Beifig. Det var Synd for det lille Noer! Ikke sandt Hr. Schwalbe?

Schwalbe. Dødelig Synd!

Wachtel. (Væser.) "Kierlighed har givet mig Mod. Jeg følger med dig Karl, og er evig Din!" Naa, hvad synes Dem om alt dette, Hr. Schwalbe?

Schwalbe. Ih nu, hvad synes mig vel? Mig synes, at der ikke kan være nogen større Fornøielse, end at tage saadan en gammel forliebt Gæst ved Næsen.

Beifig. (Kniber ham i det ene Øre.) Eller ved Øret. (Reer.) Hvad?

Schwalbe. (Tager sig til Øret.) Som De befaler; — Men, det maa da ogsaa være en dum Døvel, at han, naar han veed, Tøsen er forliebt i en Anden, ikke passer bedre paa.

Beifig. Ja, dum er han, som et Fæe! (Slaaer ham paa Skulderet.)

Wachtel. For Næsten passer han godt nok paa.

Schwalbe. Desto større Fornøielse er det, at narre ham. Og, som sagt, kan jeg være de gode Herre til Tjeneste —

Beifig. Et Ord, et Ord? (byder ham sin Haand.)

Schwalbe. En Mand, en Mand! (Slaaer i.)

Wachtel. Bravo, Makker! (Slaaer over.) Men, først og fremmest maa du skrive hende et Par Ord til Svar. See, der er Papir og Blyant. Maaskee Hr. Schwalbe laaner dig sin Ryg til, at skrive paa.

Schwalbe. Med stor Fornøielse. Jeg skal oven i Kiøbet holde Lyset for Dem.

Wachtel. (Sagte til Zeisig). Det gjør han jo alligevel. (Hæit.) Skriv nu da, at der var ingen Ting i Veien; og Vi skulde have Alt paa rede Haand. Saa gaaer Brevet samme Wei, som du fik hendes.

Schwalbe. Ja, det er det bedste. Skynd Dem noget. See, her er min Nyg til Tieneste. (Vulker sig, og holder Lygten bag ud i Veiret.)

Zeisig. Det er sandt, De er Tienstagtigheden selv.

Wachtel. (Skriver, som meldt.)

Schwalbe. Det er dog den største Glæde i Verden, at kunne være Godtsfolk til Tieneste.

Zeisig. Især flige Godtsfolk, der vide, at skionne derpaa; og det maa De troe, at vi gjøre.

Schwalbe. O, det er jeg overbevist om.

Wachtel. (Har imidlertid skreven, og bundet Seddelen til hans Pidsk; men holder et andet Stykke Papir i Haanden.) See saa! Nu vare vi da særdige dermed.

Zeisig. Hør! nu har jeg ogsaa et Ord at tale med Dem i Fortrolighed, min gode tienstagtige Mand.

Schwalbe. O, alt for høflig!

Zeisig. Den ene Høflighed er jo den anden værd. Seer De, derovre (peger paa et andet Hjørne ligeoverfor) boer en vakker ung Pige, hvis Fødselsdag det er i Morgen. Nu gad jeg gjerne saa net praktisere en Urtepotte med Blomster i op uden for hendes Vindue, naar De, min rare, søielige Mand, vilde tiene mig i, at laane mig Deres Stige. Deres Umage skal jeg nok forskyldte Dem for.

Schwalbe. Det kan jeg jo gjerne; naar De bare ikke kryber ind ad Vinduet.

Wachtel. Bevares vel! Hvorledes kom han saa ud igen?

Schwalbe. Ja, det er da endeligen ogsaa sandt. Naar, saa vil jeg da hente min Stige.

Zeisig. Og jeg, Urtepotten. Er det ellers ikke et godt Indfald?

Schwalbe. Ypperligt! som alt hvad, de gode Herre foretage dem.

Zeisig. (Sagte til Wachtel). Er Brevet besørgt?

Wachtel. (Ligesaa til Zeisig). Det er paa sit Sted.

Zeisig. (Til Schwalbe). Altsaa, til vi sees igen! Vi stole aldeles paa Dem.

Schwalbe. Det kunne de ogsaa. Alle Ting skulde gaa godt. (Gaaer ind i sit Hus)

Sjette Optrin.

Wachtel og Zeisig.

Wachtel. Fortræffeligt, min Broder! Han løber lige i Sælben, inden i Aften er Plgen din, og jeg beder mig herved selv til Bryllup og til dit første Barns Daab.

Zeisig. Det er et Ord. — O, min Ven! hvorledes skal jeg tilfude takke dig? Min Glæde er uden Grændser. Du har gjort to Mennesker lykkelige.

Wachtel. Det lønner vel ogsaa Umagen, skulde jeg troe. Kom nu hen med i den hvide Evane; saa skal jeg med faa Ord aabenbare dig hele Planen. Midlertid spænder Gaardskarlen min Evigerfaders raske Skimmel for, og, med Glutten i Nr-

men, og Himsen i Hjertet, gaacer det, saa hurtigt, som med en Draifline hen til min Ven Præsten, her i Nærheden. Han gjør i Hu og Hast en allerkierefte Brudevielse, og inden eet Kar sidder du i Bedstefadersstolen og vigger en, eller høit to smaa Skrighalse; thi, flere end to, er det nok ikke værdt, i disse knappe Tider, i det mindste, at begynde med.

Zeifig. Gud lønne dig, du Galfrands! Jeg har intet andet, at byde dig, end et rovt Hjertes varmeste Tak. Men, vær vis paa, at hvad, du nu gjør for mig, skal jeg aldrig glemme dig.

Wachtel. (Holder Haanden for hans Mund.) Som om du ikke vilde have gjort det samme for mig.

Zeifig. Sikket! — Men, jeg kan neppe styre min Glæde. Rose bliver fri! Rose bliver Min!

Wachtel. Ret saa! Spiloppet skal lykkes, eller jeg vil selv være Gadevægter.

Zeifig. Lader os skynde os. Alt staaer paa Spil.

Wachtel. Men, husk paa, at Amer blander Kortene; Du har hendes Hierte, og Hjertet er å tout. (De gaar.)

S y v e n d e O p t r i n .

Schwalbe (kommer i fuld Vægteruniform ud af Huset og lukker Døren i Laas efter sig.)

Det vil blive evige Løjer; og, en god Drifleskilling kan jeg da ogsaa gjøre Regning paa. For den kjober jeg noget Knassterie, og bringer hjem til mit Puttelaar. Jomfruen deroppe vil nok falde i Forundring. Jeg har allerede Stigen paa rede Haand.

De unge Menneſter maa man altid ſee, at opmuntre, ſaa vidt det kan beſtaa med Gns Embedspligt og en reen Samvittighed. (Kloffen ſlaer ti.) Nu ſlaer Kloffen; ſaa ſaaer jeg at røgte mit Rald. Det ſkal ſnart være giort. Jeg ſkal ret ſynge tierligt og dmt til mit Horn: og Verſet ſkal jeg ſelv kaſſatre en lille Emule. Der er ingen, uden min Emut, der hører det, for den hele Bye ſover allerede paa ſit grønne Dre. Derfor ſaaer jeg kanſkee en lille Emaff af hende, naar jeg i Morgen tidlig kommer hjem.

(Han tuder.)

Hov Bægter; vor Kloffe er ſlagen ti.
Hvis I vil Tiden vide,
Guusbonde, Pige og Dreng,
da er det paa de Tibe,
man ſøjer ſig til Seng.

(Tuder atter.)

Pige i det ſtille Kammer;
hør min dybe Reverentz.
Herren vogte dig for Dammør,
og for Krig og Peſtilentz.
Lad dig ej af Synden daare;
ſligt tilſidſt kun volder Daare.

(Han gaaer tudende bort, og man hører ham ſkedſe længer og længer borts.)

U a t t e n d e D y t r i n.

**Wachtel og Zeisig (den sidste med en Urtepotte,
hvoori udsprungne Blomster.)**

Wachtel. Hører Du, Brodertille! Hr. Schwalbe brøler? Han brøler dig Lykken til, i det han vender dig ryggen. Boggen er færdig; og Tungen maa og skal spænde godt af. Gjør bare ingen dumme Streger.

Zeisig. Vær ikke bange. Det siger min Samvittighed mig, at det ikke er saa aldeles Ret.

Wachtel. Den uret kysfer hun bort. Hvo vilde vel under flige Omstændigheder tage Nogenting i Betænkning.

Zeisig. Jeg seer nok, at der ikke er andet for, og derfor finder jeg mig ogsaa deri.

Wachtel. Du er saamænd dog et søieligt Gemyt. — Men, der have vi Hr. Schwalbe.

Zeisig. Saa lad mig komme i Kast med ham. Jeg vil ret sætte et forliebt Gesigt op. Bare jeg kan holde mig for, at see.

M i e n d e D y t r i n.

De Forrige. Schwalbe.

Schwalbe. (Efterat have tudeet og raabt indnu engang paa Hiærnet.) Saa! Nu er det da overstaaet. Jeg har ret gjort mig

Udage i Aften; og Rose vil vi si ogsaa sige, at jeg har sungen
si en Valtergal. See; der har jeg jo mine to Springsyre. Oh
see! Auerede der?

Wachtel. Vi lade aldrig vente paa os. Her ere Blomsterne.
Cre de ikke kjønne?

Schwalbe. O, allerkiereste! — Naa, det vil blive en
Glæde! (Smaaleer.) Ja, ja! Jomfruen vil nok ogsaa være tak-
nemmelig derfor.

Wachtel. Troer han det?

Schwalbe. Det forslaaer sig! Saadanne valtre unga
Herrer — og Pigerne have sine Næser — hun vil nok lugte, hver-
Blomsterne skrive sig fra.

Wachtel. Men, hvad mon hendes Kiere Pappa vil sige der-
til, naar han nu i Morgen seer Blomsterne uden for Win-
duet?

Schwalbe. O, hvo bryder sig om den gamle Knurrepotte?
Ham sætter man Blaar i Dinene.

Sei sig. Det maatte da være en dygtig stor Tok.

Schwalbe. Jo større, jo bedre!

Wachtel. Men, søt nu, at han var denne Uffel af en
Fader; hvad vilde han saa sige?

Schwalbe. Det forstaaer sig, at jeg vilde sørgre mig; men,
hvad tilgiver man ikke flige smukke Folk, som dem, mine
Herrer?

Wachtel. O, min rare Ven! Han setter en Steen af mit
Hierte; og vi høre ham med stor Glæde tale saaledes. — Nu,
rask Haand paa Værket! — Men, tys! Der er jo Lys endnu i
hendes Faders Bærelse, der er ved Siden af hendes. Mærkede
han Uraad, kunde det see galk ud.

Schwalbe. Værer de kun ubekymrede. Det svage Skin
er nok ikke af andet, end af hans Natlampe.

Wachtel. Midlertid er det dog bedst, at være forsigtig. Gønt Du kun Stigen; den sætte vi op til Brøndtaget, og derfra kan man see ind i Stuen, om Papa endnu skulde være oppe.

Schwalbe. Det gaaer an. De ere ret nogle store Skielmer, mine Herrer! og det er vist ikke første Gang, at de ere paa saadan Galej. Stigen staaer strax inden for Døren.

Wachtel. (Til Zeisig). Veed du hvad, min Broder! Jeg troer rigtigt, at det var bedre, du holdt dig skjult, indtil det gjordes fornødent, og saa kom du først frem med din Urtepotte. Gaae midlertid ind i Schwalbes Forstue. Den megen Snaaken her uden for kunde let vække Nogen. Gaaer alting godt, kommer du nok, naar jeg giver dig et Tegm.

Schwalbe. Ind i min Forstue? — Jeg maa tilskaae, at jeg ikke er meget for, at lade min Gadedør staaer aaben. Der kan saa let nogen snige sig ind —

Zeisig. Eller ud.

Schwalbe. Nej, det har da ingen Nød.

Wachtel. Hverken ind eller ud saalænge, vi staae her. Lad mig nu see, Hr. Schwalbe, at De er en smuk Mand, og sæjer os denne Gang. (Giver ham Penge.) Ikke sandt? Mig siger De ikke Nej!

Wachtel. Al, De er jo selv saadan en smuk, overmaade smuk Mand. (Seer paa Pengene). To Daler? (Høit). Lad gaae da! Staae nu da her bag ved Døren. (Gaaer med Zeisig ind i Huset.)

S i e n d e O p t r i n .

Wachtel. (Siden) **Schwalbe** (med Stigen).

Wachtel. De Løier ere mange Penge værd. Min Svigers fader leer sig ihjel, naar jeg fortæller ham dette. Han har selv været en lystig Bætter i sine unge Dage.

Schwalbe. Her er Stigen.

Wachtel. Det var hertigt. See, paa hele Torvet er der ikke en Muus, som rører sig. Nu, Amor, staae du os bi! Utsaa, vil han fortjene sig et Par Daler, saa alts Marsch! op paa Brønden. Han har dog Mod?

Schwalbe. Det har jeg i Krigen givet Prøver paa.

Wachtel. Saa herop da, og see nøie til. Jeg skal holde paa Stigen. Var jeg ikke saa hovedsvimmel, skulde jeg selv frybe derop.

Schwalbe. J. Herrens Navn da! (Kryber op ad Stigen og sætter sig paa Taget.) Her er jeg da. Men, længe kan jeg ikke holde det ud her.

Wachtel. (Klapper i Hænderne).

Schwalbe. Hvad skal det betyde?

Wachtel. Jeg fryser saa fordomt om Fingrene.

Schwalbe. En Forelsket maa ikke være saa forkroffen. Vær bare stille!

Wachtel. Nu, bedste Tobias! Kast nu Dinene hen til min Piges Kammer. Hvad seer du?

Elleste Optrin.

De Forrige. Zeisig og Rose (ud fra Huset.)

Zeisig. (Sagte.) Kom, Bedste!

Rose. (Sagte.) O Gud! L. d det lykkes!

Zeisig. (Sagte.) Det har ingen Rod. Troe kun mig. Siertlighed forlader os ikke.

Schwalbe. Papaen synger nok sin Aftenpsalme; han søtter saadant et Faaregesicht op.

Wachtel. (Høit.) Ja saa! (Sagte.) Himlen være med Eder! (Høit.) Den Karl er da ogsaa et Faar haade ved Nat og ved Dag. (Sagte.) Nede ved Porten holder min Wogn, jeg jaer hiden bag efter paa min Skimmel.

Zeisig. (Sagte.) Gud lønne Dig!

Rose. (Igesaa.) Ja, Gud lønne Dem, ædse unge Mand!

Wachtel. Du det en anden Gang. Nu bare affed. Saadan Leilighed kommer ikke hver Dag. Lev vel!

Rose og Zeisig. (Sagte.) Lev vel!

Wachtel. (Sagte.) Til vi sees igien!

Rose og Zeisig (gaar.)

Wachtel. (Høit.) Seer du endnu ikke noget til min Pige? (Sagte.) Gud være lovet, at de ere borte!

Schwalbe. Hun sidder ved Bordet med Haanden under kinden, og tænker vist nok paa visse Folk.

Wachtel. Uden Tvivl.

Schwalbe. Vi faae dog, at vie, indtil hendes Papa er gaaen i Seng.

Wachtel. Hvad bryde vi os om saadan en gammel Nar. (Tager Stigen bort.)

Schwalbe. Men, for Fanden! hvad skal det betyde? Jeg maa jo dog først ned.

Wachtel. I Nat ikke, min gode Ven! I Morgen maaskee, Fald bare ikke i Søvn deroppe.

Schwalbe. Men Menneske! Er De fra Forstanden?

Wachtel. Jeg ikke; men du torde maaskee saae Fare for, at miste den Smule, du har, naar jeg fortæller, at din lille Rose er løben sin Wei, og sidder allerede paa en Wogn med fire raske Heste for og ved sin Eiskers Side.

Schwalbe. Nei, Fanden heller?

Wachtel. Naa, naa! Ikke hidsig, lille Ven!

Schwalbe. Hid med Stigen! Jeg vil sætte efter dem.

Wachtel. For det første bliver min Herre hvor han er, og jeg vil ønske ham god Fornøielse. (Iser bort.)

F o l v t e O p t r i n.

Schwalbe (ene oppe paa Brønden, siden Naboerne og Gjenboerne samt Borgemeesteren i Binduerne.)

Schwalbe. Jeg er forraadt! Ja, jeg er om en Hals! O, jeg usle, elendige Gadevægter! Vil der da ingen forbare

me sig over mig, og hjælpe mig ned af dette forbandede Tag? Jeg er færdig, at gaas af mit gode Skind. Springe ned, tør jeg ikke; det er saa høit, og jeg har aldrig i mine Dage lært, at springe. Der er ikke et Halmstraa dernede. Nej! Jeg var i Stand til, at brække Halsen. — Jo, det er net! Løsen løber Sanden i Vold med sin Springfyr, medens jeg sidder, ligesom et Træbillede oven paa Brøndtaget! Og, nu slaaer Kloffen strax alleve. Hvad skal jeg saa gjøre? Raaber jeg ikke; mister jeg Embedet; og tuder jeg Naboer og Gjenboer til Hjælp, mister jeg det ogsaa. — Er der da slet Ingen, som vil hjælpe mig? Skal jeg sidde her og kuffelure, indtil den lyse Dag, og lade Drengene, naar de gaas i Skole, pege paa mig? — Om jeg ogsaa gav mig til, at tude, saa ligger hver Kixt nu i sin første Søvn, Alligevel; jeg vil tude, saa at Skorfienene skulle dandse ned; og at hele Byen troer, den yderste Dag er for Haanden. (Begynder at tude af alle Livets Kræfter.)

Første Nabo. Hvorfor tuder han, Tobias?

Anden Nabo. Hvad er der paa Færde?

Tobias. Min Nøse — (bliver ved at tude)

Første Gjenboer. Hans Nøse?

Tobias. Er sleien bort?

Anden Gjenboer. Med Bildgjæffene?

Tobias. Nej! En Gaas var han, min Sjel! ikke, for hun skjøtted sig med: Røde Been havde han heller ikke. Men, vild var han, som Satan!

Byefogden. Hvorfor forfjærrer man Stadens Byfoged Hans søde Søvn?

Tobias. O, kære Hr. Bæfoged! Her ligger Stadens
Bægter i en smuk Maade.

Bæfogden. Hvad Pokker vilde han oppe paa Brøndta-
get? Saa høit gaaer hans Post jo ikke.

Tobias. Det er Ulykken! Medens jeg var i Høiden,
snige de Andre sig bort paa Jorden.

Bæfogden. Og han kommer nok snart i Gullet under
Jorden. Nu kan han blive siddende der til i Morgen, saa skal jeg
besørge ham; Logis i Raadstuekjelleren, Midlertid kan mit
Gaardskarl være Bægter i Nat. (Til Borgerne.) Gaaer nu
kun rolig i Seng. Jeg skal skaffe en anden Bægter for i Nat
(Lukker sit Vindue.)

Borgerne. (Spottende.) God Nat, lille Tobias i det
Høje!

Schalbe. Sid jeg kunde rive Hul i Taget, og springe
ned i Brønden! O, jeg arme, elendige Gadebægter!

